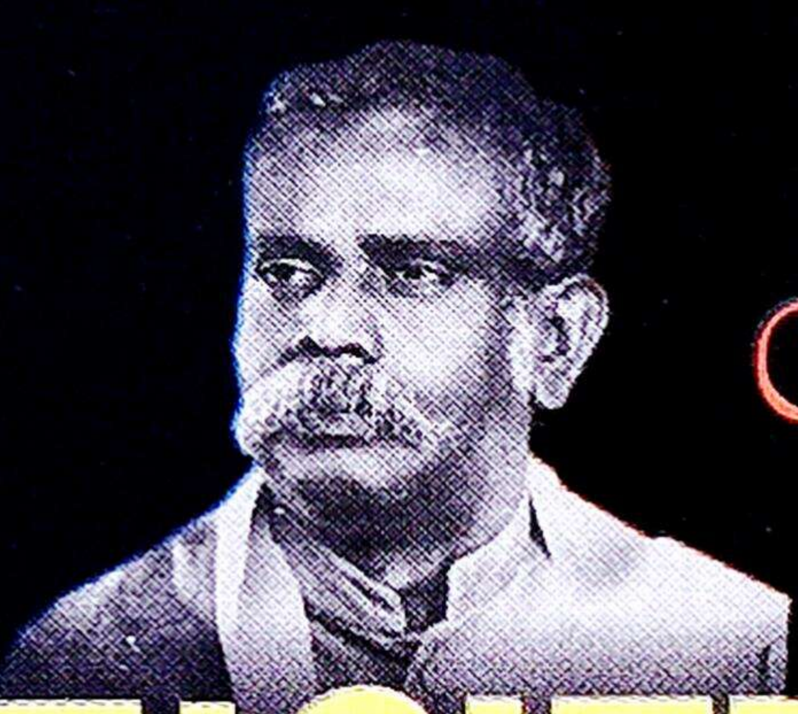

தேவநேயப்பாவாணரின்

துவாரகை மன்னன்

செ.திவான்

தேவநேயப் பாவாணரின்

துவாரகை மன்னன்

அல்லது

பூபாரந் தீர்த்த புண்ணியன்

பதிப்பாசிரியர்

செ. திவான் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

வள்ளல் வைகோ நூலகம்,
106-F/4A திருவனந்தபுரம் சாலை,
பாளையங்கோட்டை – 627 002
திருநெல்வேலி மாவட்டம்.
✆ 0462 - 2572665

ஆசிரியரின் 79–ஆவது நூல்

முதற் பதிப்பு	:	01, செப்டம்பர், 2010
கணினி வடிவமைப்பு	:	நான்சி கணினியகம், பாளையங்கோட்டை.
அச்சிட்டோர்	:	சிவசக்தி அச்சகம், சிவகாசி.
முகப்போவியம்	:	N. சங்கர், K. முருகன், பாளையங்கோட்டை
விலை	:	ரூபாய் ஐம்பது

எண்ண அலைகள்
(பதிப்புரை)

அன்னைத் தமிழ், 'ஆரிய மொழிக்கு மூலம் "திராவிட மொழி"களுக்குத் தாய்' என்று நிறுவியவர் தேவநேயப் பாவாணர்; கோடி கொடுத்தாலும் கொள்கை தவறாதவர். பன்மொழிக்கடல், பண்பாட்டின் பெட்டகம், மொழி ஞாயிறு, இணையற்ற மொழி மீட்பர், தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் ஆய்வுப் பேரறிஞர், தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தன்னேரில்லாத தலைவர்.

பெரியார் என்றால் ஈ.வேரா. அறிஞர் என்றால் அண்ணா. பாவேந்தர் என்றால் பாரதிதாசன். பாவாணர் என்றால் தேவநேயன்.

டாக்டர் கா. காளிமுத்து

"உலக முதன்மொழி தமிழ்; இந்திய மொழிகளுக்கு மூலமும் வேரும் தமிழ்; திரவிட மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி தமிழ் என்று வாழ்நாள் முழுவதும் ஆய்வு செய்து நிறுவிய செம்மல். உலகின் முதன் மாந்தன் தமிழன் என்பதும், தமிழன் தோன்றிய இடம் குமரிக் கண்டமே, மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா நாகரிகம் பழந்தமிழ் நாகரிகமே என்பதும் தேவநேயப் பாவாணரின் ஆய்வுப்·புலத்தின் இரு கண்களாகும்" என்பர் டாக்டர் கா. காளிமுத்து.

தமிழரின் தொன்மையை உலகுக்கு அறிவித்தவர் பெருந்தகை கால்டுவெல்; தனித்தமிழுக்கு வித்திட்டவர் பரிதிமாற் கலைஞர்; செடியாகத் தழைக்கச் செய்த செம்மல். நிறை தமிழ் மலையாம் மறைமலையடிகள்; அதை மரமாக வளர்த்து மாண்புறச் செய்தவர் தேவநேயப் பாவாணர்.

வாகைக்குளம்

தென்பாண்டிச் சீமை; அன்றைய திருநெல்வேலி மாவட்டம்; 19-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி;

கோயில்பட்டிக்கும் சங்கரன் கோயிலுக்கும் இடையில் வாகைக்குளத்தில் தோக்கசு (Stokes) என்ற மேனாட்டுக் கிறித்தவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கோயில்பட்டியிலும் இருந்துள்ளார். அவரது வளமனைக் காவலர் **முத்துசாமி.**

பனவடலி சத்திரம்

முத்துசாமி பனவடலி சத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். தேவர்குளம், குருக்கள்பட்டி ஊர்களிலும் உறவு உடையவர். முத்துசாமியின் துணைவியார் வள்ளியம்மாள்.

ஞானமுத்து தோக்கசு

முத்துசாமி - வள்ளியம்மாள் தம்பதியரின் புதல்வராகப் பிறந்தவர் ஞானமுத்து தோக்கசு. சங்கரன்கோயிலில் தொடக்கப் பள்ளியில் ஆசிரியர். களப்பாளங்குளம், பெருங்கோட்டூர் முதலிய ஊர்களில் இருந்து வந்தும் பிள்ளைகள் அவரிடம் பயின்றனர்.

ஞானமுத்து தமது உறவுப் பெண்ணான சொக்கம்மாள் (மரியாள்) என்பவரை மணந்தார். அவரது உறவினர்கள் ஈழத்தில் இருந்ததால் கூடி வாழ விருப்பமின்றி அவ்வம்மையார் அங்கு சென்றுவிட்டார்.

பாண்டவர் மங்கலம்

பாண்டவர் மங்கலத்தில் உபதேசியராக இருந்த குருபாதம் என்பவரின் மகளார் பரிபூரணம் என்பாரை ஞானமுத்தார் திருமணம் செய்தார்.

சங்கரன்கோவில்

ஞானமுத்தர் - பரிபூரணம் தம்பதியருக்கு ஆறு பெண் மக்கள். ஆடவர் நான்கு பேர். 07.02.1902-இல் (திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1933 கறவம் தை 26-ஆம் நாள்) பத்தாவது பிள்ளையாக, (நாலாவது மகனாக சங்கரன்கோவிலில் பிறந்தவர் தேவநேசன். தேவநேயப் பாவாணர்.

ஆம்பூர்

1906 ஞானமுத்து மறைந்தார்; தேவநேசனுக்கு வயது ஐந்து. பின்னர் அவரது அன்னையாரும் மறைந்தார். பத்தாவது

பிள்ளையான கடைக்குட்டி தேவநேசன் வடஆற்காடு மாவட்டம் ஆம்பூரில் தனது மூத்த சகோதரியின் வீட்டில் வளர்ந்தார். ஆம்பூர், மிசெளரி நல்லஞ்சல் உலுத்தரின் விடையூழிய (M.E.L.M.) நடுநிலைப் பள்ளியில் எட்டாவது வகுப்பு வரை தேவநேயன் படித்தார்.

முறம்பு (சீயோன் மலை)

திருவில்லிபுத்தூர் - சங்கரன்கோவில் நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ள முறம்பு என்னும் சீயோன்மலையில் உயர்தரப் பள்ளியின் தாளாளராக இருந்தவர் யங் (Young). இவரின் பொருள் உதவியால், தேவநேயன் மேல்படிப்பைத் தொடர்ந்தார்.

பாளையங்கோட்டை

பாளையங்கோட்டை திருச்சபை விடையூழிக்கழக (C.M.S.) உயர்நிலைப் பள்ளியில் அந்நாளைய 4, 5, 6-ஆம் படிவங்கள் (9, 10, 11-வது வகுப்பு) வரை பயின்று நற்தேர்ச்சி பெற்றார் தேவநேயன்.

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் பலர் முகமதியராயினர்

சீயோன்மலையில் நடுநிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராக தேவநேயன் தனது 17-வது வயதில் பணியில் சேர்ந்தார். 1919 - 1921 வரைஅங்கு பணியாற்றினார். அங்கு மேல்சாதிக்காரர்களின் கொடுமைக்குள்ளானார். **'குலவேற்றுமைக் கொடுமையினின்று தப்பவே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் பலர் முகமதியராயினர்'** (முஸ்லிம்களாயினர்) என்றும் அது குறித்து தேவநேயப் பாவாணர் எழுதியுள்ளார்.*

பண்டிதர் மாசிலாமணி

அந்நாளில் 'இவர் தமிழ் கற்பிக்கத் தகுதியுடையவர்' என்று புகழ்வாய்ந்த புலவர் ஒருவர் சான்று வழங்கினார். அதனைக் கொண்டே தமிழாசிரியர் பணியில் அமர்த்தும் வழக்கம் இருந்தது.

---

* தேவநேயன், தமிழர் வரலாறு, முதற் பதிப்பு, பிப்ரவரி 1972, இரண்டாம் பதிப்பு சூன் 1991, சென்னை, பக். 326.

பாளையங்கோட்டை சி.எம்.எசு. பள்ளித் தமிழாசிரியர் பண்டிதர் மாசிலாமணி தேவநேயனுக்குச் தகுதிச் சான்றிதழ் வழங்கினார்.

தேவநேசக் கவிவாணர்

தேவநேசக் கவிவாணர் அந்தச் சான்றிதழில் 'தேவநேசக் கவிவாணன்' என்று இவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். அப்பெயரே பின்னாளில் தேவநேசப் பாவாணராகி, பின்னர் தேவநேயப் பாவாணராக மாறியது.

1922 - 1924 தாம் பயின்ற ஆம்பூர் பள்ளியிலே ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரைக்குறிப்பு (Tolkapiyam, Solsena, Notes on commentary) *எனும் நூலினை 1923-இல் எழுதினார் பாவாணர்.**

பண்டிதர் தேர்வு

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் பிரவேசம் (முதனிலை), பாலபண்டிதம் (இடைநிலை), பண்டிதம் (இறுதிநிலை) என்ற மூன்று நிலைத்தேர்வுகள் உண்டு. 1924-இல் தன்னந்தனியாக இறுதிநிலைத் தேர்வு எழுதி வெற்றி பெற்றார் தேவநேயப் பாவாணர்.

சென்னையில்

சென்னை பிரம்பூர் கலவலகண்ணனார் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், திருவல்லிக்கேணி கெல்லற்று உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1925-இல் சென்னை தாம்பரம் கிறித்தவக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

சிறுவர் பாடல் திரட்டு

1925-இல் கிறித்தவ இலக்கியக் கழகம் (C.L.S.) *வழியாக 'சிறுவர் பாடல் திரட்டு' எனும் 32 பக்கங்கள் கொண்ட நூலினை எழுதி பாவாணர் வெளியிட்டார். கடவுள் வணக்கம், இங்கிலாந்து அரசர் ஐந்தாம் ஜார்ஜுக்கு இராஜ வாழ்த்துப்*

---

* இரா. மதிவாணன், பாவாணர் ஆய்வு நெறி, பக். 142.

பாடல், தாலாட்டுப் பாட்டு முதலிய 29 பாடல்களைக் கொண்டது இந்த நூல்.

எசுத்தர் பொன்னம்மாள்

கரிவலம்வந்தநல்லூர் அருகே உள்ள புறக்கடையான் பட்டியைச் சேர்ந்த எசுத்தர் பொன்னம்மாளை பாவாணர் திருமணம் செய்து கொண்டார் (1925).

1926

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கத் தனித்தமிழ்ப் புலவர் தேர்வில் 1926-இல் வெற்றி பெற்றார் பாவாணர்.

1928-இல் எசுத்தர் பொன்னம்மாள் மறைந்தார். ஒரே ஒரு வயதான தனது குழந்தை **மணவாளதாசனை** *மகப்பேறு இல்லாத இளைய அண்ணனிடம் தத்துப் பிள்ளையாகக் கொடுத்தார் பாவாணர்.*

மன்னார்குடியில் பணி – 1929

மன்னார்குடியில் பின்லே (Finlay) உயர்நிலைப் பள்ளியில் பாவாணர் ஆறு ஆண்டு காலம் பணியாற்றினார். அங்கு காவல் துறையில் ஆய்வாளராகப் பணியாற்றியவர் தொல்காப்பியப் பெரும்புலவர் சோமசுந்தரம்.

பெரும்புலவர் சோமசுந்தரம்

'மன்னார்குடியில் காவல் நிலையத்தில் தொல்காப்பியரைக் காக்கி உடையில் கண்டேன்' எனப் பொறியியல் அறிஞர் பா.வே. மாணிக்க நாயக்கரால் பாராட்டப் பெற்ற பெரும்புலவர் சோமசுந்தரத்துடன், 1931-இல் பாவாணருக்கு ஏற்பட்ட நட்பு பாவாணரின் பிற்காலப் படைப்புக்கள் பல வெளியாக பெருந்துணையாயிற்று என்பர் புலவர் இரா. இளங்குமரன்.

மன்னார்குடி வாழ்க்கை

மன்னார்குடியில் பாவாணர் வாழ்ந்த காலத்தில் பிறமொழியாளர்க்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பணியும் மேற்கொண்டிருந்தார் பாவாணர்.

மன்னார்குடியில் பணியாற்றியபோது, அங்கிருந்து வெளியேறவே பலமுறை முயன்றார் பாவாணர். வேலைக்கு மட்டும் கேடில்லை; பண்டிதர்க்குரிய உரிமையும் அதிகாரமும் எடுபட்டன என்று பாவாணரே அதுகுறித்து குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1929

மன்னார்குடிப் பின்லேக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியபோது பாவாணர் எழுதிய சிறு நூல் **'துவாரகை மன்னன்'** அல்லது **'பூபாரந் தீர்த்த புண்ணியன்'** ஆகும்.

பாவாணரின் பிள்ளைகள்

தனது அக்காள் மகள் நேயமணி அம்மையாரை 1930-இல் திருமணம் செய்தார் பாவாணர். **நச்சினார்க்கினிய நம்பி, சிலுவையை வென்ற செல்வராயன், அருங்கலை வல்லான் அடியார்க்கு நல்லான், மடந்தவிர்த்த மங்கையர்க்கரசி, மணிமன்ற வாணன்** ஆகியோர் பாவாணரின் பிள்ளைகள் ஆவர். பாவாணரின் துணைவியார் நேயமணி அம்மையார் 27.10.1963-இல் மறைந்தார்.

கட்டுரையாளர்

1931-இல் செந்தமிழ்ச் செல்வி இதழில் பாவாணர் முதற்கட்டுரை **'மொழியாராய்ச்சி'** வெளியாயிற்று.

கிறித்தவக் கீர்த்தனம் - 1932

1932-இல் பாவாணர் 'கிறித்தவக் கீர்த்தனம்' என்ற தனது நூலினை வெளியிட்டார். (முதற்பாகம்) பாரதி அச்சுக்கூடம் மன்னார்குடியிலிருந்து இது வெளியானது. **நல்லதமிழ் மொழியில் பைபிளை மொழியாக்கம் செய்வதற்கு பாவாணர் மேற்கொண்ட முயற்சியில் அவ்வளவு வரவேற்பும், வாய்ப்பும் காணா நிலையில் தம் மனத்தைத் தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்தியதைப் பாவாணர் தம்மிடம் நேரில் உரைத்ததாக ஞானசிகாமணியார் குறிப்பிடுகிறார்.*** இந்த நூலில் இயற்பாக்கள்,

---

* புலவர் இளங்குமரன், தேவநேயப் பாவாணர், சென்னை, 2000, ப. 286.

*இசைப்பாக்கள், சிலப்பதிகார வரிப்பாடல்கள், தேவாரப் பண், திருப்புகழ் வண்ணம், திருவருட்பாவமைதி இன்னவெல்லாம் இசைக் கீர்த்தனங்களுடன் இவை இடம்பெற்றுள்ளன.**

இயற்றமிழ் இலக்கணம் 1934

1934-இல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் 'கீழைக்கலை இளவலாக' (B.O.L.) தேர்ச்சி பெற்றார் பாவாணர். **'இயற்றமிழ் இலக்கணம்'** *என்ற நூலினை வெளியிட்டார்.*

திருச்சிப்புத்தூர் ஈபர் மேற்காணியார் உயர்நிலைப் பள்ளியல் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்து ஒன்பது ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.

கட்டுரை வரைவியல்

1936 சூனில் **'கட்டுரை வரைவியல்'** *என்னும்* **இடைத்தரக் கட்டுரை இலக்கணம்** *என்ற நூலை வெளியிட்டார்.*

கட்டாய இந்திக் கல்விக் கண்டனம்

1937 திருச்சி திரு நிலைய அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்ட இரண்டணா விலையில் வெளியாகிய **'கட்டாய இந்திக் கல்விக் கண்டனம்'** *எனும் நூலினை 33 பக்கங்களில் பாவாணர் வெளியிட்டார். இது 35 இசைப் பாடல்களைக் கொண்டது ஆகும். இந்த நூலினை,* **'செந்தமிழ்க் காஞ்சி'** *முதற்பாகம் என்று பாவாணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'தேசாபிமானத் தண்டமிழ்த் தொண்டன்' என்றும் தன்னை குறிப்பிடுகிறார்.*

கட்டுரைக் கசடறை என்றும் வியாச விளக்கம்

A guide to Tamil Composition for Schools & Colleges *எனும் தலைப்புப் பொறிப்புடன்* **கட்டுரைக் கசடறை என்னும் வியாச விளக்கம்** *எனும் 84 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலினை 1937-இல் வெளியிட்டார் பாவாணர்.*

---

* செ.திவான் பதிப்பித்துள்ள தேவநேயப் பாவாணரின் கிறித்தவக் கீர்த்தனம் நூலில் முழு விவரங்களைக் காணலாம்.

1940

'ஒப்பியன் மொழி நூல்' எனும் நூலினை வெளியிட்டார் பாவாணர். **'வேர்ச் சொற்சுவடி'** என்ற நூலையும் எழுதினார் பாவாணர்.

1941

திருச்சி இளைஞர் மன்றம் பாவாணரின் **தமிழர் சரித்திரச் சுருக்கம்** என்ற நூலை வெளியிட்டது. **'தமிழன் எப்படிக் கெட்டான்?'** எனும் சிறுநூல், சமரசம் வெளியீடாக வெளிவந்தது.

1943

சென்னை முத்தியாலுப் பேட்டை உயாநிலைப் பள்ளியில் ஓராண்டுத் தலைமைத் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார் பாவாணர். **'சுட்டு விளக்கம் அல்லது வேர்ச்சொல் ஐந்து'** எனும் நூலினை வெளியிட்டார்.

1944

சேலம் நகராண்மைக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக 12 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார் பாவாணர். தனது **'திராவிடத்தாய்'** நூலினை வெளியிட்டார். சேலம் புரோகிரசு அச்சுக்கூடம் இரண்டு ரூபாய் 50 காசு விலையில் இந்த நூலை வெளியிட்டது. **'தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் உரைக்குறிப்பு'** நூலினையும் வெளியிட்டார்.

1949

பாவாணரின் **'சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்'** நூல் 1949 பிப்ரவரியில், 120 பக்கங்களில் வெளிவந்தது.

1950

பாவாணரின் **'உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம்'** முதற்பாகம் வெளிவந்தது.

1951

பாவாணரின் **'உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம்'** இரண்டாம் பாகம் 1951 நவம்பரில் 251 பக்கங்களில் வெளிவந்தது.

1952

பாவாணரின், 'பழந்தமிழாட்சி' 1951 பிப்ரவரியில் 172 பக்கங்களில் வெளிவந்தது.

1953

பாவாணரின் **'முதல் தாய்மொழி'** *அல்லது* **'தமிழாக்க விளக்கம்'** *எனும் 344 பக்கங்களைக் கொண்ட நூல் 1953 ஜனவரியில் வெளிவந்தது.*

1954

பாவாணரின், **'தமிழ் நாட்டு விளையாட்டுகள்'** *1953 டிசம்பரில் 144 பக்கங்களில் வெளிவந்தது.*

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1956 – 1961

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழி நூல் துறை வாசகராக (Reader) ஐந்து ஆண்டுகள் (1956 - 1961) கல்வித் துறையில் பணியாற்றினார் பாவாணர். தனது 59 வயது வரை 42 ஆண்டுகள் பணியாற்றியவர் பாவாணர். **'தமிழர் திருமணம்'** *(1956) நூல் வெளிவந்தது.*

1961

'சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதியின் சீர்கேடுகள்' *எனும் நூலினை 1961-இல் பாவாணர் வெளியிட்டார்.*

1966

'பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்', 'இசைத்தமிழ்க் கலம்பகம்', 'The Primary Classical Language of the World' *நூல்களையும் வெளியிட்டார் பாவாணர்.*

1967

'தமிழ் வரலாறு', 'வடமொழி வரலாறு', 'The Language Problem of Tamilnadu and its Logical Solution' *ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டார் பாவாணர்.*

1968

இந்தியால் தமிழ் எவ்வாறு கெடும்?, 'வண்ணனை மொழி நூலின் வழுவியல்', 'Is Hindi the logical Solution of India' *ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டார் பாவாணர்.*

1969

'திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை', 'தமிழ் கடன் கொண்டு தழைக்குமா?', 'இசையரங்கு இன்னிசைக் கோவை' நூல்களை *வெளியிட்டார் பாவாணர்.*

1972

'தமிழர் மதம்', 'தமிழர் வரலாறு' நூல்களை *வெளியிட்டார்.*

1973

பாவாணரின் **'வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்'** *நூல் வெளிவந்தது.*

1974

தமிழக அரசின் **'செந்தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் அகர முதலி'**த் *திட்ட இயக்கத்தின் இயக்குநராக 08.05.1974 முதல் பணியாற்றினார் பாவாணர்.**

1978

பாவாணர், **'மண்ணில் விண்' அல்லது 'வள்ளுவர் கூட்டுடமை'** *நூலினை வெளியிட்டார்.*

1979

பாவாணரின் **'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு'** *நூல் வெளிவந்தது.*

15.01.1981

Lemurian Language and its Ranifications - An Epitome *எனும் 52 பக்கங்களைக் கொண்ட நூலினை வெளியிட்டார். மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலகத் தமிழர் மாநாட்டில் 05.01.1981-*

---

* முனைவர். இரா. இளவரசு தொகுத்த மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் நூற்றாண்டு நிறைவு விழா மலர், திருச்சி, 2002, பக். 10.

இல் **'மாந்தன் தோற்றமும் தமிழர் மரபும்'** என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அன்று இரவே உடல்நலங் கெட்டு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப் பெற்றார்.

15.01.1981

15.01.1981-இல் இயற்கை எய்தினார்.

தனிக்கட்டுரைகள்

பாவாணரின் மறைவிற்குப் பிறகு 1985-இல் **'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலி முதன்மடலம்** *முதற் பகுதி வெளிவந்தது. பாவாணர் எழுதி வைத்திருந்த* **'என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை'** *நூல் 1986-இல் வெளிவந்தது. இது தவிர்த்து பாவாணரின் நூற்றுக்கணக்கான தனிக்கட்டுரைகளும் உள்ளது.*

துவாரகை மன்னன் அல்லது பூபாரந் தீர்த்த புண்ணியன்

1929-இல் மன்னார்குடியில் பணியாற்றியபோது பாவாணர் எழுதிய நூல் **'துவாரகை மன்னன் அல்லது பூபாரந் தீர்த்த புண்ணியன்'**. *பாவாணரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும் நூல் பற்றிய விவரங்களையும் குறிப்பிட்ட பலரும் இந்த நூல் பற்றிய செய்தியைச் சொல்லாமலே சென்றுள்ளனர்.*

இரா. மதிவாணன், இரா. இளங்குமரன்

முனைவர் இரா. மதிவாணன் அவர்களும், புலவர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்களும் தம் நூலில் இது பற்றிய குறிப்புக்களைத் தந்துள்ளனர்.

எளியோனது அவா

பளபளப்பான கருத்த முகம், ஒளி நிரம்பி வழியும் கூரிய விழிகள், அகன்று ஏறிய நெற்றி, அடர்த்துச் சிலிர்க்கும் அரிமா மீசை, ஏக்கழுத்து; பீடு நடை; பெருமிதமான உடை; அறிவு

---

* பெருஞ்சித்திரனார், ஒளிப்புலன் ஞாயிறு, பாவாணரின் வடமொழி வரலாறு நூல், பதிப்பு புலவர் அ. நக்கீரன், கோ. இளவழகன், சென்னை, 200, பக். ix.

தெறிக்கும் கணீர் என்ற பேச்சு, குழந்தை உள்ளம் இவற்றின் மொத்த உருவமான பாவாணரின்* பல நூல்கள் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டு வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

தந்தை பெரியார்

தந்தை பெரியார் தலைமையில், 28.07.1957-இல் **'சேலம் தமிழ்ப் பேரவை'***யால்* **'திராவிட மொழி நூல் ஞாயிறு'** *என்று பாராட்டப் பெற்றவர் பாவாணர்.*

சி.இலக்குவனார்

12.01.1964-இல் முனைவர் சி.இலக்குவனார் தலைமையிலான மதுரைத் தமிழ்க் காப்புக் கழகத்தால் **'தமிழ்ப் பெருங்காவலர்'** *என்று பாராட்டப் பெற்றவர் பாவாணர்.*

08.09.1967-இல் மதுரைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம் **'மொழி நூன் மூதறிஞர்'** *என்னும் பட்டத்தை வழங்கி பாவாணருக்குச் சிறப்புச் செய்தது.*

பரம்பு மலை பாரி விழாவில் குன்றக்குடி அடிகளார் தலைமையில் 1971-இல் **'செந்தமிழ் ஞாயிறு'** *என்னும் பட்டம் வழங்கி பாவாணர் போற்றப்பட்டார்.*

புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர்.

1979-இல் தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். **'செந்தமிழ்ச் செல்வர்'** *எனும் பட்டம் வழங்கி பாவாணருக்குச் சிறப்புச் செய்தார்.*

பல்வேறு பதிப்புக்கள்

தமிழ் மண் பதிப்பகம், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் இன்னும் பல்வேறு பதிப்பகங்கள் பாவாணரின் உலகம் வியக்கும் உன்னத படைப்புக்களை தொடர்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

சிந்தை கவர்ந்த செந்தமிழ் அறிஞர்

அடியேனது சிந்தை கவர்ந்த செந்தமிழ் அறிஞர் பாவாணர் குறித்து ஏதேனும் எளியேனது வாழ்வில் செய்திட வேண்டுமென்ற அவா என்னுள் நீறுபூத்த நெருப்பாகவே

இருந்து வந்தது. 1929-இல் பாவாணர் எழுதிய 'துவாரகை மன்னன்' எனும் நூலினை, மன்னார்குடி 'ஷண்முகா பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்' நிறுவனத்தார் வெளியிட்டனர்.

கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை

18.09.1929-இல் சிதம்பரத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையில் பணியாற்றிய அறிஞர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்.

S.S. சாஸ்திரி & Co

1932-இல் அந்த நூலினை S.S. சாஸ்திரி & Co திரும்பவும் வெளியிட்டது.

1945 – 1946

1945-இல் மீண்டும் திருத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. 1946-இல் அது மறுபடியும் 89 பக்கங்களில் 12 அணா விலையில் வெளிவந்தது. இந்த நூல் இதுகாறும் 63 ஆண்டுகளாக மறு பதிப்பு செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனவே எனது வாழ்விலும் பாவாணரின் புகழ்பாடும் பங்களிப்பில் அவரது **'துவாரகை மன்னன்'** நூலினை மறுபதிப்புச் செய்துள்ளேன்.

கிருஷ்ணன்

சங்க நூல்களில் கிருஷ்ணன் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளன. டாக்டர் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி,* டாக்டர் என். சுப்பிரமணியன்,** டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை,*** டாக்டர் ப. அருணாசலம்,**** எம்.இ. மாணிக்கவாசகம்பிள்ளை***** ஆகியோர் தமது நூல்களில் கிருஷ்ணரைப் பற்றிய செய்திகளை விளக்கியுள்ளனர்.

---

* Nilakanda Sastry, K.A., 1972, The Sangam Age - its Cult and Cultures, Madras, Swathi Publications.

** N. Subramanian, Sangam Polity, 1966, Bombay.

*** கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு, 1972. பக். 159–161, சென்னை.

**** ப. அருணாசலம், பக்தி இலக்கியம், சென்னை, 1973, பக். 9 – 46.

***** M.E. Manickavasagam Pillai, Culture of Ancient Cheras, Kovilpatti, 1970, p. 169-176.

பிரேம்நாத்பசாஸ்

பிரேம்நாத்பசாஸ், லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர், ஆர்.ஜி.பண்டார்கர், எஸ். ராதாகிருஷ்ணன், எஸ்.தாஸ்குப்தா, அல்லாடி மகாதேவ சாஸ்திரி, அரவிந்தகோஷ், எஸ்.ஸி.சர்தேசாய், திலிப்போஸ், அபிபிரசாத் சாஸ்திரி, ஏ.எஸ்.பி. அய்யர், அநுமான் போத்தார், R.D. ரானடே, டபிள்யூ.ஜி.அர்ச்சர், ஜோசப் இடமருகு, ஆக்கோ பாண்டே, ஹெச்.வி. திவேதியா, கே.எம்.முன்ஷி, ராம்மோகன்ராய், மகாத்மா காந்தி, ராஜாஜி, டி.எஸ்.ருக்மணி, கே.ஜி.வார்ட்டி, ஜான்டேவிஸ், ஜான்குந்தர், அன்னிபெசண்ட், வினோபாவே, Dr.சகுந்தலா ராவ் சாஸ்திரி, J.Archie Bahm, சுவாமி சித்பவானந்தா போன்ற அறிஞர்களும் கிருஷ்ணரைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

மு. இராகவையங்கார் – மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி

'தமிழ்நாட்டுக் கண்ணன் வழக்குகள்' பற்றிய கட்டுரையில், மு.இராகவையங்கார் கண்ணன் பற்றிய கதைகளை வரிசைப்படுத்துகிறார்.

ம. ராதாகிருஷ்ணபிள்ளை, இரானுஜ தாத்தாசாரியார், மயிலை.சீனி. வேங்கடசாமி, டாக்டர் அதுல் சந்திர சக்கரவர்த்தி, சுரேந்திரநாத் தாஸ் குப்தா ஆகியோர் கிருஷ்ணர் பற்றிய செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில்

*பரிபாடலில் (15:28), புறநானூற்றில் (58:15), அகநானூற்றில் (175: 14 - 16), கிருஷ்ணரைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.**

கவியரசர் கண்ணதாசன்

சொல்வீரம், செயல் வீரம்
தோள் கொண்ட காண்டீபத்
துணையின் வீரம்

---

* விரிவான செய்திகளை சங்க நூல்களில் கிருஷ்ண வழிபாடு என்ற இந்திர பவாநியின் (1983) நூலில் காணலாம்.

வல்வீரம் அவன் வீரம்
வாள்வீரம் அவன் முன்னே
வளைந்த வீரம்
செல்வீரம் மாயவனைத்
தினந்தோறும் பணிவீர்; நீர்
செல்லும்போது
கல்லீரம் வடிக்காதோ
கனியாகப் பழுக்காதோ
அண்ணலே!*

ஏக இறைவனாகிய அல்லாஹ்வை வணங்கும் அடியேனது இந்தப் பணி நிறைவேற உதவிய எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும், இந்நூல் வெளிவர உதவிய தூத்துக்குடி மாவட்ட பஞ்சாயத்துத் துணைத் தலைவரும், ஒன்றிய ம.தி.மு.க. செயலாளருமான பாசமிகு மாமா **ச.மாவேல்ராஜ்** அவர்களுக்கும், நூலினை நல்ல முறையில் அச்சிட்ட சிவகாசி, சிவசக்தி ஆர்ட்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும், கணினியில் அழகுற வடிவமைத்துத் தந்த நான்சி கணினியகத்திற்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

01..08.2010
பாளையங்கோட்டை

செ. திவான்,
106F/4A திருவனந்தபுரம் சாலை,
பாளையங்கோட்டை – 627 002
திருநெல்வேலி மாவட்டம்.
✆ 0462 - 2572665

---

* கவிஞர் கண்ணதாசன், ஸ்ரீகிருஷ்ண அந்தாதி, 1998, ப. 43.

தேவநேயப் பாவாணரின்
துவாரகை மன்னன்

1. தோற்றுவாய்

ஒரு காலத்தில் அநேக கொடிய அரசர் உலகத்தில் மானிடராய் பிறந்து மன்னராகிக்

"கொடுங்கோன் மன்னர் வாழு நாட்டிற்
கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே"

என்னுங் கொள்கைக்கிணங்கக் கொடுங்கோல் ஒச்சி வந்தனர். அவர் குடிகட்குச் செய்த கொடுமைகள் அனந்தம். அநேக குடிகள் அயல் நாடுகளிற்குடியேறினர். பூமியானது தன் பாரத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் பிரம்மாவினிடம் போய் முறையிட்டது. பிரம்மாவும் மிகப் பரிதாபங் கொண்டு அதைத் திருப்பா ற்கடற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே ஆதிசேஷனாகிய அரவணைப் பள்ளியில் அறிதுயில் கொள்ளும் திருமாலைக் கண்டார். உடனே அவர் திருவடிகளிற் விழுந்து கண்ணீர் வார மெய்ம் மயிர் சிலிர்ப்பப் பன்முறை தொழுதார். அப்போது ஓர் அசரீரி எழுந்தது. அதைக் கேட்டுப் பிரம்மா தமது பரிவாரத்தப் பார்த்து, "ஓ! தேவர்காள்! நீங்கள் ஒன்றுக்கு அஞ்ச வேண்டாம். நாம் முறையிடு முன்னமே நம் பெருமான் நமது குறைகளையெல்லாம் அறிந்திருக்கின்றார். அவர் எங்கும் நிறைந்தவர். எல்லாம் வல்லவர். இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் முறைமையில் அறிந்தவர். பரலோகம் பூலோகம் பாதாளம் என்னும் மூவுலகங்கட்கும் தலைவர். அவர் இன்று பூமியின் பாரத்தைப் போக்குவதற்காகப் பூலோகத்தில் யதுவம்சத்தில் வசுதேவர்க்கு மகனாய் அவதரிக்கப் போகின்றார். ஆதிசேஷன் அவர்க்கு

அண்ணனாய் அவதரிக்கப் போகின்றார். மாயை அவர்க்கு உடன்பிறந்தாளாகப் போகின்றாள். நீங்களனைவரும் பகவானைக் காண்டற்பொருட்டு ஏற்ற காலத்தில் யாதவகுலத்தில் மாதராய்ப் பிறந்திருங்கள். அவர் உலகிலுள்ள வரை நீங்களும் உடனிருந்து அவர் திருவடிக்குத் தொண்டு செய்யுங்கள்" என்று தெரிவித்தார். அனைவரும் அகன்றனர். காலங் கடந்தது.

2. திருவவதாரம்

பரதகண்டத்தின் வடபாகத்தில் யமுனையாற்றின் மேல்கரையில் மதுரையென்றோர் மாநகருண்டு. அது மாட மாளிகைகளாலும், கூடகோபுரங்களாலும் மாட்சிமையான காட்சியை யளிக்கும். தென்னாட்டிலும் மதுரையென்றோர் முதுநகரிருந்ததால் வட நாட்டிலுள்ளது வடமதுரை எனப்பட்டது. அது இக்காலத்தில் மட்ரா என்று வழங்கும். அது ஏழு முத்தித் தளங்களுள் ஒன்று. அதைத் தலைநகராகக் கொண்ட வட நாட்டிற்குச் சூரசேனம் என்று பேர். அது,

"விட்டில் கிளிநால்வாய் தன்னரசு வேற்றரசு
நட்டங் கடும்புனல் காகி எட்டும்" அற்று.

நாடு, நகர், காடு, நதி என்னும் நாற்பாற் செல்வங்களும் நன்றாய் விளையப்பெற்றது. அங்கு வேதர், நீதர், மாதர் என்னும் மூவர் கற்பாலும் மாதம் மும்மழை பொழியும்.

"வேத மோதிய வேதியர்க் கோர்மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர்மழை
மாதர் கற்புடை மங்கையர்க் கோர்மழை
மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே"

என்றார் பெரியோர்.

சூரசேன நாட்டைத் துவாபரயுகத்தில் சூரசேனன் என்னும் மன்னவ னொருவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் யாதவ வம்சத்துப் போஜகுலத்தான். அவன் செங்கோற் செல்வனும் அறநெறியண்ணலுமாயிருந்தது.

"மாநிலங் காவலனாவன் மண்ணுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தான்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வராலுயிர் தம்மால்
ஆனபய மைந்தும் தீர்த்தறங்காப்பா னல்லனோ"

என்றபடி தன்னாலும் தமராலும் பகைவராலுங் கள்வராலும் விலங்குகளாலும் வரும் ஐவகைத் துன்பங்களையும் அறவே அகற்றிவந்தான். அவனுக்கு வசுதேவர் முதலிய பல மக்கள் பிறந்தனர்.

வசுதேவர்க்கு மணப்பருவம் வந்ததும் தேவகன் மகளாகிய தேவகி என்பவளை அவர்க்குத் திருமணஞ் செய்வித்தனர். அவர் தம் திருமணக் கோலத்தில் தேவகியுடன் தேரேறிச் செல்லும்பொழுது கம்சன் சாரதியாயிருந்தான். கம்சன் உக்ரசேனன் என்பவனது மகன். உக்கிரசேனன் தேவகனுக்கு உடன் பிறந்த அண்ணன். ஆகவே கம்சனுக்குத் தேவகன் சிற்றப்பனும் தேவகி தங்கையுமாவர். தங்கை மணமென்று தாங்க மகிழ்ச்சி கொண்டு கம்சன் தேரோட்டுங்கால் ஓர் அசரீரி எழுந்து, "ஓ! கம்சா! நீ எவளை உன் அருமைத் தங்கையென்று எண்ணி அவட்குத் தேரோட்டு கின்றாயோ, அவள் கருவே உன்னைக் கொல்லும். அது அவட்கு எட்டாங்க குழந்தை" என்று எச்சரித்தது. இயல்பாகவே குரூரனாகிய கம்சன் இதைக் கேட்டதும் மிகக் கொடியவனாய்த் தன் இடையிலிருந்து உடைவாளை உருவித் தன் தங்கையின் கூந்தலை எட்டிப் பிடித்து அவளை வெட்டத் துணிந்தான். உடனே வசுதேவர் அவனைத் தடுத்து, "ஓ! உத்தம புருஷ! உன்னைப்போலும் வீரர் உலகத்தில் வேறு யார்? இது காறும் நீ பெற்ற பேருக்கெல்லாம் மாறாக இன்று என்னகாரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இதோ நீ கொல்ல நினைக்கும் மங்கை உன் தங்கையல்லவா? இவளைக் கொல்வதால், தீராப்பழியும் பாவமுமல்லவா உன்னைச் சாரும்? உன் புகழும் புண்ணியமும் மானமும் மதிப்பும் அழிவது உனக்கு அழகா? இதைச் சற்றே ஆராய்ந்து பார்" என்று நயம்படவுரைத்தார். ஆயினும் கம்சன் கருணையிற் கஞ்சனாதலின் கொஞ்சமுங் கேட்கவில்லை. பின்பு வசுதேவர் எப்படியும் தேவகியைக் காக்கக் கருதி கம்சனைப் பார்த்து,ஓ!

கம்ச! உன் தங்கையின் எட்டாவது குழந்தையல்லவா உன்னைக் கொல்வதாய் அசரீரி உரைத்தது? ஆகையால் இவள் குழந்தைகளையெல்லாம் அண்ணியிடம் ஒப்புவிக்கின்றேன். இவளை மட்டும் விட்டுவிடு" என்று மிகவும் வேண்டினார். கம்சனும் அதற்கிசைந்து வசுதேவரையும் தேவகியையும் சிறைப்படுத்தி அவ்விருவரும் தம் மக்கைள மறைக்கா வண்ணம் தக்க ஈவல் வைத்து முளையிற் பகையைக் களையும்படி கருமேற் கண்ணாயிருந்தான்.

ஒருவனுக்குத் தன் உயிரே மிகவும் அருமையானது. ஆயினும் அறிவுள்ளவன் எப்போது மன்னுயிரையே மதிப்பான். அறிவிலியோ என்றும் தன்னுயிரையே பேணுவான். கம்சன் முற்பிறப்பில் காலநேமி என்னும் அசுரனாயிருந்தவன். அசுரர் யாவரும் சிறிதும் அறி வில்லா மூர்க்கர் மூர்க்கருக்குப் புத்தி புகட்டுவார். தூக்கணங் குருவிபட்ட பாடுபடவர். பன்றிக்கு முன் சிந்திய முத்துப்போல மூடர்க்குச் சொன்ன நீதி பயன்படாது. கம்சன் தான் செய்யுங் கருமமே தருமமென்று கருதினான். அறங்கூறும் அமைச்சரும் அவனுக்கு ஒன்றை உறைக்க அஞ்சினர்.

இப்படியிருக்குங்கால் தேவகி கருத்தரித்தாள். தகுந்த காலத்திற் குழந்தையும் பிறந்தது. வசுதேவர் வாக்கு மாறாதவராதலின் உடனே குழந்தையைக் கொண்டு போய் கம்சனிடம் கொடுத்தார். அவர் தம் வாக்கைச் சரியாய் நிறைவேற்றினார் என்றாவது, தாமாய்க் குழந்தையைக் கொண்டு வந்தாரென்றாவது, குழந்தை குற்ற மற்ற குலக்கொழுந்தென்றாவது, கம்சன் கருதாமல் முதற் குழந்தையால் தனக்கு மோசமில்லை யென்றே கருதி அதைக் கொல்லாமல் வசுதேவரிடம் கொடுத்துவிட்டான். வசுதேவரும் அதை வாங்கிக் கொண்டுபோய் மகிழ்ச்சியுடன் வள்ர்த்து வந்தார்.

அப்போது நாரதமுனிவர் கம்சனைக்கான வந்தார். கம்சன் அவர்க்கு எதிர்கொண்டு மரியாதை செய்தான். நாரதர் பிரம்மாவன் மானசபுத்திரர், அவர் பகவானைப் பாடிக் கொண்டே யெங்கும் யாழுங்கையுமாய்த் திரிவர். முக்கால நிகழ்ச்சிகளும் மூவுலகச் செய்திகளும் அவர்க்கு முறையாய்த்

தெரியும். அவர் அசுரர், தேவர், அரசர், முனிவர் முதலிய பலரிடத்துஞ் சென்று அவரவர்க்குரிய நன்மை தீமைகளை அறிவிப்பார். சுரர்க்கும் அசுரர்க்கும் பகை மூட்டுவார். சண்டையுங் கலகமும் உண்டு பண்ணுவதில் சமர்த்தர். பகைமையுள்ள இருபட்சத்தார்க்கும் நல்லவராய் நடந்து கொள்வார். அங்கு மிருப்பார் இங்குமிருப்பார் என்னும் உலகுரையும் இருதலை மணியன் என்னும் ஒப்புரையும் அவர்க்கே பொருந்தும். ஆளுக்கேற்ற வேடமும் அவர்க்கேயுண்டு. இசைப்பிரியாரை இன்னிசையால் மயக்குவார். வலியார்க்கும் கோபம் மூட்டிக் கொடியாரைக் கொல்விப்பதே அவர் கொண்ட தொழில். அதனால் அவர் கலகம் நன்மையே விளைவிக்கும்.

நாரதர் கம்சனிடம் வந்ததும், "ஓ! கம்ச! நீ மிகவும் நல்லவ ன். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள். நீ முற்பிறப்பில் காலநேமி என்னும் அசுரனாயிருந்தவன். உன்னையடுத்திருப்பவரும் அசுரராயிருந்தவர். தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் தீராப்பகை யென்பது உனக்குத் தெரிந்த செய்தி. தேவரே இப்போது யாதவராயப் பிறந்திருக்கிறார். அவரை உறவினரென்று கருத வேண்டாம். அசரீரி உரைத்தபடி தேவகிக்குப் பிறக்கும் எட்டாங் குழந்தை உன்னையும் உன் துணைவரையுங் கொல்லும், அதற்கு அவளுடைய மற்றக்குழந்தைகளும் கருவிகளாகவேயிருக்கும். அதனால் இன்ன குழந்தைதான் எதிரியென்பதற்கில்லை. எல்லாக் குழந்தைகளையுமே கொல்வது நல்லது. தேவகியின் தலைக்குழந்தையைத் தொலைக்காதிருக்கிறாய். வெள்ளம் வருமுன்னே அணைகோல வேண்டாமா? முண்மரம் முற்றுமுன் முளைகிள்ள வேண்டாமா? போனது போகட்டும், இனிமேல் எச்சரிக்கை என்று சொல்லித் தம்வினை மேற்சொன்றார். உடனே கம்சன் தேவகியின் குழந்தையைக் கொன்றான். இங்ஙனம் ஆறு குழந்தைகள் இறந்தன. கம்சனுக்கு அச்சம் அதிகரித்துக் கொண்டேவந்தது.

ஏழாவது குழந்தை ஆதிசேடன் அவதாரம். அது கருவாயிருக்கும்போதே திருமால் மாயையைப் பார்த்து? ஓ! மாதே! இன்றே நீ தேவகி வயிற்றிலிருக்கும் கருவை எடுத்துச்

சென்று வசுதேவரின் மறுமனைவியான உரோகிணி வயிற்றில் வை. நீயும் கோகுலத்தில் நந்த கோபரின் மனைவியாகிய யசோதை வயிற்றில் அயர். நான் தேவகி வயிற்றில் அமர்வேன். நாமிருவரும் ஒரே காலத்திற் பிறப்போம் என்று திருவாய் மலர்ந்தார். அப்படியே மாயையும் செய்து முடித்தாள்.

ஏழாங் குழந்தை தேவகி வயிற்றினின்றும் ரோகினி வயிற்றில் இழுத்துவைக்கப்பட்டபடியால் ஷங்கர்ஷணன் (சங்கருடணன்) என்றும் பலசாலியாகையால் பலபத்ரன் என்றும் பிறரை ரமிக்கச் (கிழம) செய்வதால் ராமன் என்றும் பெயர் பெற்றது. இப்பெயர்களில் கடைசியிரண்டையும் இணைத்துப் பலராமன் என்று சொல்வது வழக்கம். ஏழாங்கருவின் இடமாற்றம் அறியாத இனத்தாரெல்லாம் கருவழிந்த தென்று கவலைப்பட்டனர்.

கம்சன் எட்டாங் குழந்தைக்காக இரவும் பகலும் காத்துக் கொண்டிருந்தான். திருமால் தேவகி வயிற்றில் கருவாயமைந்தார். தேவகியின் முகமானது தேசினால் விளங்கிற்று. கருமுதிர்ந்து பருவம்வந்ததும் ஆவணிமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமி திதியில் உரோகிணி நக்ஷத்திரத்தில் சங்கு, சக்கரம், வில், வாள், தண்டம் ஆகிய ஐம்படை (பஞ்சாயுதம்) களை ஏந்திய நான்கு கைகளுடனும் பீதாம் பரத்துடனும் பெருஞ்சோதியுடனும் நீலநிறமான தேவரூபத்துடனும் திருமால் அவதரித்தார். அன்று இராக்கால மாயிருந்தது. வானவர் வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்தனர். மானிடர் மகிழ்ந்தனர்.

பகவான், தாம் பிறந்தவுடன் தம் பெற்றோரின் பழம் பிறப்புக்களை யுணர்த்தப் பின்பு வசுதேவரைப் பார்த்து, ஓ! தேவரே! இன்றே நீர் என்னை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஆயர்பாடியில் உமது நண்பனாகிய நந்தகோபன் மனையில் யசோதை பருகில் வைத்துவிட்டு அங்கிருக்கும் குழந்தையை இங்கு எடுத்துக்கொண்டு வந்து என் இடத்தில் வைத்துவிடும். இது ஒருவருக்கும் தெரியாதிருக்கட்டும். நீர் செல்லும்போதும் வரும்போதும் சிறைக்கதவுகள் தாமாய்த் திறக்கும். என்று சொல்லி தம் தேவவடிவை நீக்கி மானிட வடிவம்கொண்டார். வசுதேவரும் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றார்.

காவற்சேவகர்க்கோ கடுந்தூக்கம். சிறைச்சாலைக் கதவுகள் தாமாய்த் திறந்தன. எங்கும் இருண்டிருந்தது. அதோடு இடைவிடாத அடைமழை. ஆதிசேஷன் தன் அகன்ற படங்களை விரித்துக் குழந்தைக்குக் குடை பிடித்தான். யமுனையாறு தானாய் வழிவிட்டது. வசுதேவர் ஆற்றைக் கடந்து கோகுலஞ் சென்றார். அங்கு நந்தகோபன் மனையில் யசோதை அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டார். யசோதைக்கு அன்றுதான் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தது. அவள் அதை அயர்வினால் அறியவில்லை. வசுதேவர் மெள்ளத் தம் குழந்தையை அங்கு வைத்துவிட்டு அப்பெண் குழந்தையைக் கொண்டுவந்து தேவகியோரம் வைத்துவிட்டார். அன்றே கதவுகளும் அடைத்துக் கொண்டன. காவற்சேவகர் கண் விழித்தார். குழந்தையைக் கண்டு கம்சனுக்குத் தெரிவித்தார். உடனே கம்சன் கோபாவேசமாய் ஓடிவந்து குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு கற்பாறையில் மோதினான். மோதினதும் அது மாயாதேவியாய் மாறி வானத்தில் தோன்றி, “ஓ! கம்சா! உன்னைக் கொல்லுங் குழந்தை ஏதோ ஓரிடத்தில் பிறந்திருக்கின்றது. என்னைக் கொல்வதால் உனக்கு என்ன பயன்?” என்று சொல்லி மறைந்தது. உடனே கம்சன் வசுதேவரையும் தேவகியையும் சிறை நீக்கித் தான் செய்த தீமைகட்கும் மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொண்டான்.

கோகுலத்தில் யசோதை விழித்தெழுந்ததும் தன்னருகிற் கிடந்த குழந்தையை எடுத்துக் கட்டியணைத்து முத்தி மோந்து தன் கணவரிடம் கொடுத்தாள். அவரும் ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்ந்து ஆயிரக்கணக்கான ஆக்களை அந்தணர்க்கு அளித்தார். குழந்தை கர்க்கி முனிவரால் நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டது. அது கருப்பாயிருந்ததினால் கிருஷ்ணன் என்று பெயர் பெற்றது. கிருஷ்ணன் என்றால் கருப்பன் என்று அருத்தம். நீலமும் கருப்பும் ஒரே நிறம், குழந்தை கருப்பாயினும் கண்ணைக் கவரும் கட்டழகுடையது. அதன் கண்கள் தாமரை மலர்போல் காமுறுந்தகையன. அதனால் அதைக் கண்ணன் என்பது வழக்கம்.

“பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்

திருவடியுங் கையும் திருவாயுஞ் செய்ய
மாயவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே"

– ஆய்ச்சியர் குரவை

3. நச்சுப்பால்

ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன் மனையில் கண்ணபிரான் பலராமனுடன் நாளைக்கொரு திறமும் வேளைக்கொரு நிறமுமாய் வளர்ந்து வந்தார். யசோதையும் அவரைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வந்தாள்.

கம்சன் கண்ணபிரானைக் கொல்வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். அவர் இருக்குமிடம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் அக்காலத்துக் குழந்தைகளை யெல்லாம் கொல்லும்படி பூதனை யென்னும் கொடிய ராக்ஷஸியைப் போக்கினன். அவள் ஓர் அழகிய இளம்பெண் வடிவு கொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்து அநேக குழந்தைகளைக் கொன்றாள். கடைசியாய்க் கோகுலஞ் சென்று கண்ணபிரானை யெடுத்துத் தன் மார்போடணைத்துப் பாலூட்டினாள். அதை யசோதையும் உரோகிணியுங் கண்டும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பூதனையின் அழகு காண்பவர் கண்களைக் கவர்ந்தது.

கண்ணபிரான் கடவுளின் அம்சமாதலின் பூதனையின் சூதையறிந்து பால் பருகுவது போலவே அவள் உயிரையும் பருகினார். அதைக் கண்டு அவள், "விடு விடு" என்று பன்முறை வேண்டினாள். அவரோ விடாது பருகி அவளை வீழ்த்தினார். உடனே அவள் தன் பழைய வடிவுகொண்டு பனை மரம் போன்ற கால் கைகளை நீட்டி, பிறைபோன்ற கோரை பற்களைக் காட்டி இடிவிழுந்த மரம்போல் திடீரென வீழ்ந்தாள். அனைவரும் அவள் உடலைக் கண்டு அஞ்சினர். அவள் விழுந்த அதிர்ச்சியினால் அநேக மைல் தூரமுள்ள மரங்களெல்லாம் முறிந்து விழுந்தன. கோகுலத்தார் அவளுடலைக் கோடாரி கொண்டு வெட்டிச் சுட்டனர்

யசோதை கண்ணபிரானுக்கு யாதொரு தோஷமும் காணாதபடி காப்புக்களையெல்லாம் கடிதிற்செய்து கடவுளைத் தொழுதாள். பூதனை மகா பாதகியாயினும் கண்ண பிரானுக்குப் பாலூட்டிய காரணத்தால் பேரின்ப வீட்டைப் பெற்றாள். அவளுக்கே அங்ஙனமாயின் அவரது பக்தருக்குப் பலன் எத்தனை அதிகம்?

"மாதுலனாகியும் ஏதிலனாகியும்
வஞ்சன் கஞ்சன் வரவிட்ட
பூதனை தன்னுயிர் முலைபாழி பாலொடு
போதரவுண்ட புயல் வண்ணா
மாதவ யாதவ வாசவ கேசவ
மாயா வாயா மதுசூதா
ஆதியு மந்தமு மாகிய நின்புகழ்
அல்லா துரையே னடியேனே"

– வில்லிபுத்தூராழ்வார்

4. சகடன் கபடம்

கோகுலத்தில் ஒரு முறை கண்ணபிரானுக்குப் பிறந்த நாள் கொண்டாடினர். அன்று ஓர் அசுரண் சகட வடிவு கொண்டு அங்கு வந்திருந்தான். சகடமென்பது வண்டி. யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிரானைக் குளிப்பாட்டி அச் சகடத்தின் கீழ்க்கட்டியிருந்த தொட்டிலிற் கிடத்தினாள். குழந்தை பாலுக்கு அழுது தன் காலை மேலே தூக்குவதுபோல அவ்வண்டியைத் தாக்கிற்று. அது அச்சு முறிந்து கீழே விழுந்தது. உடனே யசோதை குழந்தையை எடுத்தணைத்துத் தன் மடியிற் சிறிது நேரம் வைத்திருந்து பின்பு கனத்தவுடன் கீழே கிடத்தினாள். கிடத்தி தும்திருணாவர்த்தன் என்னும் அசுரன் ஒரு சூழல் காற்றின் வடிவுகொண்டு கண்ணபிரானை எடுத்து விண்ணுக்குச் சென்றான். அப்போது பிரசண்டமாருதம் போலப் பேரிரைச்சல் உண்டாயிற்று. கணக்கு வழக்கில்லாத கல்லும் மண்ணும் காற்றினால் வாரியிறைக்கப்பட்டன. அவற்றைக் கன்மழை யென்றும்

மண்மழை யென்றுங் கருதிக் கோகுலத்தாரெல்லாம் வீடுகளுக்குள் ஓடியொளித்துத் தத்தம் காதுகளையும் கண்களையும் மூடிக்கொண்டனர். யசோதை குழந்தை யிருக்குமிடம் தெரியாமல் கன்று நீங்கிய கறவைப்போல் கலங்கினாள்.

திருணாவர்த்தன் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு உயரச் செல்லச் செல்லக் குழந்தை கனத்தது. கனத்தைத் தாங்க முடியாமல் குழந்தையைக் கீழே போடக் கருதும்போது அது அவன் கழுத்தை இறுக்க கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டது. அதன் கைகளினின்றும் தன் கழுத்தை விடுவிக்க அவன் எவ்வளவோ முயன்றும் எள்ளளவும் முடியவில்லை. கடைசியிற் குழந்தை அவன் கழுத்தை நெருக்கிக் கொன்றது. உடனே அவன் தலைகீழத் தரையில் விழுந்தான். குழந்தையானது மலைமேல் மேகம் தவழ்வதுபோல் அவன் உடல்மேல் விளையாடிக் கொண்டுடிருந்தது. காற்றும் மழையும் நின்று போயின. குழந்தையைக் கண்ட கோகுலமாதர் அதை யசோதையிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தனர். அவளுங் கண்ணிழந்த பெற்றார் போல் களித்தாள் கடவுளைத் துதித்தாள்.

சகடாசுரனும் திருணாவர்த்தனும் கண்ணபிரானைக் கொல்லும் வண்ணம் கம்சனால் ஏவப்பட்டவர். இங்ஙனமே பலமுறையும் பலவடிவில் வந்த பல அசுரரைக் கண்ணபிரான் அன்றன்றே மாய்த்தார்.

5. மருதமரம்

கண்ணபிரான் குழவிப் பருவங் கடந்து குறுநடை நடந்து மழலைப் பருவமடைந்தார். அப்போது மற்றப் பிள்ளைகளைப் போல மண்ணுண்பது அவர்க்கு வழக்கம். அது பிரளயந்தோறும் பிருதிவியை யுண்ணும் பெருஞ் செயலைப் போன்றிருந்தது. ஒருநாள் அவர் மண் தின்பதை யசோதை கண்டு மிகவும் கண்டித்தாள். அப்போது அவர் தாம் தின்னவில்லையென்று தம வாயைத் திறந்து காட்டினார். அவர் வயிற்றிற்குள் அண்டபிண்ட அகில சராசரங்களு மிருக்கக் கண்டு யசோதை ஆனந்தங் கொண்டாள். மற்றொரு

நாள் கண்ணபிரான் தம் திருவாயை விரிவாய்த் திறந்து கொட்டாவி விட்டார். அன்றும் முன்போலவே யசோதை அனைத்தையுங் கண்டாள்.

பின்பு கண்ணபிரான் வீடுவீடாகச் சென்று வெண்ணெய திருடியுண்டு வந்தார். பூனைபோற் சென்று பானையையுடைப்பதும் அதற்குள்ளிருக்கும் வெண்ணையை யுண்பதும் அவர்க்கு வழக்கம். உறியிலுள்ள வெண்ணையும் அவர்க்கே உரியதாயிற்று.

> "அறுபொரு ளிவணென்றே யமரர்கணந் தொழுதேத்த
> உறுபசி யொன் றின்றியே உலகடைய வுண்டனையே
> உண்டவாய் களவினால் உறிவெண்ணெ யுண்டவாய்
> வண்டுழாய் மாலையாய் மாயவோ மருட்கைத்தே"
>
> – ஆய்ச்சியர் குரவை

இடைச்சியரெல்லாம் கண்ணபிரான் களவைப்பற்றி யசோதையிடம் இடைவிடாது முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். யசோதை எவ்வளவாய்க் கண்டித்தும் கண்ணபிரான் எள்ளளவுங் கவனிக்கவில்லை. அதனால் அவளுக்கே சலிப்பாயிற்று.

ஒருநாள் கண்ணபிரான் ஓர் இடைச்சி வீட்டில் களவு செய்யும்பொழுது அவள் உடனே ஓடிப்போய் யசோதையிடம் முறையிட்டாள். யசோதை தொட்டிலைப் போய்ப் பார்த்தாள். கண்ணபிரான் சுகமாய்க் கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தார். அதைக்கண்டதும் இடைச்சிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் சித்திரம்போல நின்று சென்று விட்டாள்.

இன்னொருநாள் கண்ணபிரான் ஓர் இடைச்சி வீட்டில் வெண்ணெய் திருடினார். அப்போது அவ்விடைச்சி அவரை உரலிற் கட்டிவிட்டுத் தன் பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு யசோதையிடஞ் சென்று முறையிட்டாள். முறையிட்டு முடிந்ததும் இடுப்பை பார்க்க அது தன் பிள்ளையாயிராமல் கண்ணபிரானாயிருந்தது. உடனே அவரை கீழேயிறக்கிவிட்டு ஒன்றும் உரையாமல் ஓடி விட்டாள்.

கண்ணபிரான் யசோதை வீட்டில் திருடின வெண்ணெய்க்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. அயல் வீட்டில் திருடி அதிகமாய்த் தேர்ந்தவர்க்குத் தம் வீட்டில் திருடுவது தப்பிதமாகாது. யசோதை முதலில் திட்டினாள், குட்டினாள், ஏதும் பயனில்லை. பின்பு மத்தினால் மொத்தினாள், அன்றும் அவர் களவைக் கைவிடவில்லை. கடைசியில் கட்டி வைப்பதையும் பட்டினிபோடுவதையும்மே யசோதை தண்டனையாகக் கொண்டாள்.

ஒரு நாள் யசோதை பால் கொடாமைக்காக கண்ணபிரான் தயிர்த்தாழியை உருட்டி விட்டுத் ததிபாண்டன் மனைக்கு ஓடிப்போய் ஒளிந்துக்கொண்டார். ததிபாண்டன் தக்கசமயம் வாய்த்ததென்று அவர் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்போது அவர் "என் தாய் என்னை அடிக்க வருகிறாள் விடுவிடு" என்று கத்தினார். அவனோ குரங்குப் பிடியாப் பிடித்துக்கொண்டு எனக்கும் என் இனத்தார்க்கும் என் தயிர்த்தாழிக்கும் வீடு தந்தாலொழியப் போகவிடேன். யசோதையிடத்துக் காட்டிக் கொடுப்பேன் என்று எச்சரித்தான்.

உடனே அவரும் வீடருளினார். இதை இன்னொரு விதமாய்ச் சொல்வதுண்டு. அது வருமாறு,

"கண்ணபிரான் ஒருமுறை ஓர் இடைச்சி வீட்டிற் களவு செய்வதைக் கண்டு இடைமாதர் துரத்த, உடனே அவர் ததிபாண்டன் மலைக்கு ஓடி அவன் குருடாயிருந்ததினால் அவனுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்து அங்குள்ள சாடியொன்றில் ஒளிந்துக்கொள்ள, ததிபாண்டன், "எனக்கு கண் வேண்டாம் கதியே கொடு, கொடாவிடில் விடேன்" என்று சாடியை மூட அவரும் அதை அவனுக்கு அளித்தார் என்பது இதை,

"திண்ணமுடன் கோபாலர் மனையில் வெண்ணெய்
திருடினதைக் கண்டவர்க டுரத்தும்போது
கண்ணிலாத் ததிபாண்டன் மனையுட்புக்குக்
கண்கொடுத்தோர் சாடியிற்புக் கொளித்துக்கொள்ளப்
புண்ணிகராங் கண்வேண்டேன் கதிதாவல்லால்
போகவிடே னெனச்சாடி மூடிக்கொள்ள

எண்ணரிய பரமபத மவனுக் கீந்தாய்

இறைவா நாராயணனே யெம்பிரானே”

என்பதாலறிக.

ஒருநாள் யசோதை கண்ணபிரானுக்குப் பாலுட்டும் போது அடுப்பில் பால் பொங்கிற்று. உடனே அவள் அதைப் பார்க்கப் போனாள். கண்ணபிரான் அதுவே சமயமென்று அங்கிருந்த தயிர்த்தாழியை உடைத்து வெண்ணெய் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓடிவிட்டார். யசோதை அவர் பின்னாகவே தொடர்ந்தாள். அவரோ வெகுநேரம் ஓட்டங் காட்டிக் கடையில் அகப்பட்டார். அவள் அவரைக் கொண்டு வந்ததும் கட்டிவைக்கக் கயிற்றையெடுத்தாள். கயிறு காணவில்லை. அதனால் மற்றக் கயிற்றுடன் முடிந்தாள். அதுவுங் காணவில்லை. பின்பு அங்கிருந்த கயிறுகளையெல்லாம் எடுத்தெடுத்து முடிந்தம் அவர் இடுப்பிற்குச் சற்றும் எட்டவில்லை. யசோதை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இளைத்து நிற்கும்போது கண்ணபிரான் தாமேகட்டுண்ணக் கருணைகொண்டார். பின்பு அவரை உரலிற் கட்டினாள்.

“வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிக்

கடல்வண்ணன் பண்டொருநாட் கடல்வயிறு கலக்கினையே

கலக்கியகை யசோதையார் கடைகயிற்றாற் கட்டுண்கை

மலர்க்கமல வுந்தியாய் மாயமோ மருட்கைத்தே”

– ஆய்ச்சியர் குரவை.

கண்ணபிரான் கட்டப்பட்டதும் உரலையிழுத்துக் கொண்டே அங்கிருந்த இரு மருத மரங்கட்கிடையில் தவழ்ந்தார். உரல் மரங்கட்கிடையிலே சிக்கிக்கொண்டு வரவில்லை. உடனே வலி கூட்டியிழுத்தார். இரு மரங்களும் முறிந்து விழுந்தன. அவற்றினின்றும் நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்னும் இருவர் தோன்றிக் கண்ண பிரானை வாழ்த்திச் சென்றனர். அவ்விருவரும் குபேரன் குமாரர். அவர் ஒருக்கால் நீராடிக் கொண்டிருக்கும்போது நாரத முனிவர் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் எழுந்து வழிபாடு செய்யா ததினால்

அவர் அவ்விருவரையும் மரங்களாகச் சபித்தார். அதனால் அவ்விருவரும் ஆயர் பாடியில் நந்தகோபன் மனையில் மருதமரங்களாயினர். பின்பு கண்ணபிரான் கழலினை பட்ட மாத்திரத்தில் பின்னிலை மாறி முன்னிலை பெற்றனர்.

"நிருவாணத்துடன் குளித்துப் பனைகள்போல
நின்றமையாற் சுரர்கள் முனிசாபத்தாலே
மருதாகி நிற்குமிடத் துன்னை யாயர்
மதியாமல் வெண்ணெய்க்கா யுரலிற்கட்ட
வெருவாமலே தவழ்ந்து மருதைக்கிட்டி
விறற்றிகிரி யாவிரலா லறுத்து வீழ்த்தி
இருளான சாபந் தீர்த்தவரைப் பண்டில்
ஏற்றமுற வைத்தனையே யெம்பிரானே"

– எம்பிரான் சதகம்*

கண்ணபிரான் கடவுளின் அம்சமாயிருந்தும் வெண்ணெய் திருடி மண்ணையுண்டது மனுட இயல்பாகவும் தெய்வத் திருவிளையாடலாகவும் மிருந்தது. இறைவன் எல்லாப் பொருட்குந் தலைவனாதலின் இடைக்குடியில் வெண்ணெய் கொண்டது இழுக்கன்று.

6. பிருந்தாவனம்

ஆயர்பாடியில் கண்ணபிரானுக்குப் பல துன்பங்கள் அடுத்தடுத்தத் தோன்றின. ஆயினும் அவர் அவற்றிற்கு அணுவளவும் அஞ்சினாரல்லர். ஒளிக்குமுன் இருள் ஒளிப்பது போலக்கண்ணபிரானுக்கு வந்த துன்பங்களுங் கரந்தன. அவர் அன்பு வடிவாயும் இன்பவடிவாயுமுள்ள கடவுளின் அம்சமாதலின் அவரைத் துன்பம் என்பது தொடர்வதேயில்லை. கதிரவனொளியை மின்மினி மறைக்க முடியாதது போலக் கண்ணபிரான் உயிரையும ஒருவரும் மாய்க்க முடியாது. மூவுலகுங் கூடி மோதினாலும் முன்னவனுக்கு மோசமில்லை. ஆனாலும் நந்தகோபன் நம்பன்பெருமை யறியாதவனாய்த் துன்பத்தினின்றும்

* ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் பாடல் போற்றும் 18–ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த அரிபத்தன் ஸ்ரீபெரும்புதூர் கோபாலகிருஷ்ணன் பாடியது எம்பிரான் சதகம். (பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு)

தப்புவதற்காகக் கோகுலத்தை விட்டுத் தன் குடும்பத்துடன் பிருந்தாவனத்திற்குற் குடி புகுந்தான். அங்கு கண்ணபிரான் பையற் பருவத்தை யடைந்தார். அதன்பின் ஆயச்சிறாருடன் கூடி நாள்தோறும் காட்டிற்குச் சென்று கன்று காலிகளை மேய்த்து வருவது அவர்க்கு வழக்கம். அப்போது அநேக அசுரர் அவரைக் காட்டிற் கொல்லக் கருதினர்.

ஒருமுறை சபித்தாசுரன் என்பவன் ஒரு விளா மரவடிவு கொண்டு கண்ணபிரான் தன்னடியில் வரவும் அவர் மேல் சாய்ந்து அவரை மாய்க்க எண்ணியிருந்தான். அதே சமயத்தில் வத்ஸாசுரன் என்பவனும் ஒரு கன்று வடிவாய் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான். கண்ணபிரான் அவ்விருவர் வஞ்சனையையும் அறிந்து, கனி யுதிர்ப்பது போலக் கன்றெடுத்து விளாமேல் எறிந்தார். இருவரும் இறந்தார்.

மற்றோர்முறை பகாசுரன் என்பவன் ஒரு கொக்கு வடிவமாய் வந்து கண்ணபிரானைக் கொத்தி விழுங்கினான். தொண்டைக்குள் சென்றதும் தீப்போற் சுட்டதனால் அவரைத் திரும்பக் கக்கி விட்டான். அப்போது கண்ணபிரான் அவன் அலகைப் பனங்கிழங்குபோற் பிளந்து, அவனைக் கொன்று விட்டார்.

பின்பு அகாசுரன் என்பவன் ஒருநாள் ஒரு பெரிய மலைப்பாம்பாய்க் கிடந்து இடைச்சிறாரையுங் கண்ண பிரானையும் விழுங்கினான். அப்போது கண்ணபிரான் அவன் கழுத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சிறுவருடன் வெளிப்பட்டார். அவன் மடிந்தான்.

ஒருநாள் கண்ணபிரான் யமுனைக்கரையில் கட்டமுதுண்ணும் பொழுது பிரம்மா அவரது திருவிளையாடலின் திறத்தைக்காணும் பொருட்டு அங்கிருந்த கன்றுகளையும் சிறாரையுங் கவர்ந்து தமது மாயையால் மறைத்து வைத்தார். கண்ணபிரான் அதையறிந்து தாமே அக்கன்றுகளுஞ் சிறாருமாய் வண்ணம், வடிவம், நாற்றம், தோற்றம், குணம், குறி, ஆடை, அணி, எழில், தொழில், குழல், கொம்பு, மாலை மணி முதலிய பலவும் மாறாது கோகுலஞ் சென்றார். அன்று முதல் ஓராண்டுவரையும் அவர் அங்ஙனமே காட்டிற்குச் செல்வதும், வீட்டிற்கு வருவதுமாயிருந்தார்.

அதை ஒருவரும் அறியவில்லை. பின்பு பிரமா தாமே கன்றுகளையுஞ் சிறாரையுங் கொண்டுவந்து கண்ணபிரானிடம் ஒப்புவித்து மன்னிப்புப் பெற்றுக் கொண்டார். மாயையில் வல்லவராதலின் கண்ணபிரானுக்கு, மாயவன் என்று பேர். அதோடு கோக்களை மேய்த்தனால் கோபாலன், கோவிந்தன் என்ற பெயர்களும் கூடின. கோவென்பது பசு.

"கன்றுடனே கோபால ரனேகம் பேரைக்
கமலவய னபகரித்துக் கொடுபோய் வைக்க
வெற்றியுட னந்தந்த வடிவமாகி
வேற்றுமையற் றனைத்துமுற வேசிட்டித்தாய்
அகன்றிருந்து மற்றையநா ளயன் வந்தக்கால்
அனைத்துமுறக் கண்டஞ்சித் தெண்டன் பண்ணி
இன்றடியேன் செய்தபிழை பொறுத்துக்காவென்
றேத்தவளித் தனையரியே யெம்பிரானே"

– எம்பிரான் சதகம்

7. அரவின் மேலாடல்

கண்ணபிரான் பையல் பருவத்தையடைந்தபின் நாள்தோறும் பலராமனுடன் காட்டுக்குச் சென்று பசுக்களை மேய்த்து வருவது வழக்கம். ஒருநாள் பலராமன் செல்லவில்லை. கண்ணபிரான் மட்டும் மற்றப் பையன்களுடன் பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு யமுனைக்கரை சென்றார். யமுனையில் ஒரு மடுவிருந்தது. அதில் காளியன் என்னும் ஒரு கடும் பாம்பு கருடனுக்குப் பயந்து மறைவாய் வசித்து வந்தது. அதன் விஷத்தினால் மடுநீர் என்றும் பொங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். பக்கத்திலுள்ள மரங்களெல்லாம் பட்டுப்போயின. மேலே பறக்கும் பறவைகளும் இறந்து கீழே விழுந்தன.

கண்ணபிரான் காளியனைக்கொல்லக் கருதி மடுவில் திடுமெனக் குதித்தார். மடுநீர் உயரக்கிளம்பிற்று. அப்போது

அவர் ஆரவாரமாய் நீராடினார். அரவங்கட்குச் செவிப்புலன் மிகவும் நுட்பமானது. அரவம் அரவம் அறியும் என்பது பழமொழி. கண்ணபிரான் நீராடும் ஒலியைக் காளியன் கேட்டு வெளியே வந்து அவரைக் கடித்ததுமின்றி அவர் உடலையும் சுற்றிக் கொண்டது. அப்போது அவர் சிறிதும் அஞ்சாமல் விம்மி விம்மித்தம் முடலை மும்மடங்கு பருகச் செய்தார். உடனே பாம்பு சற்ற நெகிழ்ந்து விட்டுவிட்டது. பின்பு தன் படங்களை விரித்துக்கொண்டு கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக் கண்ணபிரானைப் பார்த்த வண்ணமாயிருந்தது. அப்போது அவர் அதைச் சுற்றி சுற்றி வந்து அதன்மேல் ஏறச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பாம்பிற்குப் படிப்படியாய் பலங்குறைந்தது. உடனே கண்ணபிரான் அதன்மேலேறி நடித்தார். இதற்குக் காளிங்க மர்த்தனம் என்று பேர். காளியன் அதைத் தாங்க முடியாமல் வாயினாலும் மூக்கினாலும் இரத்தம் கக்கி இறக்குந் தருவாயிலிருக்கும்போது தன்னைவிட்டு விடும்படி கண்ணபிரானை வேண்டிற்று. அவரும் அதற்கிசைந்து அதை உடனே கடலுக்குச் செல்லக் கட்டளையிட்டார். அன்றே அதுவும் சென்றது. அது முதல் அம்மடு நீர் அமிர்தமயமான உண்ணீருந் தண்ணீருமாயிற்று.

"அங்கையில் நேமி சங்குவாள் தண்டோ
டடற்சரா சனந்தரித் தருள்வோன்
சங்கையின் மறைகளாயிருங்களுக்குஞ்
சாற்றுதற்கரிய தத்துவத்தோன்
கங்கையின் அறலுங் காளியன் முடியுங்
காளிந்திக் கரையுமே கமழும்
பங்கயமலர்கள் இரவுநண் பகலும்
பணிந்துபாடுது மவன் புகழே"

– வில்லிபுத்தூராழ்வார்

கண்ணபிரான் காளிங்க மர்த்தனத்திற்குப் பின் காட்டிற் செய்த அற்புதச் செயல்கள் அனந்தம்.

ஒருமுறை முஞ்சாரணியத்தில் ஒரு காட்டுத்தீ மூண்டு ஆயர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. ஆயரெல்லாம் அலறினர்.

அப்போது கண்ணபிரான் அகண்ட வடிவு கொண்டு அத்தீயையும் ஆமரையும் விழுங்கி, ஆயரை மட்டும் பாண்டீர மென்னும் ஆலமரத்தின் கீழ் வெளியிட்டனர்.

ஒருமுறை கண்ணபிரான் பலராமருடன் ஒரு பனங்காட்டிற்குச் சென்று பனம்பழந் தின்றபோது தேனுகா சுரன் என்பவன் கழுதைவடிவிற் கத்திக்கொண்டு வந்து எதிர்த்தான். அப்போது கண்ணபிரான் பழமுதிர்ப்பது போலவே கழுதையைத் தூக்கிப் பனைமேலெறிந்தார். உடனே அது இறந்து விழுந்தது.

மற்றொருமுறை கண்ணபிரானும் பலராமரும் ஆயச் சிறார்ருடன் கூடி விளையாடும்பொழுது, கஞ்சனுக்குத் துணையாயிருந்த பிரலம்பாசுரனும் ஓர் இடைமகனாய் வந்து விளையாடினன். விளையாட்டில் இரண்டிரண்டு பேராய் விளையாடுவதும் தோற்றவன் வென்றவனைத் தூக்கிச் சுமப்பதும், தொன்று தொட்டு வழக்கம். அதன் படியே பிரலம்பன் பலராமருக்குத் தோற்றுப் போய் அவரைத் தன் முதுகில் சுமந்து செல்லும்பொழுது அளவு கடந்து சென்றான். அதை யறிந்து பலராமர் அவனைக் காலால் உதைத்துக் கையாற்குட்டிக் கொன்றுவிட்டார்.

8. கோவர்த்தனக்குடை

ஆயர்பாடியில் ஒருமுறை இந்திர விழா அடுத்து வந்தது. அது ஆண்டுதோறும் நந்தகோபனால் நடத்தப்படுவது வழக்கம். விழாவுக்கென்று உண்பன (சாதம்) தின்பன (பலகாரம்) நக்குவன (தேன்) பருகுவன (பாயாசம்) என்னும் நால்வகை உண்டிகளும் ஆயத்தமாயின.

பலகாரங்களெல்லாம் மலைபோற் குவிந்து பார்ப்பவர் கண்களைப் பறித்தன. இந்திரனுக்குப் படைக்கும் வேளை வந்ததும், கண்ணபிரான் அவற்றை உண்ண விரும்பி நந்தகோபனுடன் பின்வருமாறு பேசத் தொடங்கினார்.

உரையாட்டு (சம்பாஷணை)

கண்ணபிரான்: அப்பா! இவ்வுணவெல்லாம் யார்க்கு?

நந்தகோபன்: இந்திரற்கு.

கண்ணபிரான்: இந்திரனுக்கு நாம் ஏன் படைக்க வேண்டும்? அவனால் நமக்கு என்ன நன்மை?

நந்தகோபன்: எம்பெருமானே! அப்படிச் சொல்லாதிரும். இந்திரன் கோபித்துக்கொள்வான். உயிருக்கு உணவு இன்றியமையாதது. உணவோ மழையால் உண்டாவது. மழைக்குத் தெய்வம் இந்திரன். மழை பொழியாவிடின், பயிர் அழியும், பயிர் அழியின் உயிரும் அழியும், பசுவுக்குப் புல்லும் மனிதற்கு நெல்லும் பயிரே யன்றோ? அதனால் இந்திரனக்குப் படைப்பது இன்றியமையாததாகும்.

கண்ணபிரான்: அப்பா! நீங்கள் சொல்வது தப்பிதம். 'மாரியல்லது காரியமில்லை' என்பது மெய்தான். ஆனால் மழையானது இந்திரனால் வருவதில்லை. உலகத்தில் நன்மை தீமைக்கும் இன்ப துன்பத்திற்கும் காரணம் அவரவர் நல்வினை தீவினைகளேயன்றி வேறில்லை. ஒருவனுக்கு நல்வினை யிருப்பின் பஞ்ச பூதங்களும் நன்மை செய்யும். தீவினையிருப்பின் அவை தீமையே செய்யும். நிலம், நீர், தீ, வளி (காற்று) வெளி (ஆகாயம்), என்னும் ஐந்தும் பஞ்ச பூதங்களாம். அவற்றுள் நீர் என்பது ஒன்று. பூமியிலுள்ள நீரே சூரிய வெப்பத்தால் ஆவியாக மாறி மேலே சென்று மழையாய்ப் பொழிகிறது. நல்வினையுள்ள வர்க்கே நீரும் நன்மை செய்யும் நல்வினை செய்தாரும் செய்வாரும் நல்லாரே யாவர். ஆகவே நல்லாரே மழைக்குக் காரணம்.

"நெல்லும் கிரைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்
புல்லுக்கு மாங்கே பொழியுமாம் – தொல்லுலகில்
நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட்
டெல்லார்க்கம் பெய்யும் மழை"

ஆகவே வினையின்றி வேறே தெய்வமில்லை. இறைவனும் வினை வழியே உயிர்களை இயக்குவான். இந்திரனை வணங்குவதைவிட இக்கோவர்த்தன மலையை வணங்குவது மேல். அது பசுக்களுக்கும் நமக்கும் பலவகை உணவைத் தருகின்றது. ஆதலால் மலை வணக்கமே கடனாம்,

நந்தகோபன்: பெருமானே! நீர் சொல்வது சரிதான். ஆனால் மலையானது உயிரில்லாப் பொருளன்றோ? அதற்குப் படைப்பின் அது எங்ஙனம் உண்ணும்? மேலும் தொன்றுதொட்டு இதுகாறும் கோகுலத்தாரெல்லாம் இந்திரனைக் கும்பிட்டிருக்கின்றனர். இதற்கு மாறாக இன்று நிறுத்தினால் இந்திரன் கோபப்பட்டு ஏதேனும் தீமை செய்வானே. ஒருவேளை தன் ஏழு மேகங்களையும் ஏவிப் பெருமழை பெய்வித்தால் நாம் என் செய்வோம்? அன்று நம்மைக் காப்பவர் யார்? இதற்கென்ன சொல்கிறீர்?

கண்ணபிரான்: அப்பா! நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவும் கவலவும் வேண்டாம். இந்திரன் கோபித்துக்கொண்டால் நம்மை என்ன செய்வான்? ஒருவேளை உங்கள் சொற்படி ஏழுமேகங்களை ஏவினாலும் இம்மலையானது நம்மைக் காவாதா? கட்டாயம் காக்கும். அதனால் இம்மலைக்கே படையுங்கள், உடனே அது உண்டு விடும். அப்போது நான் சொன்னது மெய்யென்று விளங்கும். (இப்படிச் சொல்லும்போதே கண்ணபிரானுக்கு வாயில் எச்சில் ஊறிற்று. அதனால் அவர் அதிக ஆத்திரப்பட்டார்)

நந்தகோபன்: (கண்ணபிரானது கருத்தையும் மாயத்தையும் உணராமல்) சொன்னது சரி, அப்படியே செய்கின்றேன்.

உரையாட்டு முடிந்ததும் நந்தகோபன் கோகுலத்தாருடன் பண்ணிகாரங்களை யெல்லாம் கோவர்த்தன கிரிக்குப் படைத்து வணங்கினான். அப்போது கண்ணபிரான் ஒரு பெரு வடிவம் வந்து அவற்றையுண்டு அனைவர்க்கும் கேட்கும்படி

'உவந்தோம்' என்று சொல்லி மறைந்தனர். ஆயரெல்லாம் இதை மெய்யென்று நம்பி 'மலையும் உண்டு மகிழ்கின்றதே' என வியந்தனர்.

இந்திரன் இதைக் கண்டதும் கடுங்கோபங்கொண்டு ஏழு மேகங்களையும் ஆயர்மேல் ஏவினன். உடனே அவை பெருந்தாரைகளாகக் கன்மழை பொழிந்தன. கண்ணபிரான் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாய்ப் பிடித்துக் கோகுலத்தாரையும் கோக்களையும் காத்தனர். ஏழு நாள் இடைவிடாது பெருமழை பெய்தது. ஆயர் யாதொரு சேதமும் அடையவில்லை. அதனால் இந்திரன் மழையை நிறுத்தினன். மழை நின்றதும் வானவில் தோன்றிற்று. அதை இந்திரவில் என்பதும் உண்டு. ஆயரெல்லாம் கண்ணபிரானை வாயார வாழ்த்தினர்.

"மகரத்திற் சூரியன்வந் துதித்தகாலில்
வந்திக்க விந்திரனை நோக்கிப் பொங்கல்
மிகவிட்டுக் கயிலைமலை போலே வைக்க
விளையாட்டா யத்தனையும் நீயே யுண்ணக்
ககனத்தி லிந்திரனும் வந்து பார்த்துக்
கன்மழையை நிரைமீதில் விடுத்த மட்டில்
இகபரத்திற் கிறையவனே நிரைக்காக் குன்றை
யெடுத்து மழை தடுத்தனையே யெம்பிரானே"
– எம்பிரான் சதகம்.

9. வேணுகானம்

ஒருமுறை நந்தகோபன் சிவனைத் தொழுதுவர அம்பிகாவனஞ் சென்றான். கோபரும் (ஆயர்) கூடச்சென்றனர். அவ்வனத்தில் சரஸ்வதி என்றோர் நதியுண்டு. அதில் அனைவரும் முழுகிச் சிவனைத் தொழுதனர். பொழுதடைந்தது. இராவந்ததும் எல்லாரும் அயர்ந்து தூங்கினர். பாதியிரவில் ஒரு பரும்பாம்பு பசியுடன் வந்து நந்தகோபனைப்பற்றி விழுங்கிற்று. உடனே அவன்

'கண்ணபிரான்! கண்ணபிரான்!' என்று கத்தினான். கோபரெல்லாம் எழுந்திருந்து கொள்ளிக்கட்டைகளால் அதை அடித்தனர். அடித்தும் அது விடவில்லை. பின்பு கண்ணபிரான் வந்து அதை காலால் எற்றினர். உடனே அது நன்தனை விட்டுவிட்டுச் சுந்தரவடிவான ஒரு கந்தருவனாயிற்று. கண்ணபிரான் அக்கந்தருவனைப் பார்த்து 'நீ யார்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் 'சுவாமி! நான் சுதரிசனன் என்னும் கந்தருவன். ஒருநாள் என் அழகினால் அகங்கரித்து ஆங்கிரச முனிவரைப் பழித்தேன். அவர் என்னைப் பாம்பாகச் சபித்தார். அதிலிருந்து இவ்வனத்தில் பாம்பாயிருந்து இதுபொழுது உம் திருவடி பட்ட மாத்திரத்தில் பாம்பு வடிவம் நீங்கிப் பழைய வடிவம் பெற்றேன்' என்று சொல்லிக் கண்ணபிரானை நெஞ்சாரப் புகழ்ந்து வாயார வாழ்த்திச் சென்றான். அதிகாலையில் அனைவரும் ஆயர்பாடிக்குத் திரும்பினர்.

சின்னாள் சென்றபின் ஒரு மாலைக்காலத்தில் ஆயர் பாடிக்கருகில் கண்ணபிரான் கல்லுங்கரையப் புல்லாங்குழல் வாசித்தார். இதை வடமொழியில் வேணுகானம் என்பர். வேணு என்பது மூங்கில் கானம் என்பது இசை. இசையானது எல்லாரையும் வசப்படுத்தும் ஒரு வசியமானயிருக்கிறது. இசைக்கு இசையாதார் எவருமில்லை. கல்லுங்கரையும் காயுங் கனியு மென்றால் வேறே யென்ன சொல்லவேண்டும்? இசையானது ஒரு சிற்றின்பமும் பேரின்பமுமாயிருக்கிறது. அகத்தியர் இராவணனை இசையினால் வென்று துரத்தினார். இராவணன் இசையினால் சிவனிடம் வரம்பெற்றான். திருப்பணாழ்வார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் முதலியோர் யாழிசையால் வாழ்நாளெல்லாம் பகவானைப் பாடிப் பரம இன்பம் பெற்றனர். பகுத்தறிவில்லாப் பிராணிகளுங்கூட இசைக்கு வசப்படுகின்றன. மானானது இசையினால் மயங்கி வேடன்வலையில் விழும். நல்ல பாம்பு பல்லிழக்கும், மாடுகள் கூடும்.

கண்ணபிரான் கானஞ் செய்யும்பொழுது இடைமாதரெல்லாம் புடைசூழ்ந்து கர்ணாமிர்தம் பருகினர். அப்போது சங்கசூடன் என்னும் அசுரன் அம்மாதரையெல்லாம் வளைத்து வடக்கு நோக்கித்

துரத்தினன். உடனே கண்ணபிரான் ஓடிச்சென்று அவனை மடக்கிக் கொன்று அவன் முடிமணியையும் பலராமனுக்கு கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். மீட்கப்பட்ட மாதரெல்லாம் அவரை ஏத்திப் புகழ்ந்தனர்.

பின்னொருகால் அரிஷ்டன் என்னும் அசுரன் கம்சன் ஏவலால் ஒரு கொழுத்த காளை வடிவங் கொண்டு இடைக்குடி யெங்குந் திரிந்து பசுக்களை வருத்துவதும் ஆயரைப் பாய்வதுமாயிருந்தான். அப்போது கண்ணபிரான் அக்காளையின் கொம்பிரண்டையும் பிடித்து அதன் கழுத்தைத் திருகி அதன் அடிவயிற்றிலுத்தைத்துக் கொன்று விட்டார்.

10. கம்சன் வஞ்சம்

கண்ணபிரான் அரிஷ்டாசுரனைக் கொன்றபின் நாரதமுனிவர் கம்சனிடஞ் சென்று 'ஓ! காவல! நீ யேன் தேவகி மக்களைக் காவல் செய்யவில்லை? அசரீரி சொல்லையும் என் சொல்லையும் அசட்டை பண்ணினைபோலும்.

"ஊழிற்பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்"

என்பதும்

"சூழ்வினை நான்முகத் தொருவர்ச் சூழினும்
ஊழ்வினை யொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ"

என்பதும் மெய்யேயன்றோ? உன் பகைவனாகிய கண்ணபிரான் நந்தகோபன் மனையிலன்றோ அந்தரங்கமாய் வளர்கின்றான்? பிறந்தவுடன் பெற்றோர் அவனைப் பிறர்க்குத் தெரியாது மறைத்திருக்கின்றனர். நீ அதையறியாது அவனுக்குப் பதிலாய் வைத்த யசோதை மகளாகிய மாயையை மாய்த்திருக்கின்றாய். நீ ஏமாற்றப்பட்ட இன்னொரு வினையுமுண்டு. அதாவது நந்தகோபன் மனையில் கண்ணபிரானுடன் வளர்ந்துவரும் பலராமன் என்பவன் உரோகிணியின் புதல்வனாகும். இவ்விருவருமே உனக்கு

மறைவாயிருந்து நீ ஏவிய அசுரரையெல்லாம் அழித்திருக்கின்றனர். இனிமேலாவது எச்சரிக்கையாயிரு' என்று சொல்லி முடியுமுன் கம்சன் வசுதேவ தேவகியரைக் கொல்லவெழுந்தான். அப்போது நாரதர் 'நீ இவரைக் கொல்வதால் ஏதும் பயனில்லை. பலராம கண்ணரையே கொல்ல வழி பார்' என்று சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றார். உடனே கம்சனும் அதற்கிசைந்து வசுதேவ தேவகியரை மறுபடியும் சிறைப்படுத்திக் கேசி யென்னும் அசுரனைக் கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு விடுத்தான். கேசியும் ஒரு குதிரை வடிவு கொண்டு தன்வாயை விரிவாய்த்திறந்து கண்ணபிரானை விழுங்கப் போம்பொழுது கண்ணபிரான் தன்கையைப் பருக்கச் செய்து அவன் வாய்க்குள் திணித்து வாயைக் கிழித்துக் கொன்றார்.

பலராமனும் கண்ணபிரானும் நாளுக்குநாள் பலத்திலும் படைப் பயிற்சியிலும் பலவகைப் போரிலும் தேர்ந்து வந்தனர். கம்சன் அவர்களைக் கொல்லப் பன்முறை முயன்றும் பயன்படவில்லை. கடைசியில் மதுரையில் ஒரு வில்வேள்வி (தனுர்யாகம்) நடத்தக் கருதி அதற்கு அவ்விருவரையும் அழைத்துவரும்படி தன் அமைச்சனாகிய அக்குரூரனை ஆயர்பாடிக்கு அனுப்பினன்.

அக்குரூரன் கம்சனுடைய கெட்ட எண்ணத்தை கண்டவன், கண்ணபிரான் மேலும் பலராமன் மேலும் கரையற்ற காதல் கொண்டவன். அதனால் கம்சன் ஆணையை அறிவித்தற்கும் கண்ணனையும் இராமனையும் காண்பதற்குமே அவன் ஆயர்பாடிக்குச் சென்றான். ஆயர்பாடியில் அவ்விருவரையுங் கண்டவுடன் அவனுக்கிருந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. பின்பு அவன் தான் வந்த காரியத்தை நந்தகோபனுக்குத் தெரிவித்தான். அவனும் கம்சனுக்கு அஞ்சிக் காணிக்கைகளுடன் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் மதுரைக்கனுப்பி வைத்தான். அக்குரூரன் அவ்விருவருடனும் திரும்பி வரும் வழியில் யமுனையில் முழுகினான். அதில் திருமால் தமது வைகுந்த தரிசனத்தை அருளினார்.

மதுரையடைந்ததும் கண்ணபிரானும் பலராமனும் தனுர்யாக சாலைக்குத் (வில்வேள்விக்கூடம்) தாமாகச் சென்று

அங்கு நிறுத்தியிருந்த வில்லையெடுத்து முறித்தனர். உடனே அதைக் காத்துக் கொண்டிருந்த வீரர் எல்லாம் போருக்கு வந்தார். கண்ணபிரான் தம் அண்ணனுடன் கூடி அவர் அனைவரையும் கொன்றனர்.

மறுநாள் கம்சன் ஒரு மல்யுத்தம் ஏற்படுத்தினான். அதற்குக் கண்ணபிரானும் பலராமனும் அழைக்கப்பட்டனர். அவ்விருவரையும் கொல்லும்படி கம்சன் குவலயாபீடம் என்னும் மதயானையை வழியில் நிறுத்தினன். கண்ணபிரான் அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அதைக் கொன்றார்.

மல்யுத்தத்திற்கு வந்த மல்லரெல்லாம் கண்ணபிரான் வல்லமையைக் கண்டும் கேட்டும் கலங்கினர். ஒருவரும் அவருக்கு முன்வரத் துணியவில்லை. வெகுநேரங் கழித்துச் சாணூரன் என்பவன் மானத்திற்கு அஞ்சிக் கண்ணபிரானை மல்லுக்கழைத்தான். இருவரும் மற்போர் புரிந்தனர். பலராமன் முஷ்டிகளை எதிர்த்தான். நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நெடுநேரம் மற்போர் நிகழ்த்தியபின் கண்ணபிரானும் பலராமனும் மல்லர்களை வென்று கொன்றனர்.

கண்ணபிரான் என்போதும் வெற்றி பெறுவதையும், வசுதேவர், நந்தகோபன், உக்கிரசேனன் முதலியோர் அவன் கட்சியிலிருப்பதையுங் கண்ட கம்சன் மிகவும் பொறாதவனாய்த் தனக்கு மாறாயிருக்கும் யாவரையும் உடனே கொல்லச் சேவகர்க்குக் கட்டளையிட்டான். கண்ணபிரான் அது கேட்டுக் கடுங் கோபங்கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்று அங்கு கம்சனை அரியணை(சிங்காசனம்)யினின்றும் கீழே தள்ளிக் கொன்றார். அதன் பின் வசுதேவரையும் தேவகியையும் சிறைநீக்கித் தாமவர்க்கு மகனெனத் தெரிவித்து உக்கிரசேனனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டிச் சுதர்மையென்னும் இந்திர சபையையும் தந்தருளினார்.

11. குருதட்சிணை

கண்ணபிரானுக்குக் கல்விப் பருவம் வந்தது. கல்வியே ஒருவர்க்குக் கைப்பொருளும் கைகண்ட மருந்தும்,

'கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி'

கல்விக்கு ஒருகாலும் அழிவில்லை. அதை ஒருவர்க்குக் கொடுக்கக்கூடுமேயன்றிக் குறையாது. அது உள்ளத்திலிருப்பதனால் கள்ளர்க்குங் கிட்டாது. கல்வியினால் அறிவும் அறிவினால் ஒழுக்கமும், ஒழுக்கத்தினால் உயர்வும் உண்டாகும். இயற்கையாய் எத்துணை மதிநுட்பமிருப்பினும் கல்வியில்லாதவன் கால் மனிதன். எல்லார்க்கும் கல்வி இன்றியமையாதது. கண்ணியமும் புண்ணியமும் கல்வியாலாகும். ஆகவே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்பங் கிடைக்கும், இவ்வகைக் கல்வியை ஒருவன் இளமையிற் கற்கவேண்டும்.

'இளமையிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து'

இளமையிலும் தகுந்த ஆசிரியனிடம் கற்கவேண்டும். கண்ணபிரானும் பலராமனும் சாந்தீவினி என்னும் அந்தணரிடம் கல்வி பயின்றனர். கல்வி, முடிந்தபின் கண்ணபிரான் குருவுக்குக் காணிக்கை படைக்க விரும்பி அவருக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டார். அவரோ தமது இறந்த மகனைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டார். கண்ணபிரானும் அதற்கிசைந்து அம்மகன் கடலில் இறந்ததை அறிந்து வருணனிடம் சென்று அதன் வரலாற்றை வினவினார். அப்போது வருணன் சங்கு வடிவு கொண்ட பஞ்சகன் என்னும் அசுரன் அவனைக் கொன்றதாகக் கூறினான். உடனே கண்ணபிரான் பஞ்சகனைக் கொன்று எமலோகஞ் சென்று இறந்த மகனைக்கொணர்ந்து குருவிடங் கொடுத்தார். மகனைக் கண்ட குருவானவர் மனைவியுடன் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.

12. முசுகுந்தன் முத்தி

ஒரு காலாத்தில் வி தூமன் என்னுங் கந்தருவன், சுகுமாரி என்னும் பார்ப்பனியின் சாபத்தினால் முசு (குரங்கு) வாய்ப்பிறந்து கைலைச் சாரலில் ஒரு காவில் வசித்துவந்தான். அப்போது ஒரு வில்வமரத்தின் கீழிருந்த சிவலிங்கத்தை வில்வத்தழையாற் அர்ச்சித்ததின் பெருமையால் மறுமையில்

சூரிய குலமாகிய சீரிய குலத்தில் மாந்தாதா மன்னனுக்கு மகனாய் பிறந்தான். அவன் முற்பிறப்பில் முசுவாயிருந்ததினிமித்தம் முசுகுந்தன் எனப் பெயர் பெற்றான். அவன் வல்லவனும் மிக நல்லவனுமாயிருக்கக்கண்டு இந்திரன் அவனுடன் நட்பு கொண்டான்.

தேவர்க்கும் அசுரர்க்குமுள்ள தீராப் பகையினால் அசுரர் ஒருமுறை இந்திரலோகஞ் சென்று இந்திரனையும் அமரரையும் அமராபதியினின்று அகற்றிவிட்டனர். இந்திரன் அதை முசுகுந்தனிடம் முறையிட்டான். உடனே முசுகுந்தனும் உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல இந்திரனது இடுக்கண் களைந்தான். அமராவதியை மீட்டுக்கொடுத்ததிற்காக இந்திரன் தனது ஏழு திருமூர்த்திகளையும் முசுகுந்தனுக்கு இனாமாக அளித்தான்.

அசுரர் அடிக்கடி இந்திரனுக்குத் தொந்திரவு செய்வது வழக்கம். அசுரர் தலைவனாகிய சூரபத்மனை அழிக்கச் சுப்பிரமணியர் அவதரிக்குமளவும் முசுகுந்தனே தேவர்க்கு முக்கிய காவலாயிருந்தான். அதனால தேவர் முசுகுந்தனை நோக்கி “உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?”மென்று கேட்டனர். அதற்கு அவன் “நான் களைப்பாயிருக்கிறதினால் தூங்கி இளைப்பாற வேண்டும்” என்று சொன்னான். அவரும் அதற்கிசைந்து அவன் சுகமாய்த் தூங்கவும் இடையில் எழுப்புகின்றவன் உயிர் உடனே நீங்கவும் கட்டளையிட்டார். அன்றே அவனுக்குத் துறக்கவின்பம் போலும் உறக்கம் வந்தது. உடனே அவன் கோமந்த பர்வதஞ் சென்று அங்குள்ள குகையொன்றில் கும்பகர்ணன் போலக் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கினான்.

அப்போது கண்ணபிரான் கம்சனைக் கொன்றதற்காக மகதநாட்டு மன்னனாகிய சராசந்தன் என்பவன் சமருக்கு வந்தான். அவன் பிருகத்திரதன் மகன். பிருகத்திரதன் நெடுநாட் பிள்ளையில்லாதிருந்து காட்டிற்குச்சென்று சண்டகௌசிக முனிவர்க்குத் தொண்டு செய்து வந்தான். அவர் அவனுக்கு ஒரு மாங்கனி அளித்தார். இதை அவன் கொண்டு வந்து தன் மனைவிக்குக் கொடுத்தான். அவள் அதிற் பாதியையுண்டு மீதியைத் தன் சக்களத்திக்குத் தந்தாள். இருவரும் வாய்த்துக்

கருமுதிர்ந்ததும் தனித்தனி அரைப் பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தனர். பிருகத்திரதன் அவ்விரு கூறுகளையும் ஊருக்கு வெளியில் எறிந்து விட்டான். இராக்காலத்தில் சரை என்னும் அரக்கி (ராக்ஷஸி) அவ்விரண்டையும் எடுத்துப் பொருத்தினாள். உடனே ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு குழந்தையாயின. குழந்தை உரக்கக் கத்திச் சுகத்தைக் குறித்தது. பிருகத்திரதன் அதைச் சரையால் அறிந்து அப்பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து பிரியமாய் வளர்த்தான். சரையால் சந்தி செய்யப்பட்டதினால் சராசந்தன் என்று பெயர்.

சராசந்தன் கம்சனுக்குக் காதல் மாமன். அவன் சமர்த்தொழிலிற் சமானமற்ற சமர்த்தன். ஆனால் கண்ணபிரான் உருக்குமணியைக் கவர்ந்தபொழுது அவருடன் சண்டை செய்து தோற்றான். அதற்கு அவர் கடவுட்டன்மையே காரணம். கண்ணபிரானுக்குத் தோற்றதை எண்ணியெண்ணி அவன் நெஞ்சம் புண்ணாயிருக்கும் போது கம்சன் கொலையைக் கேட்டது அப்புண்ணிற்கூரிய கோலிட்டாற்போலும். அதனால் அவன்பதினெட்டு முறை படையெடுத்து வந்து பலராமருடனும் கண்ணபிரானுடனும் சண்டை செய்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் தோற்றுப்போனான். பதினேழாம் முறை தோற்றபின் தன் தோழனாகின காலயவனன் என்பவனைப் போருக்கனுப்பினான். அப்போது கண்ணபிரான் மேற்கடலில் துவாரகையை அமைத்து அதில் மதுரை வாசிகளைத் குடியேற்றிக் காலயவனன் கடும்போர் புரியும்பொழுது பொய்யாகப் புறங்கொடுத்தோடிக் கோமந்த பருவதக் குகைக்குட் புகுந்து மறைந்தார். காலயவனனும் தொடர்ந்து சென்று அக்குறைக்குட் புகுந்து அங்கே கடுந்துயில் கொண்டிருந்த முசுகுந்தனைக் கண்ணபிரானென்று கன்னத்திலறைந்தான். முசுகுந்தன் கண்களைத் திறந்தான். காலயவனன் இறந்தான்.

பின்பு கண்ணபிரான் முசுகுந்தனுக்குக் காட்சியளித்து ‘என்ன வேண்டு’மென்று கேட்டார். அவன் கேடில்லா வீடு (மோட்சம்) வேண்டுமென்று வேண்டினான். அவரும் அதற்கிசைந்து “இன்று முதல் நீ தவஞ்செய். மறுமையில்

அந்தணனாய்ப் பிறந்து என்னை அடைவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவனும் பதரி காச்சிரமம் சென்று தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான்.

காலயவனன் இறந்ததைக் கண்ட சராசந்தன் மறுபடியும் வந்து சமர் புரிந்தான். கண்ணபிரான், தோற்றுப் போவதுபோல் ஒட்டங் காட்டிப் பலராமனும் கோமந்த பர்வதத்திற்குள் ஒளித்துக் கொண்டனர். சராசந்தன் பருவதத்தை எரிமூட்டினான். கண்ணபிரானும் அண்ணபிரானும் பருவத்திற்குள்ளிருந்து வெளியேறித் துவாரகை யடைந்தார். சராசந்தன் வெட்கிச் சென்றான்.

13. திருமணத்தொடர்

உருக்குமணி திருமணம்

விதர்ப்ப நாட்டு அரசனாகிய வீமனுக்கு உருக்குமணி என்றோர் மகளிருந்தாள். அவள் இளமையிலிருந்து கண்ணபிரானையே மணக்கக் கருதியிருந்தாள். அவளுக்கு மணப்பருவம் வந்ததும் அவளுடைய அண்ணனாகிய உருக்குமி என்பவன் அவளைச் சேதிநாட்டு அரசனாகிய சிசுபாலனுக்கு மணம் பேசி முடித்தான். முகூர்த்தநாளுங் குறிக்கப்பட்டது. சிசுபாலன் கண்ணபிரானுக்கு மருமகனும் பகைவனுமாயிருந்தான். உருக்குமணி, தன் கருத்தைக் கண்ணபிரானுக்கு தெரிவித்து அவரது வருகைக்காக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். கல்யாண தினத்தில் அவன் காளி பூஜைக்குச் சென்று வருங்கால் கண்ணபிரான்வந்து அவளை இரதத்திலேற்றிக் கொண்டுபோய் விட்டார். உடனே உருக்குமி, சிசுபாலன், சராசந்தன் முதலியோர் ஓடித் தொடர்ந்தனர். ஆனால் கண்ணபிரான் அவர்களைத் துரத்திவிட்டுத் துவாரகை சென்றதும் உருக்குமணியை மணந்துகொண்டார். ஓராண்டு சென்றபின் உருக்குமணிக்குப் பிரத்தியும்நன் என்றொரு மகன் பிறந்தான்.

சாம்பவதி திருமணமும் சத்தியபாமை திருமணமும்

சத்திராஜித்து என்னும் அரசனிடம் சமந்தகம் என்றொரு மணியிருந்தது. அதைக் கண்ணபிரான் கேட்டும் அவர்க்குக் கொடுக்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் தம்பி அதை அணிந்து கொண்டு போம்போது ஒரு சிங்கம் வந்து அவனைக் கொன்று அம்மணியைக் கொண்டு போனது. அதைச் சாம்பவந்தன் என்பவன் கண்டு அச்சிங்கத்தைக் கொன்று அம் மணியைக் கொண்டு போய்த் தன் மகளிடம் கொடுத்தான். சத்திராஜித்து தன் தம்பியைக் கண்ணபிரானே மணிக்காகக் கொன்றிருப்பாரென்று மதித்தான். அதை அறிந்த கண்ணபிரான் அச்சந்தேகத்தை நீக்கும்படி சாம்பவந்தனிடம் சென்று சண்டை செய்தபொழுது அவன் அவர்க்கு அம் மணியையும் தன் மகளாகிய சாம்பவதியையும் அளித்தான்.

கண்ணபிரான் மணியைக் கொண்டுவந்து சத்திரா ஜித்திடங் கொடுத்தார். அவன் அதற்குப் பதிலாகத்தன் மகளாகிய சத்தியபாமையையும் அவர்க்குத் தந்தான். அவர் சாம்பவதியையும் சத்தியபாமையையும் கல்யாணஞ் செய்தார்.

காளிந்தி திருமணம்

ஒருக்கால் கண்ணபிரான் பாண்டவரைப் பார்ப்பதற்காக இந்திரப் பிரஸ்தம் சென்று அங்கு சில மாதம் தங்கினார். அப்போது ஒரு நாள் அர்ச்சுனனுடன் காட்டிற்குச் சென்றார். அங்கு யமுனைக்கரையில் சூரியன் மகளாகிய காளிந்தி என்பவள் கண்ணபிரானை மணக்குமாறு கடுந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தாள். அதைக் கண்ணபிரான் அர்ச்சுனன் மூலமாய் அறிந்து, அவளைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோய்க் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்.

மித்திரவிந்தை திருமணம்

அவந்தி நாட்டை விந்தன் அநுவிந்தன் என்னும் இரு அரசர் ஆண்டு வந்தார். அவர்க்கு மித்திரவிந்தை என்றொரு உடன் பிறந்தாள் உண்டு. அவள் கண்ணபிரானையே என்றும் எண்ணியிருந்தாள். அவள் அவருக்கு அத்தை மகள். அத்தையின்பேர் ராஜாதேவி. அத்தைக்கும் மருமகனுக்கும்

ஒத்த மனம். ஆனால் மைத்துனர் இருவரும் கண்ணபிரானுக்கு மித்திரவிந்தையை மறுத்துத் துரியோதனனுக்குக் கொடுக்கத் துணிந்தனர். அதனால் கண்ணபிரான் அநேக அரசர் முன்னிலையில் அவளைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்துவிட்டார்.

சத்தியை திருமணம்

கோசல தேச மன்னனாகிய நக்னஜித்துக்குச் சத்தியை என்றொரு புத்திரியிருந்தாள். அம்மன்னன் தன்னிடத்திலுள்ள ஏழுகாளைகளையும் அடக்கினவனுக்குத் தன் மகளைத்தானம் செய்வதாய் அறிவித்திருந்தான். அக்காளைகள் மிகக்கொடியவை. அவற்றை ஒருவராலும் அடக்க முடியவில்லை. கடைசியிற் கண்ணபிரான் சென்று அவற்றை எளிதில் அடக்கிச் சத்தியையை மணந்துகொண்டார்.

பத்திரை திருமணம்

கண்ணபிரானது அத்தை(தந்தையின் தங்கை)யாகிய சுருத கீர்த்திக்குப் பத்திரை என்றொரு புத்திரியிருந்தாள். அவள் மணப்பருவம் அடைந்தாள். அவளுடைய உடன் பிறந்தாரின் உடன்பாட்டினால் அவளைக் கண்ணபிரான் கலியாணஞ் செய்தார்.

இலக்குமணை திருமணம்

மத்திர தேசத்து மன்னனாகிய விருசேனனுக்கு இலக்குமணை என்றொரு மகள் இருந்தாள். அவளுக்கு மங்கைப் பருவம் வந்ததும் விருசேனன் ஒரு மச்சயந்திரத்தை (கயற்பொறி, விண்ணில் நிறுத்தி அதை வீழ்த்தினவர்க்கு அவளை மாலையிடச் சொன்னான். சிசுபாலன், துரியோதனன், வீமன் அர்ச்சுனன் முதலிய அரசரெல்லாம் அங்கு சென்றிருந்தனர். எந்திரத்தை எய்வதற்கென்று ஒரு இருப்புவில்லும் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதை வளைக்குமாறு அரசரெல்லாம் இயன்ற வரை முயன்றனர். வில்லை எடுக்கவும். அம்பைத் தொடுக்கவும், மேலே விடுக்கவும் பொறியைத் தடுக்கவுமே யன்றி, அதைத் தரையில் வீழ்த்த ஒருவராலும் முடியவில்லை. கடைசியிற் கண்ணபிரான் சென்று இலக்கு நோக்கி எய்தார். உடனே மச்சம் வீழ்ந்தது. இலக்குமணை கையிலிருந்த

மாலையும் அவர் கழுத்தில் விழுந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசரெல்லாம் பொறாமைப்பட்டுக் கண்ணபிரானை எதிர்த்தனர். அப்போது கண்ணபிரான் இலக்குமணையைத் தேரின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு ஏராளமான அம்புகளை ஏவினார். போருக்கு வந்த அரசரெல்லாம் புறங்காட்டி யோடினர். பின்பு விருசேனன் தன் மகளைக் கண்ணபிரானுக்கு மணஞ் செய்வித்தான்.

14. அறுபுரத்தழிவு

ஒரு காலத்தில் தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்துன்மாலி என்னும் மூவசுரர் பிரம்மாவை நோக்கிப் பெருந்தவஞ் செய்து பொன், வெள்ளி இரும்பாலானவையும், ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கக் கூடியவையும், அரனாலன்றி அழிக்கப்படாதவையுமான மூன்று கோட்டைகளைப்பெற்றுத் தேவர்கட்குப் பல தீமை செய்து வந்தார்கள். தேவர்கள் அதைச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று முறையிட்டார்கள் சிவபெருமானும் அவர்கட்கிரங்கிப் பூமியே இரதமாகவும், வேதங்களே குதிரைகளாகவும் பிரம்மாவே சாரதியாகவும், மேருவே வில்லாகவும், விஷ்ணுவே அம்பாகவும் கொண்டு அம்மூன்று கோட்டைகளையும் அழிக்கப்புறப்பட்டார். திருமால் தாம் அதற்குக் கருவியானமை பற்றிச் சிறிது செருக்குற்றபொழுது சிவபெருமான் சிரித்தார். அச் சிரிப்பினாலேயே திரிபுரத்தை யெரித்தார். அதற்குக் திரிபுர தகனம் அல்லது முப்புர மெரித்தல் என்று பேர். அத்தகனத்தில் அறுபதினாயிரம் அசுரர்மிகுந்திருந்து, ஐம்பு மார்க்கம் என்னும் தலத்தில் பிரம்மனை நோக்கித் தவம் புரிந்து அழித்தற்கரிய ஆறு அரணானபட்டினங்களை அடைந்திருந்தனர். அப்பட்டினங்கட்கு அறுபுரம் என்று பேர்.

அறுபுரத்தில் அறுபதினாயிரம் அசுரரும் ஆனந்தமாய் வாழ்ந்து வருகையில், பிரமதத்த முனிவர் அவ்வறுபுரத்தருகில் ஆவர்த்தை நதிக்கரையில் ஒரு அசுவமேத யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினார். அசுவமேத யாகமென்பது உயர்ந்த குணங்குறிகளுள்ள ஒரு அசுவத்தின் (குதிரையின்) நெற்றியில்

யாகஞ் செய்யும் அரசனுடைய ஊர், பேர், வீரம், வெற்றி முதலியவற்றைச் சுட்டிய பட்டத்தைக் கட்டி அதை ஒருவருக்கும் பிடிகொடாமல் உலக முழுதுஞ் சுற்றிவரச் செய்து அதன்பின் யாகஞ் செய்தல், யாகஞ் செய்யும்போது யாகக் குதிரையுடன் பல நாட்டு மிருகங்களும், காட்டு மிருகங்களும், பறவைகளும் மீன்களும், பூச்சிகளும், புழுக்களும் இருபத்தொரு தூண்களில் கட்டப்படும். வேள்வியாசிரியன் சில மந்திரங்களை ஓதினவுடன் எல்லாம் அவிழ்த்து விடப்படும். யாகக் குதிரை ஞானக் கருத்தில் கடவுளைக் குறிக்கும். அசுவமேதயாகம் நூறு செய்தவன் இந்திரப் பதவியை யடைவான். ஒன்றிரண்டு செய்தார்க்குச் சந்திரபதமும் வருணபதமுங்கிட்டும்.

பிரமதத்த முனிவர் செய்த யாகத்திற்கு, வியாசர் முதலிய முனிவரும் வசுதேவர் முதலிய அரசரும் வந்திருந்தனர். யாகந் தொடங்கும்போது அறுபுரத்தசுரர் வந்து தமக்கு யாகபாகவமும் பொன்னும் மணியும் பெண்ணும் பிறவும் கேட்டனர். அவற்றை அவர்க்கு மறுத்தபடியால் அவர் அநேக இடையூறுகளால் யாகத்திற்குத் தடை செய்தனர். அப்போது வசுதேவர் வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கண்ணபிரான் பலத்த படைகொண்டு சென்று, நிகும்பன் முதலிய அறுபுரத்தசுரர் அனைவரையும் ஆழிப்படையால் அழித்துத் திரும்பினார்.

“நறைத் துவளம்புனை நம்பெருமாள் விறனாஞ்சொல்வதோ
மறைப்பறி பூட்டிய மாநிலத்தேரில்லை வாளெயிற்றின்
கறைப்பணி நாணுடை மேருவில்லில்லை கடும்பவனச்
சிறைத் தழலம் பில்லை யொன்னாரறுபுரஞ் செற்றதற்கே”

– பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்

15. கண்டாகர்ணன் கதை

கைலாயத்திலுள்ள சில சிவகணங்கட்குக் கண்டா கர்ணன் என்றொரு தலைவனிருந்தான். அவன் சிறந்த சிவபக்தனும் விஷ்ணுத் துவேஷியுமாயிருந்து, விஷ்ணுவின் பெயரையும் பிறர் வாயினின்றுங் கேளாவண்ணம் தன் காதுகளில் கண்டாமணிகளைக் கட்டி, அவற்றை அடிக்கடி

கவனமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால் அவனுக்குக் கண்டாகர்கணன் என்று பெயர். (கர்ணம் - காது)

ஒருநாள் கண்டாகர்ணன் சிவபெருமானிடஞ் சென்று என்றும் அழியாத இன்பத்தை வேண்டினான். அப்போது சிவபிரான், இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களில் எதைக் கேட்டாலும் நான் தருவேன். ஆனால் “அந்தமில் இன்பத் தழிவில்வீடு அரிக்கே அருளமுடியும்” என்று அறிவித்தார். உடனே கண்டாகர்ணன் தன் கண்டாமணிகளைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டுச் சிவபெருமானுக்கு நன்பனாகிய குபேரனிடஞ் சென்று தன் செய்தியைக் கூறினான். அப்போது குபேரனும், “அந்தமிலின்பம் அரியேயருள்வர். அவர் இன்று மண்ணுலகில் கண்ணபிரானாயவதரித்துத் துவாரகை மன்னராயுள்ளார். அவர் நாமத்தை யுச்சரித்த வளவில் எத்துணைத் தீமையும் தொலைந்துபோம்” என்று சொல்லித் திருவெட்டெழுத்தை (அஷ்டாக்ஷர மந்திரம்)யும் திருப்பன்னீரெழுத்தை (துவாதசாக்ஷர மந்திரம்)யும் அவனுக் கோதியுணர்த்தினான். அதன்பின் கண்டாகர்ணன் தன் கணங்களுடன் புறப்பட்டு வழியெல்லாம் பசுக்கொலையும் பார்ப்பனக் கொலையுஞ் செய்து கொண்டு, கங்கையும் யமுனையுஞ் சங்கமமாகும் பிரயாகை சென்று கண்ணபிரானை எண்ணித் துதித்தான். அன்றே கண்ணபிரானும் அகத்தும் புறத்தும் அவனுக்குக் காட்சியளித்து, “என்ன வேண்டும்?” என்று வினவினர். அதற்கு அவன், “அழியாப் பதத்தை அருள்க” என்றான். அவரும் அருளினர்.

“மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” – குறள்

பின்பு கண்டாகர்ணன் தன் தம்பிக்கும் முக்தியளிக்கக் கண்ணபிரானை வேண்டினான். அப்போது அவர் “உன் தம்பிக்கு என்மேலும் அன்பில்லை. உன் மேலும் அன்பில்லை. பின்பு எங்ஙனமருள்வது?” என்று கேட்டார். அதற்கவன் “உன் மேலும் என் மேலும் அவனுக்கன்பில்லாவிடினும், அவன்மேல் எனக்கன்புண்டு. ஆதலின் அதுபற்றியருள்க” என்று மன்றாடினான். அப்போது கண்ணபிரானும் அக்காரணத்தை மெச்சி அவன் தம்பிக்கு அன்றே முத்தியருளினார்.

கண்டாகர்ணனும் அவன் தம்பியும் கண்ணபிரானை ஏத்தித்தொழுது போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

“பாதகக் கண்டாகர்ணனோனு மியக்கன்
பத்தியற்றுன் பெரும்புகழைக் கேளோமென்று
காதிரண்டிற் சந்தமிகு மணியைக் கட்டிக்
கணப்பொழுது மோயாம லசைத்திருக்கத்
தீது நினைந்தானென்று மனத்தெண்ணாமல்
சிந்தையினால் மறவாமல் தியானித்தானென்
றேதமற வவனுக்கு மவன்றம்பிக்கும்
இரங்கி முத்தி யளித்தனையே யெம்பிரானே”

– எம்பிரான் சதகம்

16. தீபாவளி

தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தீராப்பகையுண்டு. அசுரர்கள் மிகக் கொடியவர்கள். அடிக்கடி தேவர்களுக்குத் தீமை செய்வது வழக்கம். அநியாயத்திற்கு அவர்கள் அஞ்சுவதேயில்லை.

ஒருக்கால் பிராக்ஜோதிடபுரத்தை யாண்ட நரகாசுரன் என்பவன் தன் பெயர் கேட்ட மாத்திரத்தில் உலகமெல்லாம் நடுங்கச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஒருமுறை இந்திரனுடைய குடை கொடிகளையும் அவன் தாயாகிய அதிதியின் குண்டலங்களையும் அவன் கவர்ந்து கொண்டான். இந்திரன் கண்ணபிரானிடம் முறையிட்டான். உடனே கண்ணபிரான் பிராக்ஜோதிடபுரம் சென்று அங்குள்ள பெரிய அரண்மனையெல்லாம் அழித்தார். அப்போது முரன் என்னும் அசுரன் முன்வந்து எதிர்த்தான். கண்ணபிரான் அவனையும் அவன் குமாரனையுங் கொன்றார். பின்பு, நரகாசுரன் வந்தான். அவனையுங் கொன்று அவன் அந்தப்புரத்திலுள்ள பதினாயிரம் மாதரையும் பாணிக்கிரகணஞ் செய்தார்.

நரகாசுரன் உள்ளவரை உலகமெல்லாம் கோடையிடி குமுறக்கேட்ட குகைப்பாம்புபோல நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் இறந்தபொழுதோ எல்லார்க்கும் இன்பம் பிறந்தது. இதற்கு அடையாளமாகவே அன்று முதல் இன்று வரை ஆண்டுதோறும் ஐப்பசி மாதம் திரயோதசியிரவில் தீபமேற்றிக் களிக்கின்றனர். இதுவே தீபாவளிப் பண்டிகை. தீபமானது துன்பவிருள் தொலைந்ததைத் தெரிவிக்கும்.

கண்ணபிரான் நரகாசுரனைக் கொன்றபின் அவன் கவர்ந்த குண்டல முதலியவைகளை இந்திரனிடங் கொடுக்கச் சத்தியபாமையுன் கருடன் மேற்சென்றார். இந்திரன் அவரைக் கண்டதும் வரவேற்று வழிபட்டான். இந்திராணியும் சத்தியபாமாவை ஏற்றவாறு உபசரித்தாள். கண்ணபிரான் குண்டல முதலியவற்றைக் கொடுத்துத் திரும்பி வரும்பொழுது சத்தியபாமை பாரிசாத மரத்தைக் கேட்க இந்திராணி மறுத்தாள்.

பாரிசாதம் தேவலோகத்திலுள்ள பஞ்சதருக் (ஐமரம்) களில் ஒன்று. பஞ்சதருக்கள், கற்பகம், சந்தனம், அரிச்சந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம் என்பன. இவை தேவர்கள் கடையும்பொழுது திருப்பாற்கடலினின்றும் பிறந்தவை. எவர் எது வேண்டினும் உடனே அளிப்பவை.

இந்திராணி பாரிசாதத்தைக் கொடுக்க மறுத்ததும் கண்ணபிரான் அதை வேரோடும் பிடுங்கிவர, இந்திராணி ஏவலால் இந்திரன் வந்தெதிர்த்தான். அப்போது கண்ணபிரான் தமது பாஞ்ச சன்யத்தை முழக்கி இந்திரனும் அவன் சேனையும் பின்னிடச் செய்து பாரிசதத்துடன் துவாரகை சென்று அதைச் சத்திபாமையின் வீட்டுக்குப்பின் தோட்டத்தில் நாட்டினார்.

17. வாணாசுரன் வதை

கண்ணபிரானுக்கு மைத்துனனாகிய உருக்குமி என்பவன் தன் மகள் உருக்குமவதிக்குப் போஜகடம் என்னும் புது நகரில் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினான். போஜ கடன் என்பது உருக்குமியால் நருமதை நதிக்கரையில் நிருமிக்கப்பட்டது.

குறித்த நாளில் அரசரெல்லாம் சுயம்வர மண்டபம் சென்று கூடினர். அவருள் கண்ணபிரான் காதல் மகனாகிய

பிரத்தியும்நனும் ஒருவன். உருக்குமவதி, மாலையேந்தித் தோழியுடன் சுயம்வர மண்டபத்தில் சுற்றி வரும்பொழுது பிரத்தியும் நன் வண்ணமும் வடிவமும் அவள் கண்ணைக் கவர்ந்தன. அது போல உருக்குமவதியின் உடல் நலமும் பிரத்தியும்நன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. அவளுடைய அன்ன நடையும், மின்னலுடையும், சின்ன இடையும், பின்னு சடையும் அவன் கண்டவுடன் அரசர் முன்னிலையில் அவளைக் கவர்ந்து கொண்டான். அது உருக்குமவதிக்கும் உடன்பாடாகையால் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பின்பு திருமணம் நடைபெற்றது. சின்னாட் சென்று பிரத்தியும்நன் அநிருத்தன் என்பவனைப் பெற்றான். இது நிற்க,

பலிச்சக்கரவர்த்தியின் மகனாகிய பாணாசுரன் என்பவன் ஒரு காலத்தில் பரமசிவன் திருக்கூத்திற்குப் பறை முழக்கினான். அதனால் அவர் அகமகிழ்ந்து ஆயிரங் கைகளும் அளவற்ற பொருளும் அவனுக்குப் பரிசளித்துத் தாமும் தம் பரிவாரத்துடன் அவனது அரண்மனையைப் பாதுகாத்து வந்தார்.

ஒருநாள் வாணாசுரன் (பாணாசுரன்) மகளாகிய உஷை என்பவள், கண்ணபிரான் பேரனாகிய அநிருத்தனைக் கனவிற் கண்டு காதலித்து மறுநாட் காலை அதைத் தன் தோழியாகிய சித்திரலேகையிடம் சொன்னாள். சித்திரலேகை தன் வித்தையின் திறமையால் அநிருத்தனை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் துவாரகையினின்றும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து உஷையின் அந்தப்புரத்தில் ஒளித்து வைத்தாள். அதை அறிந்த வாணாசுரன் அவனை நாகாஸ்திரத்தால் கட்டி வைத்தான்.

அநிருத்தனைக் காணாமல் துவாரகையில் அனைவரும் துன்புற்றனர். பின்பு கண்ணபிரான் நடந்தவற்றை நாரதர் மூலமறிந்து உடனே பலராமனுடனும் படைவீரனுடனும் சோணிதபுரஞ் சென்று வாணாசுரனை எதிர்த்தார். அப்போது அங்கிருந்த பூதகணங்கள் போருக்கு வந்தன. கண்ணபிரான் அவற்றை அழித்துவிட்டார். பின்பு சிவபிரான் முக்காலும் முத்தலையுமுள்ள ஒரு சுர தேவதையை விடுத்தார். கண்ணபிரானும் ஒருசுரதேவதையை விடுத்து அதைத்

துரத்தினார். அதன் பின் அரண்மனையைக் காத்திருந்த அக்கினி தேவர் ஐவரையும் அழித்துச் சிவன், கணபதி, முருகன் முதலியோரையும் போர்த் தொழிலால் தோற்கடித்து வாணாசுரன்ஆயிரந்தோளையும் தம் ஆழிப்படையால் அறுத்தெறியும்பொழுது சிவபிரான் வேண்டுகோட் கிணங்கி நான்கு கைகளை மட்டும் விட்டு விட்டார். பின்பு வாணாசுரன் தன் மகளை அநிருத்தனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கி வைத்துக் கூத்தப்பிரான் முன்பு குடமுழாக் கொட்டச் சென்றான்.

கண்ணபிரான் தம் படைவீரர் சூழத் துவாரகையடைந்தார்.

“வரத்திலரனுங் கனமும் வாசல் காக்க
மதத்தவாணா சுரன்மே னீவந்தக்கால்
உருத்திரனக்கினி விடநீ குளிரையேவ
உஷ்ணமுடன் குளிருமா யரனுற்றக்கால்
கரத்திரளிற் படையெடுத்தே யெதிர்த்த வாணன்
கைகளோ ராயிரத்தி லிரண்டு கையை
இறுத்தி மற்றைக் கரங்களெல்லாந் துணித்துக் காத்தாய்
இலகு சக்ராயுதத் தரியே யெம்பிரானே

– எம்பிரான் சதகம்

18. பவுண்டரன் படோடோபம்

ஒருக்கால் பவுண்டரன் என்னும் அரசன் பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு தானே வாசுதேவன் என்று தருக்கி வாசுதேவனைப் (கண்ணபிரான்) போருக்கு அழைத்தான். அது ஒரு சிற்றெறும்பு. ஒரு சிங்கத்தை அழைப்பது போல் இருந்தது.

கண்ணபிரான் அசுரர்களைக் கருவறுக்கவே அவதரித்தவர். பவுண்டரன் அதை அறியாமல் தன் காலம் வருமுன்னமே பாம்புக்கு முன் தவளை கத்துவதுபோல வாசுதேவனை வலியவரவழைத்து மதயானை போல் தன் தலையில் மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொண்டாள்.

பவுண்டரன் தூதைக் கேட்டதும் கண்ணபிரான் கலகலவென்று சிரித்தார். சிங்கங்கள் எப்போதும் சேற்றுப் பன்னிகள் மேற்சொல்லாமல் சிறந்த யானைகள் மேற்செல்லும். அது போல வீரர்கள் எப்போதும் வலியவருடனேயே போர் செய்வார்கள். கண்ணபிரானுக்கு பவுண்டரனை எதிர்ப்பது கௌரவக் குறைவாயினும் அவன் தம்மை வலிய அழைத்ததினாலும் அவனை வதஞ் செய்வது தமது கடமையாதலாலும் அவனுடனும் போருக்குச் சென்று ஆழிப்படையை (சக்கராயுதம்) எறிந்தார். அது அவன் தலையைத் தகர்த்து முடியை உடைத்தது. அதன் பின் அவனுக்குத் துணை வந்திருந்த காசியரசன் தன் தலையையும் ஒரு அம்பினால் அறுத்தெறிந்தார். அது கண்ட காசியரசன் மகன் கண்ணபிரானிடம் பழிக்குப் பழி வாங்கும் பொருட்டுச் சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து ஒரு அபிசார வேள்வி வளர்த்தனன். அதினின்றும் ஒரு பூதம் புறப்பட்டது. அதை அவன் துவாரகை மேல் ஏவினான். அது உடனே துவாரகைக்குச் சென்று அதைச் சுட்டது. அப்போது கண்ணபிரான் தம் ஆழிப்படையை எடுத்தார். அதனால் அப்பூதம் துவாரகையை விட்டுத் திரும்பிப் போய்க் காசியரசன் மகனையே கொன்றது. தான் வெட்டின குழியில் தானே விழுந்தான்.

19. காண்டவ தகனம்

பாரத வம்சத்துப் பாண்டுவின் மக்களாகிய பாண்டவர் ஐவருள் நடுவோனாகிய அர்ச்சுனன், தென்றிசைக்குத் தீர்த்த யாத்திரை சென்று திரும்புங்கால், கண்ணபிரான் துணையால் அவர் தங்கையாகிய சுபத்திரையைத் துவாரகையினின்றும் இந்திரப் பிரஸ்தங் கொண்டு போய்க் கலியாணஞ் செய்தான். அதற்குக் கண்ணபிரான் சென்று அங்கு சில நாள் தங்கினார். அப்போது இளவேனில் வந்தது. மரங்களெல்லாம் தீப்பற்றுவது போல் இளந்தளிர்களை யேந்திப் பின்பு இருண்டு தழைத்தன. மலர்கள் அரும்பி மலர்ந்தன. வண்டுகள் அவற்றின் தேனையுண்டு ரீங்காரஞ் செய்வதினாற் சுருதி கூட, குயில்கள் க்ருதி பாட, மயில்கள் பாதமாட, செம்புகம் மேளங்கொட்ட,

மரங்கொத்தி தாளந்தட்டக் காடகமெல்லாம் நாடகமாயின. இந்திரப்பிரஸ்தத்தார் இளவேனில் விழவயர்ந்தனர்.,

இரு மாதஞ் சென்றதும் இளவேனில் முடிந்து முதுவேனிலாயிற்று.

"கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி
வேத்திய விழந்த வியனிலம் போல
வேனலங் கிழவனோடு வெங்கதிர் வேந்தன்
றானலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி
முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
கல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"

என்றபடி வளநாடெல்லாம் வற்றி வறண்டன. அப்போது ஒரு நாள் அக்கினி தேவன் அர்ச்சுனனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்கும்போது அந்தண வடிவு கொண்டு அவர் முன் நின்று அங்ஙனம் வேண்டினான். அவர் அதற்கு இசைந்தவுடன் அக்கினி தன் சுயவடிவு கொண்டு 'நான் அந்தணனல்லேன். அக்கினியாவேன். காண்டவனமே எனக்கு வேண்டுமுணவு. அது இந்திரன் காவலாதலின் எனக்கு இடையூறு வராமற் காத்தருள்க' என்று வேண்டிக் கொண்டான். அப்போது அர்ச்சுனமும் கண்ணபிரானும் அதன் அருமையைக் கண்டும், வாக்கு மாறாத வள்ளலாராதலின் தம் வாக்கைக் காக்கும் வண்ணம் காண்டவ வனத்தை அக்கினிக்கே அளித்தனர். உடனே காண்டவனம் ஊழியிறுதி (யுகாந்தம்) போல் மூண்டெறிந்தது. அக்கினிக் கொழுந்துகள் ஆகாயத்தில் எழுந்தன. புல், செடி, கொடி, மரம் ஆகிய நால்வகைத் தாவரங்களிலும் முறையே நெருப்பு தாவிற்று. ஆல், வேல், களா, விளா, மரா, குரா, வாழை, தாழை, தென்னை, புன்னை, வேங்கை, மூங்கில், பாக்கு, தேக்கு, அரசு புரசு, அத்தி இத்தி, நாகம் பூதம் முதலிய பல மரங்களும் யோகியார் போலச் சோதியிற் கலந்தன. செம்மலர் மருமலராகவும், கருமலர் செம்மலராகவும் மாறின. களிறுகள் பிளிறின. வாண வேடிக்கைபோல் வேணு (மூங்கில்) வெடித்தன. வனமுழுதும் ஒரே அழறபிழம்பாய் வளர்ந்தது.

இந்திரன், காண்டவம் எரிவதைக் கண்டதும் அடங்காக் கோபங் கொண்டு சம்வர்த்தம் ஆவர்த்தம், புட்கலா வர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்னும் ஏழு மேகங்களையும் ஏவினான். அவை அக்கணமே அக்கினியை அணைக்குமாறு பெருந்தாரைகளாய்ப் பொழிந்தன. நீரும் நெருப்புமாகிய இரு பூதங்கட்கும் போர் நிகழ்ந்தது. அர்ச்சுனன் கண்ணபிரான் அருளால் தன் காண்டீபம் என்னும் வில்லை வளைத்துக் கணைமாரியை விடுத்தான்; கனமாரியைத் தடுத்தான். அக்கினிமேல் ஒரு துளியும் விழாதபடி அம்புகள் போய் அந்தரத்தில் பந்த ரமைத்தன. அதனால் அக்கினிக்கு அச்சம் அகன்றது. உலகமெங்கும் ஊழி முடிவில் இறைவனுக்குள் ஒடுங்குவது போல், காண்டவமும் அக்கினிக்குள் பெரும்பான்மை அடங்கிற்று. வகை வகையாய் எழுந்த புகைத் தொடர்கள் ஏழு மேகங்களையும் எதிர்த்தன.

அக்கினிக்குத் துணையாய் அர்ச்சுனனுங் கண்ணபிரானும் நிற்பதைக் கண்ட இந்திரன், அட்டதிக்குப் பாலகருள் தன்னையும் தன் பகையையும் ஒழிந்த அறுவருடனும் பன்னிரு சூரியரும் பதினொரு ருத்திரரும் எண்வசுக்களும் இருமருத்துவருமாகிய முப்பத்து மூன்று தேவர் தலைவனும் போருக்கு வந்தான். அவன் அர்ச்சுனனுக்குத் தந்தையும் கண்ணபிரானுக்கு அண்ணனுமாயிருந்தான். ஆனால் அக்கினியினிமித்தமே தம்பியையும் மகனையும் இந்திரன் எதிர்க்கத் துணிந்தது. அவரும் அவனிமித்தமே இந்திரனை எதிர்த்தார். நெடுநேரம் போர் நிகழ்ந்தது. இந்திரனும் அவன் துணைவரும் இளைத்தனர். அர்ச்சுனனோ சிறிதும் அயரவில்லை; நொடிதோறும் மாற்றார் படைகளை நூற்றுக்கணக்கான அம்புகளால் மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு அசரீரி எழுந்து, ‘ஓ! அமரர்காள்! அமரினை ஒழியுங்கள்! அமரினை ஒழியுங்கள்! கீழ் நின்று போர் செய்வோர் மானிடரல்லார். அவர் நரனும் நாரணனும்’ என்று சொல்லி மறைந்தது. உடனே இந்திரனும் போரை நிறுத்தினான். வானவரெல்லாம், அர்ச்சுனனை வில்லுக்கும் விஜயன், சொல்லுக்கும் விஜயன் என்று வாழ்த்திச் சென்றனர்.

காண்டவ வனத்தில் தக்ஷகன், அச்சுவசேனன், மயன் என்னும் மூவரும் மூன்று சாதகப் பறவைகளுந் தவிர எல்லாம் இறந்தன.

தக்ஷகன் என்பவன் ஒரு சர்ப்பராஜன். அவன் இந்திரனுக்கு நண்பன். அவன் முதலிலேயே குருநாடு போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். இந்திரன் அவனைக் காண்டவ வனத்திற் காணாது கலங்கிப் பின்பு அசரீரியால் அறிந்து தெளிந்தான்.

அச்சுவசேனன் தக்ஷகனது மகன். அவனை அவன் தாய் விழுங்கிக் கொண்டு எழுந்த போது அர்ச்சுனன் அவள் தலையை அம்பினால் அறுத்தான். அவள் இறந்தாள். அச்சுவசேனன் மட்டும் வால் அறுப்புண்டவனாய் அர்ச்சுனன் பகைவனாகிய கர்ணனிடம் சென்று அவன் கையில் அம்பா யமைந்தான்.

மயன் என்பவன் தெய்வத்தச்சன். அவன் அர்ச்சுனனை அபயமடைந்து அக்கினிக்குத் தப்பினான். அதற்கறிகுறியாக அவன் பாண்டவர்க்கென்று இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் ஒரு பலமான மாளிகையைக் கட்டிக் கொடுத்தான்.

சாதகப் பறவைகள் மூன்றும் மந்த பால முனிவர்க்குப் பிறந்தவை. அம்முனிவர் வேண்டுகோளால் அம்மூன்றும் காக்கப்பட்டன.

“பாண்டவர்கள் புரிந்த தவப்பயனாகிய யவதரித்துப்
பகைத்து மேன்மேல்
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரண்முருக்கி
முகில்புகாமற்
காண்டவமுங்கனல் வயிற்றக் கனல்தணிய நுகருவித்துக்
காக்கு மாறே
பூண்டருளெம் பெருமானைப் போற்றுவா றெழுபிறப்பு
மாற்று வாரே”

– வில்லிபுத்தூராழ்வார்.

20. சமர்ப்பிச்சை

மகத நாட்டு மன்னனாகிய சராசந்தன், தன் மருமகனாகிய கம்சனைக் கண்ணபிரான் கொன்றதினிமித்தம் அவர் மேற் பதினெண்முறை படையெடுத்து வந்ததினால், அவர் ஒருமுறை தம் நாட்டில் ஒரு பகுதியை இழக்கவும் ஒருமுறை கோமந்த பர்வதத்தில் ஒளிக்கவும் கடைசியாய் மதுரையை விட்டுத் துவாரகை செல்லவும் நேர்ந்தது. ஆனால் கண்ணபிரானை வெல்லவாவது கொல்லவாவது சராசந்தனுக்கு முடியவில்லை. கண்ணபிரானும் சராசந்தனைக் கொல்லும் சமர்த்தரேனும் ஞாலம் வருமட்டும் பொறுமையாகக் காத்திருந்தார். கடைசியில் ஒரு நல்ல சமயம் வாய்த்தது.

நாரதமுனிவர் ஈரேழுலகுஞ் சுற்றி வருகையில் எமலோகஞ் சென்று பாண்டுவைக் கண்டார். பாண்டு இந்திரலோகஞ் செல்ல விரும்பித் தன் மகனாகிய தருமரை இராஜசூயயாகஞ் செய்யத் தூண்டுமாறு நாரதரை வேண்டினான்.

நாரதரும் அதற்கிசைந்து இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று தருமரிடம் அவர் தந்தையின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். உடனே தருமரும் இராஜசூய யாகஞ் செய்யத் துணிந்தார்.

இராஜ சூயமென்பது ஓர் அரச வேள்வி. அதைச் செய்கின்ற அரசன் உலகத்திலுள்ள அரசரையெல்லாம் வென்று திறை கொள்ள வேண்டும். அதன் பின் வேள்வியை முடித்து அரசர்க்கரசனாய்ச் சாம்ராட் பட்டம் பெறுவான்.

தருமர் தம்பிமார் திசை வெற்றிக்குச் செல்லுமுன் கண்ணபிரான் இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று சராசந்தனையே முதன் முதற் கொல்லுமாறு பாண்டவருடன் சூழ்ச்சி செய்தார். அதன்படியே கண்ணபிரானும் வீமனும் அர்ச்சுனனும் அவனைத் தந்திரத்தாற் கொல்லக் கருதி அந்தண வடிவு கொண்டு கிரிவிரசஞ் சென்று சராசந்தனிடம் சமர்ப்பிச்சை வேண்டினர். சராசந்தன் அந்தணப் பிரியனும் கொடையாளியுமாயிருந்ததினால் அதற்குடன்பட்டான்.

கொடையென்பது ஒரு வகைப் பிறவிப் வைத்தியம். அதுவே கீர்த்திக்குக் காரணம்.

"உரைப்பா ருரைப்பவையெல்லா மிரப்பார்க்கொன்
றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்"

கொடைக்கு இன்ன பொருள் தான் உரியதென்னுங் குறிப்பில்லை. எவர் எது கேட்டாலும் இல்லை யென்னாமற் கொடுப்பதே கொடை எனப்படும். அதற்குப் பகையென்றும் நட்பென்றும் அயலென்றுமில்லை. உலகத்தில் தமக்கு உறுதியான உடலையுங் கொடுத்து உதவின உதாரர் பலர். ததீசி முனிவர் முதுகெலும்பையும் கர்ணன் கவச குண்டலங்களையும் சிபிச் சக்கரவர்த்தி உடற்சதையையும் உதவிப் புகழ் பெற்றனர். ஆனால் சராசந்தன் கொடியவனாயிருந்ததினால் மாபலி போல் இட்டும் புகழ் பெற்றிலன். குடியினாற் குடியர் முடிவது போலக் கொடையினாற் கொடிஞர் மடிவர்.

சராசந்தன் சமர்ப்பிச்சைக் கிசைந்ததும் கண்ணபிரான் முதலிய மூவரும் தத்தம் உண்மை வடிவு கொண்டு தம்மை இன்னின்னாரென்றும் அறிவித்தனர். சராசந்தன் மறமுந் திறமுடைய மானியாதலின் உள்ளம் பூரிக்க உடல் பாரிக்க வீமனுடன் போருக்குப் புறப்பட்டான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் காலாலுங் கையாலுங் கதையாலும் தாக்கியுந் தள்ளியுந் தடுக்கியும் பதினைந்து நாள் போர் புரிந்தனர். சராசந்தன் சிறிதும் தளரவில்லை. கடைசியில் கண்ணபிரான் வீமனுக்கெதிரே ஒரு துரும்பையெடுத்து இரண்டாய்ப் பிளந்தெறிந்தார். வீமன் அதன் குறிப்பையறிந்து சராசந்தன் காலிரண்டையும் பிடித்துப் பிளந்தான். உடனே சராசந்தன் உடல் கிழித்திறந்தான். பின்பு அவன் சிறையிட்டிருந்த அரசரையெல்லாம் விடுவித்தபின் மூவரும் இந்திரப்பிரஸ்தம் திரும்பினர்.

சராசந்தனைக் கொன்றது வீமனாயினும் கண்ணபிரானே வீமனைக் கருவியாகக் கொண்டு சராசந்தனைக் கொன்றாரென்று கொள்ளப்படும்.

"பலவிசையைச் சராசந்த னுன்றன்பேரிற்
படையெடுக்க முறிந்தோடிப் பின்பொருக்கால்
மலைமிசை நீயேறத்தீ மூட்டிநீதான்
மடிந்தனையென் றெண்ணிமிகச் சபமாயுற்றால்
அலைவின்றி நீயுகித்து மாறுபாகம்
ஆகவொரு துரும்பினைத்தான் பிளந்தெறிந்தே
இலகுபல முளவீம சேனன் கையால்
இருபிளவாக்கினை யரியே யெம்பிரானே"

– எம்பிரான் சதகம்

21. அக்கிரபூஜை

சராசந்தனைக் கொன்ற பின் தருமர் தம்பிமார் நால்வரும் திக்குவிஜயஞ் செய்யச் சென்றனர். அர்ச்சுனன் வடதிசைக்குச் சென்று சாளவம் காம்போஜம் முதலிய நாட்டரசசரையும், வீமன் கீழ்த்திசைக்குச் சென்று மச்சம் மாளவம் முதலிய நாட்டரசசரையும், சகாதேவன் தென்திசைக்குச் சென்று அவந்தி விதர்ப்பம் முதலிய நாட்டரசசரையும், நகுலன் மேற்றிசைக்குச் சென்று மத்திரம் கௌடம் முதலிய நாட்டரசசரையும் வென்று திறை கொணர்ந்தார்.

திக்குவிஜயம் முடிந்ததும் யாகந் தொடங்கிற்று. அரசரையும் முனிவரையும் தருமர் அழைத்திருந்ததினால் அவர் அனைவரும் வந்திருந்தனர். கண்ணபிரான் தலைமையாய் நின்றார். வியாசர் வேதவிதிப்படி முனிவரால் வேள்வியை நடப்பித்தார். தரணியாளர் தந்த திறைகளெல்லாந் தக்கார்க்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டன. வீமன் அமுது படைத்தற்கும் விசயன் வாசனைப் பொருள் பகிர்தற்கும் கர்ணன் தானஞ் செய்தற்கும் துரியோதனன் நிதிக்காவதற்கும் நியமிக்கப்பட்டனர். தருமர் திரௌபதியுடன் கண்ணபிரானையும் பீஷ்மரையும் வணங்கி மும்முறை வேள்வித்தீயை வலம் வந்தமர்ந்தனர். யாகம் யாதோர் இடையூறுமின்றி நடைபெற்றது.

யாக முடிவில் தருமருக்கு அக்கிரபூஜை யார்க்குச் செய்வதென்னும் ஐயம் பிறந்தது. அதனால் அவர் அனைவரையும் பார்த்து அக்கிரபூஜை யார்க்குச் செய்வதென்று வினவினார். அப்போது சகாதேவன் எழுந்து கண்ணபிரானே அதற்குரியார் என்று சொன்னான். அவையாரும் அதற்கிசைந்தனர். பின்பு தருமர் கண்ணபிரான் திருவடிகளை நன்னீராற் கழுவி எஞ்சினதைத் தம் தலைமேல் தெளித்துப் 'புண்ணியனானேன். புனிதனானேன்' என்று மகிழ்ந்தார்.

கண்ணபிரானுக்கு அக்கிரபூஜை செய்தது சிசுபாலனுக்குப் பொறாமையாயிருந்தது. அவனுக்கும் அவருக்கும் நெடுநாட் பகை.

ஒரு காலத்தில் வைகுந்தத்தில் ஜயவிஜயர் என்னும் வாயிற் காவலர் இருவர் இருந்தனர். அப்போது சனந்தராதி முனிவர் திருமாலைக் காண வந்தார். வாயிற் காவலர் அவருக்கு வழிவிடவில்லை. அது பற்றி முனிவர் அவ்விருவரையும் மானிடராய்ப் பிறக்கச் சபித்தார். வாயிற் காவலர் விஷ்ணுவிடம் சென்று முறையிட்டனர். விஷ்ணு அம்முனிவரைச் சாபவிடை செய்யுமாறு வேண்டினர். அப்போது முனிவர் ஜயவிஜயரைப் பார்த்துத் 'திருமாலுக்குப் பக்தராயிருக்கும் எழு பிறப்போ அல்லது அவர்க்குப் பகைவராயிருக்கும் முப்பிறப்போ? எது விருப்பம்?' என்று கேட்டார். வாயிற்காவலர் சீக்கிரமாய் வைகுந்தஞ் சேர்தற் பொருட்டுப் பகைப்பிறப்பு மூன்றே வேண்டினர். முனிவரும் அதற்கிசைந்தார்.

பின்பு ஜயவிஜயர் கிரேதாயுகத்தில் இரணிய இரணியாட்சராய்ப் பிறந்து முறையே நரசிங்கவராக அவதாரங்களாற் கொல்லப்பட்டும், திரேதாயுகத்தில இராவண கும்பர்ணராய்ப் பிறந்து இராமாவதாரத்தாற் கொல்லப்பட்டும், இரு பிறப்பை முடித்துப் பின் மூன்றாம் பிறப்பில் சிசுபால தந்த வக்ரராய்த் துவாபரயுகத்திற் பிறந்தனர்.

சிசுபாலன் தமகோர்ஷனுக்கும் சுருதசிருவைக்கும் பிறந்தவன். கண்ணபிரானுக்குச் சுருதசிருவை அத்தையாதபாலின் சிசுபாலன் மருமகன். சிசுபாலன் பிறக்கும்

பொழுது முக்கண்ணானயும் நாற்கையனாயும் பிறந்தான். அப்போது ஓர் அசரீரி ‘எவன் மடியில் இவன் இருக்கும்பொழுது இவனுடைய மிகைக்கண்ணும் கையும் மறைக்கின்றனவோ அவனே இவனைக் கொல்வான்’ என்று அறைந்து மறைந்தது. அதிலிருந்து சுருதசிருவை சிசுபாலனை பலர் மடியிலும் வைத்து வருவது வழக்கம். ஒருநாட் கண்ணபிரான் அவனைக் காணச் சென்றார். சுருதசிருவை அவனை அவர் மடியிற் கிடத்தினான். உடனே அவன் மிகைக் கண்ணுங் கைகளும் மறைந்தன. அதனாற் கண்ணபிரானே அவனைக் சுருதசிருவை பன்முறை வேண்டினாள். அதற்குக் கண்ணபிரானும் பன்முறை வேண்டினாள். அதற்குக் கண்ணபிரானும் இசைந்து நூறுமுறை பிழை பொறுப்பதாய் வாக்களித்தார். சிசுபாலன் இளமை முதற் கண்ணபிரான் மேற்பகை காட்டினான். அப்பகை உருக்குமணி அபகரணத்தாற் பன்மடங்கு அதிகரித்தது.

இராஜசூய யாகத்தில் கண்ணபிரானுக்கு அக்கிர பூசை செய்ததும் சிசுபாலன் அடங்காச் சினமும் அகங்காரமும் அழுக்காறுங் கொண்டு அரசரெதிரில் கண்ணபிரானை இடையனென்றும் மடையனென்றுங் கடையனென்றுங் கண்டபடி வைது திட்டினான். கண்ணபிரான் நூறு முறைக்கு மேற் பொறுக்க முடியாதவராய்ச் சக்கராயுதத்தையெறிந்து அவன் தலையைத் தகர்த்தார். உடனே அவன் தலையினின்றும் ஓர் ஒளி கிளம்பி கண்ணபிரானுடன் கலந்தது.

அரசர் யாவருங் கண்ணபிரானை வாழ்த்தித் தத்தம் நாட்டிற்குத் திரும்பினர். கண்ணபிரானுந் துவாரகை சென்றார்.

“பொறுப்பாரென் றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும் – வெறுத்தபின்
ஆர்க்கு மருவி யணிமலை நன்னாட
போர்க்குதல் யார்க்கு மரிது”

– நாலடியார்

22. துரோபதை துகில்

பரத வம்சத்தில் பாண்டுவின் மக்களாகிய பாண்டவரும் திருதராஷ்டிரன் மக்களாகிய துரியோதனாதியரும் இளமை முதல் பகைமை பாராட்டி வந்தனர். பாண்டு, திருதராஷ்டினுக்குத் தம்பி. பாண்டவரும் துரீயோதனாதியரும் சிற்றப்பன் மக்கள் பெரியப்பன் மக்களாவர். பாண்டவர் ஐவராயிருந்ததினால் பஞ்சபாண்டவரெனப்பட்டார். அவருக்கு முறையே தருமன், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகோதேவன் என்று பெயர். அவரைப் பஞ்சவர் என்று சொல்வதுமுண்டு. தருமருக்கு மறுபெயர் யுதிஷ்டிரர். அர்ச்சுனன் பங்குனி யுத்திரத்தில் பிறந்ததினால் பற்குணன் என்றும் வெண்ணிறமாயிருந்ததினால், அர்ச்சுனனென்றும், பிதையனின் மகனாகையால் பார்த்தன் என்றும், இந்திரன் சூட்டிய கிரீடத்தையணிந்ததினால் கிரீடியென்றும், வெண் குதிரைத் தேருடமையால் சுவேத வாகனனென்றும், வெற்றி வீரனாகையால் விஜயனென்றும், இருகையாலும் படை தொட்டதினால் சவ்வியசாசியென்றும் பகைவர் பொருளைக் கவர்ந்ததினால் தனஞ்செயன் என்றும் பெயர் பெற்றான். பாண்டவர் ஐவருக்கம் ஒரே பத்தினியிருந்தாள். அவள் பாஞ்சால நாட்டரசனாகிய துருபதன் மகளாகையால் அவளுக்குப் பாஞ்சாலியென்றும் துரௌபதையென்றும் பெயர்.

திருதராஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனன் முதலிய நூறு மக்கள் பிறந்ததினால் அவர் துரியோதனாதியரென்றும் நூற்றுவரென்றுஞ் சொல்லப்பட்டார். அவர் மூர்க்கரும் துன்மார்க்கருமாயிருந்தார். பாண்டவரோ பலசாலிகளும் குணசாலிகளுமாயிருந்தனர். நூற்றுவர்க்கு அஸ்தினாபுரியும் பஞ்சவர்க்கு இந்திரப்பிரஸ்தமும் தலைநகர்.

கண்ணபிரான் எப்போதும் பாண்டவர் பக்கமேயிருந்து பாண்டவர் சகாயரெனப்பட்டார். பாண்டவர் அவருக்கு அத்தை மக்கள். அதோடு அர்ச்சுனனும் அவர் தங்கையாகிய சுபத்திரையைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டான்.

அர்ச்சுனனும் கண்ணபிரானும் ஏற்கனவே நர நாராயணராகவும் இலக்ஷ்மண ராமராகவும் இரு பிறப்பில் இணைபிரியாதிருந்தவர். பாண்டவரைப் போலவே துரியோதனாதியரும் கண்ணபிரானுக்கு வேண்டியவராயினும் துரியோதனாதியர் துரோகிகளாயிருந்ததினிமித்தம் அவர் பக்கம் சாரவில்லை.

தருமர் முதலாவது, இந்திரலோகம் போலும் இந்திரப்பிரஸ்தங் கட்டினதும் பின்பு இந்திரனாலுஞ் செய்தற்கரிய இராஜசூயயாகம் வேட்டுச் சம்ராட் பட்டம்பெற்றதும் துரியோதனன் எண்ணியெண்ணிப் பொறாமையாற் புழுங்கித் திடீரென்று அவர் மேற் போருக்குப் புறப்பட்டான். அப்போது அவன் மாமனாகிய சகுனி பாண்டவரைப் பலத்தினால் வெல்ல முடியாதென்று தடுத்துச் சூதினால் வெல்வதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி சொன்னான். அதன்படியே நெஞ்சமெல்லாம் நஞ்சமான துரியோதனன் சிறந்த சிற்பிகளைக் கொணர்ந்து ஒரு சிங்கார மண்டபம் கட்டுவித்தான். பின்பு அதைப் பார்ப்பதற்காகப் பாண்டவரும் கண்ணபிரானும் உள்ளிட்ட பல அரசர்களையும் வரவழைத்தான். அனைவரும் வந்திருந்தனர். மண்டப விழா மாண்பாய் நடைபெற்றது. எல்லாரும் விருந்துண்டு இன்பமாயிருக்கும்போது துரியோதனன் தருமரைச் சூதிற்கழைத்தான். அப்போது தருமர் அரசவையில் அதை மறுக்க முடியாமல் காலப்போக்கிற்கென்று கவறாடத் துணிந்தார். சூது பஞ்சபாதகங்களில் ஒன்று. பஞ்ச பாதகமெனினும் ஐம்பெருங் குற்றமெனினும் ஒக்கும். அவை காதர், கவறு, குடி, பொய், உலோபம் என்பன.

"காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டன் பொய்மொழிவில்
ஈதல் மறுத்தல் இவைகண்டாய் – போதில்
சினையாமை வைகும் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி"

"அறத்தைவேர் கல்லும் அருநரகிற் சேர்க்கும்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும் – மறத்தையே

பூண்டுவிரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ வென்றார் தெரிந்து!"

"உருவழிக்கு முண்மை யுவர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கும் – மருவும்
ஒருவரோடன் பழிக்கும் ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து"

– நளவெண்பா

பஞ்சபாதங்களிற் சூதையும் உலோபத்தையும் நீக்கிக் கொலை, களவு என்பனவற்றைச் கூட்டுவதுமுண்டு. பஞ்சபாண்டவர் பஞ்சபாதகமும் அற்றவர். அவர்க்குள்ளும் தருமர் மிகவும் தருமர். தம்மைப் போல் பிறரை எண்ணும் தனிவள்ளல். குற்றமொன்றும் பாராட்டாக்குரிசில். ஆயினும் அவர் பாதகர் போல் சூதாடத் தொடங்கினது பண்டை வினையின் பயன்.

சூதும், தாயம், சீட்டு, கவறு, கட்டம், சொக்கட்டான் எனப் பல. அவற்றுள் துரியோதனன் ஆடினது சொக்கட்டான். அவன் தானேயாடாமல் தன் மாமனாகிய சகுனியைத் தன் பேருக்காடச் சொன்னான். சகுனி சூதாட்டத்தில் சமர்த்தன். அவன் முதலில் தருமர் பக்கமாகவே இரண்டோர் ஆட்டத்தைக் காட்டி அவர் நாட்டத்தைக் கவர்ந்தான். தருமரோ அதையறியாமல் தம் திறமையை வியந்து தம் நாடு நகரமெல்லாம் பணயமாய் வைத்தார். பின்பு சகுனி துரியோதனன் பக்கம் ஆடத்தொடங்கினான். தருமர் விரைவில் தம் நாடு நகரமெல்லாந் தோற்றதுடன் தம்மையும் தம் தம்பிமாரையும் தோற்றார். உடனே துரியோதனன் பாண்டவர் உடைமைகளைக் கவர்ந்து பாஞ்சாலியையும் கூந்தலைப் பிடித்து வேந்தர் முன் கொணரச் செய்து துச்சாதனன் மூலமாய்த் துகிலுரிந்தான். அப்போது அவள் கண்ணபிரானை அழைத்துக் கண்ணீர் விட்டரற்றினாள். கண்ணபிரானும் கருணை கூர்ந்து அவள் உடையை உரிய உரிய வளரச் செய்து மானங் காத்தார். அது கண்ட துரியோதனன் துரோபதையை வலிதிற் பற்றித் தன் தொடையிலிருத்தினான். அதனால் அவள் அவனுயிரைத் தொடை வழியாய் நீங்கச் சபித்துத் தன் குலைந்த கூந்தலையும் துரியோதனாதியர் பாரதப் போரில்

பாண்டவரால் கொல்லப்பட்ட பின்பே கூட்டி முடிப்பதாகச் சபதங் கூறினாள்.

பின்பு தருமர் தமது தருமத்தையே பணயமாக வைத்து மறுபடியும் சூதாடித் தாம் முன்பு தோற்றவைகளையெல்லாம் மீட்டார். ஆனால் துரியோதனன் அவற்றை அவனுக்கு அளிக்காது, பாண்டவர் ஐவரும் பன்னீராண்டு வனவாசமும் ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமு(மறைந் துறைதல்)மாகப் பதின்மூன்றாண்டு கழித்து வந்தால் மட்டும் பாரளிப்பதாகச் சொன்னாள். அதன்படியே பாண்டவரும் நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்தார். அதன்பின் கண்ணபிரான் துவாரகை சென்றார்.

"தண்டுளவம்புனை தாரரங்கா வைவர் தையலுக்கு
வண்டுகிலொன் றவைக் கண்ணுற்றபோது தன்மன்னர் முன்னே
கண்டுனி சோரத் தொழுது நின்பேர் கட்டுரைத்த தன்னை
யொண்டுகில் கோடி குவிந்த தெம்மாய முரிந்துரிந்தே"

– பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார்

23. பாண்டவர் தூது

பாண்டவர் பன்னீராண்டு வனவாசமும் ஓராண்டு அஞ்ஞாதசாவமுஞ் செய்த பின்பு முன்செய்த உடன் படிக்கைப்படி துரியோதனனிடம் நாடு வேண்டுமாறு உலூக முனிவரைத் தூது போக்கினர். துரியோதனன் அதற்கு உடன்படவில்லை. அதனால் பாண்டவர் தாம் செய்ய வேண்டிய கடமையைக் கண்ணபிரானுடன் சூழத் தொடங்கினார்.

அரசர் பகையழித்தற்குக் கையாடும் முறைகள் நான்கு. அவை சாமம், பேதம், தானம், தண்டம் என்பன. அவற்றுள் சாமமென்பது இன்சொற் சொல்லுதல். பேதமென்பது இன்சொல்லும் வன்சொல்லுங் கூறிப் பகைவர் மனதை வேறுபடுத்துதல். தானமென்பது தகுந்த கொடை,

தண்டமென்பது கொடுந்தண்டனை. அது உறுப்பறை, மானக்கேடு, அபராதம், கொலை, சிறை எனப் பல வகை. எப்போதும் தண்டம் மெலியாரிடத்தும் தானம் வலியாரிடத்துஞ் செய்யத்தக்கன. ஏனையிரண்டும் எல்லாரிடத்துஞ் செய்யத்தக்கன. இவற்றுட் பாண்டவர் கொண்டது சாமமுந் தண்டமும்.

தருமர் எப்போதும் அறக்கருணையும் அவர் தம்பிமார் மறக்கருணையும் உடையவர். அறக்கருணையாவது அன்னை போற் குற்றம் பொறுப்பதும் அன்பாயிருப்பதும், மறக்கருணையாவது தந்தைபோல் அன்பாயிருந்து குற்றத்திற்குத் தக்க தண்டனை செய்தல். இவையிரண்டும் எல்லா அரசர்க்கும் தலைவர்க்கும் இன்றியமையாதவை.

துரியோதனன் நாடளிக்க மறுத்ததினால் அவனுடன் போருக்குச் செல்வதே பாண்டவர்க்குக் கருமமும் தருமமும். ஆனால் தருமர்க்குத் தம் தந்தைமாரையும் தம்பிமாரையுங் குரவரையும் கொல்ல ஒரு சிறிதும் இசையவில்லை. அதனால் அவர் கண்ணபிரானையும் தம்பிமாரையும் பார்த்து,

"உலகத்தில் ஒருவர்க்கு உடன்பிறப்பு மிகவும் அருமையாம். அதிலும் உடன் பிறந்தார் ஒற்றுமையால் உடன் வாழ்தல் மிகவும் பெருமையாம். கண்ணிருந்தால் கைபடும். நாவிருந்தால் பல்படும். அதுபோல் உடன் பிறந்தார்க்குள்ளும் தவறுண்டாதல் உலக வழக்கம். அது பற்றி ஒருவரையொருவர் பகைத்தல் ஒவ்வாது. குற்றம் பார்க்கில் சுற்றமில்லை. சிறியோர் பிழை செய்யின் பெரியோர் ஒருவர்க்கு வசையன்று. மற்றோர் வைதால் மட்டும் மானக்கேடாம். அதனால் போருக்குச் செல்வது சிறிதும் பொருந்தாது. போரினால் பாவமேயன்றிப் புண்ணியம் விளைவதில்லை. பாதகங்களெல்லாவற்றிலும் கொடியது கொலை. அதிலும் அரசன், ஆசிரியர், தந்தை, தமையன் முதலிய ஐங்குரவரைக் கொல்லுதல் அதிபாககத்திலும் அதிபாதகம். குரவரைக்கொன்று நாடாள்வதிலும் துறவினைப் பூண்டு காடு வாழ்வதே மேல். அதனால் இருவேமும் இசைந்து வாழச் சந்து செய்க' என்று வேண்டினார். அப்போது கண்ணபிரான்,

"சந்து செய்தல் சிறிதும் தகாது. துரியோதனனுடன் செய்த உடன்படிக்கையின்படி காட்டில் வாழ்ந்தும் கரந்து வாழ்ந்தும் பதின்மூன்றாண்டைக் கழித்து வந்தீர். இன்றும் நாடு தர இசையாவிடின் போரில் வென்று பாராள்வதே நமக்குக் கடன். போருக்குப் பின்னிட்டுக் காட்டிற்குச் செல்வதாயின், புதலத்தோர் ஏசுவர்; பேடியரென்று பேசுவர். வீமனும் துரோபதையும் கூறிய வஞ்சினமும் வீண் போம். அஃதுடன் அரச நீதியுமன்று" என்று கட்டுரைத்தார்.

பின்பு தருமரும் ஒருவாறிசைந்து கண்ணபிரானை நோக்கி,

"எம்பெருமானே! நீரே துரியோதனன் பால் தூது சென்று எமக்குரிய நாட்டைக் கேளும். அவன் தரானாயின் அதில் ஒரு கூற்றைக் கேளும். அதைந் தரானாயின் ஐந்தூர் அல்லது ஐந்து வீட்டைக் கேளும். அவற்றையும் தரானாயின் அவன் கேட்டைக் கேளும்' என்று சொன்ன மாத்திரத்தில், வீமன் வெகுண்டெழுந்து தருமரைப் பார்த்து.

"உம்மால் எங்கட்கு என்றும் வசையே யொழிய வேறில்லை. அன்றும் அரச சபையில் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாமென்று துரோபதைக்கும் நமக்கும் மானம் போக்கினீர். இன்றுங் கானஞ் சென்று காய்கனிகளையுண்டு மீண்டபின் போர் செய்யச் சோர்கின்றீர். துரியோதனன் கொடுமையினும் உமது அறமே கொடிதாயிருக்கின்றது. கண்ணபிரான் தமது திருவடி சிவக்கத் துரியோதனனிடம் தூது செல்ல வேண்டாம். நானே சென்று அவனை வீர சுவர்க்கத்திற்கு விடுத்து அவன் நாட்டையெல்லாம் உமக்கு நல்குவேன். என் கையில் தண்டிருக்க விஜயன் கையில் வில்லிருக்க கண்ணபிரான் துணையிக்க ஒன்றுக்கும் நீர் அஞ்ச வேண்டாம். துரியோதனனையும் அவன் துணைவரையுந் துணிந்தெறிந்து துரோபதையின் குழல் முடிப்பதே துணியத்தக்கதாம். அஃதன்றி அறநெறியும் இனமுறையுங் கொண்டாடல் அழகன்று.

"உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டாம்
உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி – உடன்பிறவா
மாமலையி லுள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரு முண்டு."

அதனால் உள்ளன்புடையோரே உடன் பிறந்தார். மனமொத்தால் இனம். மானங்கெட்டு மண்ணிரத்தல் மன்னவர்க்கு மாண்பாமோ?" என்று மறுத்துரைத்தான்.

உடனே கண்ணபிரான் அவனைக் கையமர்த்தி அர்ச்சுனன் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். அப்போது அர்ச்சுனன் எழுந்து நின்று,

"அக்காலம் பொறுத்ததெல்லாம் அமையாதென்று இன்னும் அறமே சொன்னால் இனியெக்காலம் நாம் பகை முடிப்பதும் பாஞ்சாலி குழல் முடிப்பதும்? எத்துணை வீரராயினும் என் வில்லே கொல்லும். ஏன் நாடிறப்பது? ஏற்பதிகழ்ச்சியன்றோ? மன்னவையில் மானங்காவாதிருந்த மாசாவது மாற வேண்டாமா? உவர் நிலத்தில் உரமிட்டாலும் ஒரு நெல்லும் விளைவதில்லை. பாம்புக்குப் பாலூட்டினாலும் விடமொழிய வேறொன்றுந்தராது. பாம்புக்காயினும் பல்லில் விடம். துரியோதனனுக்கோ உடலெல்லாம் விடம். அதனால் கண்ணபிரான் சென்றாலும் கனவிலும் நாடு கொடான். விதியால் மதிகெடுதல் விண்ணவர்க்குமுண்டு" என்று வெறுத்துரைத்தான். பின்பு நகுலன் எழுந்து,

"பஞ்சவர் பாராளுதல் கொஞ்சமும் பொய்யாகுமோ? அரச தருமத்திற்கு ஆண்மை அமையாதோ? பகையிருக்கு மட்டும் துரியோதனன் பாரளிக்க மாட்டான். பகவானே தூது சென்றாலும் பயனில் முயற்சியேயாகும். நானிலத்தாரெல்லாம் நாடிரந்தோமென்று நகைப்பர். பாண்டவர் காடு சென்று மீண்டார் என்று கருதாமலும் சொன்ன சொல்லை எண்ணாமலும் இருப்பவனுக்கு என்ன சொன்னாலும் தெரியாது. மன்னவையில் நாம் காண மானபங்கம் செய்தவன் கீழ் உரிமை பெறின் உலகமெல்லாம் பழிக்கும்; முன்னோர் புகழையும் ஒழிக்கும். அதனால் துரியோதனைப் போருக் கழைப்பதே துணிபு. அவன் படையும் ஐவர் பலமும் ஒரு கை காண்போம்" என்று சினந்து நிற்கக் கண்ணபிரான் சகாதேவன் கருத்து யாதென்று கேட்டார்.

அப்போது சகாதேவன் கண்ணபிரானை நோக்கி, "நீர் துரியோதனனிடம் தூது சென்றாலென்ன? செல்லாக்காலென்? அவன் எமக்கு நாடு தந்தாலென்? தராக்கா யாக்காலென்?

துரோபதை தன் கூந்தலை முடித்தாலென்? முடியாக்காலென்? தேவரீர் திருவுள்ளம் அடியேனுக்குத் தெரியுமோ? உமது கருத்து எதுவோ? அதுவே எனதும்" என்று இசைந்துரைத்தான். அதன்பின் கண்ணபிரான் அவனைத் தனியிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பாரதப் போர் வராமற் காக்கும் வகை யாதென்று கேட்டார். அப்போது அவன், 'நீர் பாரதப் போரில் யாவரையும் நீறாக்கிப் பூபாரம் தீர்க்க வந்த புண்ணியர். உம்மையல்லால் போர் நீக்க வல்லார் ஒருவருமில்லை. பார்த்தனைக் கொன்று பாஞ்சாலிக் கூந்தலையுங் களைந்து பலமாக உம்மையுங் கட்டுவேனாயின் பாரதம் வராமற் காக்கலாம்" என்றான். அது கேட்டுக் கண்ணபிரான் ஆச்சரியங் கொண்டு சகாதேவனைப் பார்த்து, "நீ எது செய்யினும் செய்க, என்னைக் கட்டுவது எங்ஙனம்?" என்று கேட்க அவன் உமது வடிவத்தைக் காட்டினால் கட்டுவேன்" எனக் கண்ணபிரானும் நொடிதோறும் நூற்றுக்கணக்கான வடிவங்களைக் காட்டிக் கொண்டேயிருந்தார். சகாதேவன் அவற்றிற்கெல்லம் மூலமான முழு முதல் வடிவை அன்பினாற் பிணித்து நெஞ்சில் நிறுத்தினான். அப்போது கண்ணபிரான் 'என்னைக் கட்டினது போதும். விடு விடு' என்று தடுத்தார். அவனும் விட்டுவிட்டு அவர் கால்களை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு ஐவரையுங் காக்க வேண்டுமென்று ஆவலாய் வேண்டினான். அவர் அதற்கிசைந்து தம் உரையாட்டை ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டார். அதன்பின் இருவரும் தாம் முன்னிருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போது துரோபதை கண்ணபிரான் திருவடிகளில் விழுந்து கண்ணீர் சிந்தி, "கனகன் மகனையுங் கஜேந்திராழ்வானையுங் காத்த கருணைக் கடலே! அன்றும் மன்னவர்முன் நீரே என் மானங் காத்தீர். அதுபோல இன்றுங் காத்தருள்க. பஞ்சவர் துரியோதனனுடன் போர் செய்யாது ஊர் பெற்றிருப்பின் என் கூந்தலை என்று கூட்டி முடிப்பேன்? என் வஞ்சினமும் எங்ஙனம் வாய்க்கும்?" என்று வாய்விட்டரற்றினாள். உடனே கண்ணபிரான் தம்பியாகிய சாத்தகி,

"பஞ்ச பூதங்களைப் போற் பஞ்சபாண்டவரிருந்தும் பாஞ்சாலியின் குறையைச் சிறிதும் பாராமல் பகைவரிடம் ஊர்

பெற்றுப் பாழ்வயிற்றை வளர்க்க விரும்புகின்றீர். வீமன் கையில் தண்டும் விஜயன் கையில் தனுவும் வெற்றி பெறக் கண்டும் ஏன் வீணாகத் தூது வேண்டுகிறீர்? இது எவர்மதி? ஏன் இக்கதி?" என்று இடித்துரைத்தான்.

பின்பு கண்ணபிரான் பாஞ்சாலியைப் பார்த்து, "நீ கலங்க வேண்டாம். நானே தூது சென்று உன் கூந்தலை முடிக்கின்றேன்" என்ற ஆற்றித் தேற்றினார்.

அதன்பின் ஐவரும் ஆராய்ந்து,

"துன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர்
கன்றுசின மனத்தோர் கல்லாதவரிலையோ
ரொன்று முறைமை யுணராதவர் மகளி
ரென்று மிவல் மந்தணத்தி னெய்தப் பெறாதாரே"

என்று அறிந்து கண்ணபிரானை துரியோதனன்பால் தூது போக்கினார்.

கண்ணபிரான் அஸ்தினாபுரமடைந்ததும் காவலரெல்லாம் எதிர்கொண்டழைத்தார். சுயோதனன் மட்டும் எதிர்கொள்ளாது இறுமாப்புற்றிருந்தான். சுயோதனன் என்பது துரியோதனனுக்கு மறுபெயர். கண்ணபிரான் அன்றிரவு விதுரன் மனையில் தங்கி விருந்துண்டார். விதுரன பாண்டுவின் தம்பி; பாண்டவரின் சிற்றப்பன்; பட்ச பாதமற்றவன்; நியாயவழி நிற்பவன். அதனால் கௌரவர் சார்பிலிருந்தும் பாண்டவருக்கே வேண்டியவன். கௌரவர் என்பது நூற்றுவர்க்கு ஒரு பெயர். குரு மரபினர் கௌரவர். கண்ணபிரான் உண்பதற்கு விதுரன் மனையின்றி வேறொன்றுமில்லை. துரியோதனாதியரும் அவர் துணைவரும் துரோகியராயிருந்தனர்; கண்ணபிரானைக் கண்டும் கண்ணியப்படுத்திலர்.

"மதியாதார் தலைவாசல் மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடிபெறும்
உண்ணீருண்ணீ ரென்றுபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்

> கோடிகொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
> கூடுதல் கோடிபெறும்
> கோடானுகோடி கொடுப்பினுந் தன்னடைநாக்
> கோடாமை கோடிபெறும்"
>
> – ஔவையார்

விதுரன் தன் மனையில் கண்ணபிரான் உண்டதை எண்ணியெண்ணி இராக்காலத்தில் இன்புறும்போது துரியோதனன் சகுனியின் துராலோசனைப்படி கண்ணபிரானை வீழ்த்தக்கூடிய ஒரு நிலவறை அமைத்து அவரைக் கொல்லுமாறு மல்லரையும் இருத்தினான்.

மறுநாட் காலை கண்ணபிரான் அரண்மனை அடைந்தார். ஆசனத்திலமர்ந்ததும் அது நிலவறைக்குள் அமிழ்ந்தது. உடனே துரியோதனன் சூழ்ச்சியையுணர்ந்து அங்கிருந்த அரக்கரையும் மல்லரையும் அழித்து விஸ்வரூபங் கொண்டு வெளியே வந்து வீற்றிருந்தார். அது நீலமேகம் ஆழ்கடலினின்று எழுந்து ஆகாயத்தி லமர்ந்தாற் போலிருந்தது. பின்பு கண்ணபிரான் பாண்டவர் தூதைப் பகர்ந்தார். துரியோதனன் அதற்கிசையவில்லை. உடனே போர் என்பதைப் புகன்று அரண்மனை விட்டகன்றார். அதன்பின் பாண்டவர்க்காக அவர் பண்ணின உதவியிரண்டு.

முதலாவது, பாண்டவர் தாயாகிய குந்திதேவியைக் கர்ணனிடம் அனுப்பி அவனுக்குத்தானே தாயென்று அறிவிக்கச் சொல்லிப் பாரதப் போரில் அர்ச்சுனன்மீது அவன் ஒரு அம்பிற்குமேல் எய்யாதபடி செய்தார். கர்ணன், குந்திதேவி கன்னிகையாயிருக்கும் போதே அவளுக்குத் துருவாச முனிவர் மந்திரத்தினால் கதிரவன் அம்சமாய்க் கர்ண குண்டலங்களோடு பிறந்தவன். பிறந்தவுடன் குந்திதேவி அவனை ஒரு பேழையிலிட்டுக் கங்கையாற்றில் விட்டனள். பேழை ஆற்று வழியே சென்று அஸ்தினாபுரத்தையடைந்தது அப்போது அங்கு நீராடச் சென்றிருந்த அதிரதன் என்பவன் அதிலிருந்த குழந்தையைக் கொண்டு போய் அன்பாய் வளர்த்து வந்தான். குழந்தை பிறக்கும்பொழுதே, கர்ண குண்டலங்களுடன் பிறந்தமையால் கர்ணன் என்று பெயரிடப்பட்டது.

கர்ணன் வளர்ந்த துரோணரிடம் வில் வித்தை கற்க விரும்பினான். துரோணர் கற்பிக்கவில்லை. அதனால் அவன் அவருடைய மாணவருள் முதல்வனான அர்ச்சுனனிடம் பகைமைபூண்டு பரசுராமரிடம் வில்வித்தை பயின்று திறமையுடன் இருக்கும் நாளில் துரியோதனன் அவனுடன் நட்பு கொண்டு அங்கநாட்டையும் அவனுக்களித்தான். அதிலிருந்து கர்ணன் பாண்டவருக்கு மாற்றானாக நூற்றுவருடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

கர்ணனுக்குத் தான் குந்தி மகனென்றும் குந்திக்குத் தான் கர்ணன் தாயென்றும் கண்ணபிரான் சொல்லும் வரை தெரியாதிருந்தது. அப்போதும் கர்ணன் ஐயப்பட்டுத் தன் அங்கியின் மூலமாகவே குந்தியை அன்னையென்று நம்பினான். அவன் மிகுந்த வல்லமையும் வள்ளன்மையுமுடையவன். அர்ச்சுனனை அழிக்கும் ஆற்றல் அவனுக்கேயிருந்தது. காண்டவனத்தில் தப்பிய அச்சுவசேனன் அவன் கையில் அர்ச்சுனனைக் கொல்லும் அம்பாயிருந்தான். அவ்வம்பு ஒரே முறையில் அர்ச்சுனனைக் கொல்லாது. பன்முறை ஏவினால் மட்டும் கொல்லும். அதனால்தான் கண்ணபிரான் ஒரு முறைக்கு மேல் ஏவாதபடி செய்தார்.

பின்பு கண்ணபிரான் கர்ணனுடைய கவச குண்டலங்களையும் அந்த வடிவாய் இருக்கும்படி இந்திரனை ஏவினார். அவனும் இரந்து அவற்றைக் கவர்ந்தான். அதோடு கர்ணன் வல்லமை குறைந்தது. அதன்பின் கண்ணபிரான் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து எல்லாவற்றையும் பாண்டவர்க்கறிவித்தார். அவரும் போருக்கு ஆயத்தமாயினர்.

> "மடந்தாழு நெஞ்சத்துக்கஞ்சனார் வஞ்சங்
> கடந்தானை நூற்றுபவர்பா னாற்றிசையும் போற்றத்
> தொடர்ந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
> நடந்தானை யேத்தாத நாவென்ன நாவே
> நாராயண வென்னா நாவென்ன நாவே"
>
> – இளங்கோவடிகள்

24. பாரதப் போர்

பாண்டவரும் கௌரவரும் பாரதப் போர் தொடங்கினதும், பலராமரும் விதுரனும் அதைப் பார்க்கவும் ஒண்ணாமல் தீர்த்த யாத்திரை சென்றனர். பரத கண்டத்துள்ள பல அரசரும் பாண்டவ கௌரவர்க்குப் படைத் துணைவராய் வந்திருந்தனர். அவர் கங்கர், வங்கர், கலிங்கர், தெலுங்கர், குடகர், வடுகர், பாஞ்சாலர், பாண்டியர், சேரர், சோழர், மச்சர், மகதர், கோசலர், கூர்ஜரர், காந்தாரர், கௌடர் முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தாரும் பதினெண் பாழை மக்களுமாவர். போருக்கு வேண்டிய மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, பகைப்படை, துணைப்படை என்னும் ஆறு படைகளும் ஆயத்தமாயின. பின் நாட் பார்த்து அரவானைக் காளிக்குப் பலியிட்டு இருசாராரும் பார் அதிரப் போர்க்களங் குறுகினர்.

பாரதப் போருக்குக் காரணமான கண்ணபிரானே பாண்டவர்க்கு வழிகாட்டிப் பார்த்தனுக்குஞ் சாரதியாய்ப் பகவத் கீதையைப் போதித்தார்.

"பூத்தநாபியந் தாமரைப் பூவில் வந்து பல்பூதமுஞ்
சேர்த்த நான்முகப் புனிதனு முனிவர்யாவருந் தேவரும்
ஏத்த நாலு வேதங்களும் தேடநின்ற தாளெம்பிரான்
பார்த்தன் மாமணித்தேர்விடும் பானனான தெப்பான்மையே"

– வில்லிபுத்தூராழ்வார்

துரியோதனனும் கண்ணபிரானைத் துணை வேண்டியிருந்தான். அதற்கு அவர் அமரில் படையெடேன் என்று மட்டும் வாக்களித்திருந்தார். அதன்படியே பாரதப் போர் முழுவதும் படை தொட்டுப் பகைவரைக் கொல்லவில்லை.

கண்ணபிரான் பாண்டவர் வெற்றிக்குக் காரணமாய்ப் பார்த்தசாரதியாயிருந்து கொண்டே தலை போன்ற உதவிகள் பல செய்தார். பாரதப் போர் பதினெட்டு நாள் நடந்தது. பெரும்பாலும் பகலிற் போர் செய்வதும் இரவிற் பாசறை புகுவதுமே படைகட்கு வழக்கமாயிருந்தது.

முதல்நாள் பாண்டவரும் கௌரவரும் முறையே சிவேதனையும் பீஷ்மரையும் படைத்தலைவராகக் கொண்டு போர் தொடங்கின. தருமர் சல்லியனுடனும், வீமன் சுயோதனனுடனும், அர்ச்சுனன் கர்ணனுடனும், நகுலன் சயிந்தவனுடனும், சகாதேவன் சகுனியுடனும், திட்டத்துய்ம்நன் துரோணருடனும் வீரோவேசமாய்ப் போர் புரிந்தார். சிவேதன் விற்போரிற் சிறந்தவனாதலின் சரமாரி பொழிந்து பகைவீரரை அழித்தான். பீஷ்மர் எவ்வளவோ முயன்றும் அவனைக் கொல்ல முடியவில்லை. கடைசியில் 'உனக்கு விற்போர் ஒன்றே தெரியும்' என்று' அவன் வீரத்தைப் பழித்தார். உடனே அவன் விற்போரை விட்டு விட்டு வாட்போர் தொடங்கினான். பீஷ்மர் வாளில் வல்லாதவராதலின் விரைவில் அவனை வென்று கொன்றார். சிறிது நேரத்திற் பொழுதுஞ் சென்றது. படைகளிரண்டும் பாசறைபுக்கன.

பின்பு இரண்டாம் நாட் காலை இரு படைகளும் போருக்கெழுந்தன. பாண்டவர் படைக்குத் திட்டத் துய்ம்நன் தலைவனானான். துரோணர் அவனுடன் பொருது அவனைத் தோற்கடித்தார். அதை வீமன் பெறாதவனாய்ப் புலிபோற் கிளர்ந்து கலிங்க மன்னனையும் அவன் மக்களையுங் கொன்று பீஷ்மரை எதிர்த்து அவர் சாரதியின் தலையைத் தகர்த்து அபிமனுடன் கூடிப்பகை வீரரையும் பின்னிடச் செய்யும்பொழுது, பொழுது போயிற்று. வீரர் போரை நிறுத்தினார்.

பின்பு மூன்றாம் நாட் காலை போர் மூண்டது. பாண்டவ சேனை சத்திர யூகமாகவும் பகைவர் சேனை கருட யூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. திட்டத்துய்ம்நன் துரியோதனனை எதிர்த்து அவனை மூர்ச்சிக்கச் செய்தான். அப்போது பீஷ்மர் துரியோதனனை மூர்ச்சை தெளிவித்துப் பாண்டவ சேனைகளை மாய்த்தார். அதைக் கண்ணபிரான் பெறாது சக்கரத்தால் தடுத்தும் பீஷ்மர் தேரினின்றும் இரங்கித் துதித்தார். அதன்பின் அர்ச்சுனன் அதுவே சமயமென்று பகைவரை அழிக்கும்போது பொழுதடைந்தது. எல்லாரும் இருக்கைக் கேகினர்.

பின்பு நாலாம் நாட் காலை போர் தொடங்கிற்று. வீமன் துரியோதனனைத் தோற்கடித்து அவன் தம்பிமாராகிய சுதக்கணன், பிங்கலசன் முதலியவரைக் கொன்றான். அப்போது பகதத்தன் வீமனை எதிர்த்தான். உடனே கடோர்க்கசன் அவனை முதுகிட அடித்தான். பொழுது சாய்ந்தது. போர் வீரர் பாசறை புக்கனர்.

பின்பு ஐந்தாம் நாட்காலை அமர் தொடங்கி அர்ச்சுனனும் பீமனும் பகைவரை அழிக்கையில் துச்சாதனன் எதிர்த்துத் தோற்றான். அன்று மட்டும் துரியோதனன் சேனையில் இருபத்தையாயிரம் பேர் இறந்தனர். அதன்பின் பூரிசிரா வீமனுடன் போர் புரிந்தான். சாத்தகி பூரிசிராவை எதிர்க்கும்பொழுது, பொழுது சாய்ந்தது. படைவீரர் வழக்கம்போல் பாசறை புக்கனர்.

பின்பு ஆறாம் நாட் காலையாயிற்று. பாண்டவ சேனை மகர யூகமாகவும் கௌரவ சேனை கிரௌஞ்சயூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. வீமன் பீஷ்மரைக் காலாளாக்கிச் சல்லியனையெறிந்து துரியோதனனுடன் போர் தொடுத்தான். அபிமன் விகர்ணனை எதிர்த்து அவன் மார்பைத் தொளைத்தான். பொழுது போயிற்று. அனைவரும் பாசறையடைந்தனர்.

பின்பு ஏழாம்நாட் காலை இரு சேனைகளும் பொருகளஞ் சேர்ந்தன. பஞ்சவர் சேனை மாசுண யூகமாகவும் நூற்றுவர் சேனை சகட யூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. துரோணர் பாண்டியனையும் சதாயு சாத்தகியையும் தோற்கடித்தனர். வீமன் சகுனியையும் சல்லியனையும் பின்னிடச் செய்தான். அர்ச்சுனன் பீஷ்மரை எதிர்க்கும் பொழுது அஸ்மித்தது. அவரவர் தத்தம் இருக்கையடைந்தனர்.

பின்பு எட்டாம் நாட் காலை இரு படைகளும் போரில் எதிர்த்தன. பாண்டவர் படை சகட யூகமாகவும் பகைவர் படை சூசிகா யூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. வீமன் தன்னையெதிர்த்த துரியோதனன் தம்பிமாருள் எண்மரைத் தொலைத்தான். அதன்பின் அபிமன் பகைவர் படைகளை மாய்க்கும்பொழுது பகலவன் மறைந்தான். படைகள் பாசறையடைந்தன.

பின்பு ஒன்பதாம் நாட் காலை இரு படையும் ஒன்றுகூடிப் பொரும்பொழுது வீமன் வேலாயுதத்தால் அலம்புதனை வீழ்த்தினான். அன்று அர்ச்சுனன் மட்டும் எழுபதினாயிரம் வீரரை அழித்தான். திட்டத்துய்ம்நன், தருமர் முதலியோர் பீஷ்மரையும் துரியோதனனையும் தாக்கினர். பீஷ்மர் பாண்டவர் படையைப் பிணமாக்கினர். சிகண்டி சில அம்புகளை ஏவிப் பின்பு துச்சாதனனுக்குத் தோற்றான். சதானீகன் பீஷ்மரால் சாய்ந்ததும் பொழுதுஞ் சாய்ந்தது. இரு சேனையும் இருக்கை சென்றன.

பின்பு பத்தாம் நாள் காலை பாண்டவ கௌரவ சேனைகள் பரந்தெழுந்தன. பீஷ்மர் அர்ச்சுனனை எதிர்த்து அநேக சேனைகளை அழித்தார். பின்பு சிகண்டி அவரை எதிர்த்துச் சென்றான். உடனே அவர் தம் வில்லை விட்டு விட்டு அம்பணையிலமர்ந்திறந்தார். அவர் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பெரிய தந்தையும் பாண்டவ கௌரவர்க்குப் பாட்டனுமாவர். சிகண்டி அவரைக் கொல்லும்படி காளியிடம் வரம் பெற்றிருந்தான். அதனாலேயே அவர்க்கு அவனால் முடிவாயிற்று. பின்பு இரவு வந்ததும் இரு படைகளும் இருக்கையடைந்தன.

பின்பு பதினோராம் நாட் காலை துரியோதனன் படைக்குத் துரோணர் தலைவரானார். தருமர் துரோணரோடும் அர்ச்சுனன் கர்ணரோடும், நகுலன் சல்லியனோடும் போரிட்டனர். அபிமன் கையில் இலக்கணன் அகப்பட்டான். அப்போது சயத்திரதன் சல்லியன் முதலியோர் அபிமனையெதிர்த்தனர். அது கண்டு வீமன் அபிமனுக்குத் துணை வருமுன் இலக்கணன் தப்பிவிட்டான். உடனே பொழுதும் அடைந்தது. படைகளும் பாடி வீட்டையடைந்தன.

பின்பு பன்னிரண்டாம் நாட் காலை பாண்டவ கௌரவ சேனைகள் முறையே மண்டல யூகமாகவும் மகரயூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. துரோணர் திட்டத்துய்ம்நன்வில்லை முறித்துச் சிகண்டியின் தேரைத் தகர்த்துச் சகாதேவனையும் எதிர்த்தார். தருமர் துரோணர் தேரையழித்தார். பகதத்தன் தருமரையெதிர்த்து அவர் படைகளையழித்தான். அப்போது தருமர் கண்ணபிரானை எண்ணினார். கண்ணபிரானும்

உடனே அர்ச்சுனனுடன் சென்றார். பகதத்தன் அர்ச்சுனன் மேல் இந்திரவேலை எறிந்தான். அதைக் கண்ணபிரான் தம் மார்பில் மாலையாய் ஏற்றார். அர்ச்சுனன் பகதத்தனைக் கொன்றான். கதிரவன் கடலுக்குட் சென்றான்.

பின்பு பதின்மூன்றாம் நாட் காலை பாண்டவர் படை மகர யூகமாக வகுக்கப்பட்டது. பகைவர் படை பதுமசூசிக சக்கர யூகங்களாக வகுக்கப்பட்டது. துரோணர் திட்டத்துய்ம்நனை எதிர்த்தார். அபிமன், வீமன், திட்டத்துய்ம்நன் என்னும் மூவரும் பதும யூகத்தைப் பலமாய்க் கலக்கினர். சயத்திரதன் அபிமனை மாய்த்தான். உடனே கண்ணபிரான் இந்திரனை அந்தணவுருக்கொண்டு அர்ச்சுனன் முன் அக்கினியில் விழ ஏவினார். அவன் விழும்போது அர்ச்சுனன் தடுத்து ‘ஏன் விழுகிறா’யென்று கேட்டான். அதற்கு அவன், ‘என் மகன் இறந்ததைக் கேட்டு நான் இறக்கின்றேன்’ என்றான். அப்போது அர்ச்சுனன் பல சமாதானங்களைக் கூறி அவனை ஆற்றும்போது அவன், ‘உன் மகன் இறக்கும்போது நீயும் உயிர் விடாதிருப்பின் நானும் இருக்கின்றே’னென, அர்ச்சுனனும் அதற்கிசைந்தான். அதன்பின் எதிர்பாராத விதமாய் அபிமன் செய்தி அர்ச்சுனனுக்கு எட்டிற்று. உடனே அவன் அடிவயிற்றில் இடி விழுந்தாற் போலக் கலங்கி அக்கினியில் விழத் துணியும்போது இந்திரன் வந்து தடுத்தான். பின்பு மறுநாட் பொழுதறுமுன் சயத்திரதனை மாய்க்காவிடில் தீப்பாய்தல் திண்ணமென்று அர்ச்சுனன் சபதஞ் செய்தான். பொழுது போயிற்று.

பின்பு பதினாலாம் நாட் காலை பாண்டவ கௌரவ சேனைகளை, முறையே மண்டல யூகமாகவும் சூசிகரயூகமாகவும் வகுக்கப்பட்டன. அர்ச்சுனன் துன்முகனையும் துச்சர தன்னையுந் துரத்திக் கிருதவன்மனை மூர்ச்சையடையச் செய்தான். சுதாயு அர்ச்சுனன் மேல் ஒரு கதையை ஏவ அதைக் கண்ணபிரான் தம் மார்பிலேற்றார். அர்ச்சுனன் கதாயுவைக் கொன்று எழக்குரோணி சேனைகளையும் மாய்த்தான். பின்பு துரியோதனன் அர்ச்சுனனை எதிர்த்து அவனை மூர்ச்சிக்கச் செய்தான். அப்போது கண்ணபிரான் சங்கை முழக்கி அர்ச்சுனன்

தெளியவும் பகைவர் மூர்ச்சையடையவுஞ் செய்தார். அதன் பின் அர்ச்சுனன் இந்திர சக்தியினால் துரியோதனன் கவசத்தைத் தூளாக்கினான். வீமன் தருமரேவலால் அர்ச்சுனன் நிலையறிந்து வரச் சென்ற போது துரியோதனன் தம்பிமார் அவனை எதிர்த் திறந்தனர். பின்பு கர்ணன் எதிர்க்கும்பொழுது வீமன் கதையையிழந்தான். சாத்தகி பூசிராவைக் கொன்றான். அர்ச்சுனன் சயத்திரதனைத் தேடவும் கண்ணபிரான் ஆழியாற் கதிரவனை மறைத்தார். எங்குமிருண்டது. அர்ச்சுனன் தன் சபதம் தவறிற்றென்று தீப்பாயத் துணிகையில் சயத்திரதனைத் துரியோதனன் யானை மீதேற்றிக் கொணர்ந்தான். அப்போது கண்ணபிரான் ஆழியையெடுத்து விட்ட, 'அர்ச்சுனா! அதோ பொழுதிருக்கிறது. சயத்திரதனை மாய்' என்று உருவமாய் மலர்ந்தார். உடனே அவனும் மாய்ந்தான். பின்பு துரோணர் போரிட்டபோது இரு படையிலுஞ் சிலர் இறந்தனர். பொழுதடைந்தது. அன்று இராப்போரில் கடோத்கசன் கர்ணனால் மாய்ந்தான்.

பின்பு பதினைந்தாம் நாட் காலை படை திரண்டு போர் தொடங்கினது. துரோணர் பாண்டவ சேனையை அதிகமாய்த் தொலைத்தார். அப்போது ஏழு முனிவரும் வந்து 'நீ அந்தணனாயிருந்தும் அருளின்றி அழிப்பது அதாது'என்று பழித்தார். உடனே துரோணர் போரை ஒழித்து ஒய்ந்திருந்தார். அப்போது கண்ணபிரான் தருமரை நோக்கி, 'நீர் இப்போது துரோணரிடஞ் சென்று அசுவத்தாமா என்னும் மாளவன் யானை அமரில் இறந்ததென்று! கூறினால் உடனே உயிர் விடுவார். இதுவே அவரைக் கொல்ல' நல்ல வழி' என்று உரைத்தார். அதற்குத் தருமர் இசைந்தும் இசையாமலும் துரோணரிடஞ் சென்று 'அசுவத்தாமா அதகாகுஞ்சரம்' என்னுமளவில் கண்ணபிரான் குஞ்சரமென்னுஞ் சொல்லைச் சங்கமுழக்கால் மறைத்தார். அப்போது துரோணர் அசுவத்தாமா இறந்தானென்று துயரத்திலயர்ந்தார். பின்பு கண்ணபிரான் கட்டளைப்படி கிட்டத்துய்ம்நன் துரோணர் தலையை அம்பினால் தொலைத்தான். அதன்பின் அசுவத்தாமா பல பல அம்புகளை எடுத்தும் பயன்படாதது கண்டு வெட்கிச் சென்று காட்டையடைந்தான்.

பின்பு பதினாறாம் நாட் காலை கர்ணன் கௌரவச் சேனைக்குத் தலைவனாகி அர்ச்சுனனுடன் பொருது களைத்தான். அர்ச்சுனன் அவனை மறுநாள் வரச்சொல்லி விட்டுக் கண்ணபிரான் கட்டளைப்படி சஞ்சத்தகரையுங் கோபாலனையுங் கொன்றான். தருமர் துரியோதனைத் தோற்கடிக்கும்பொழுது கதிரவனுந் தோற்றாற் போற் கரந்தான்.

பின்பு பதினேழாம் நாட் காலை படைகள் இரண்டும் திரண்டன. கர்ணன் சல்லியனைச் சாரதியாக்கி அர்ச்சுனனைக் கொல்வேனென்று எழுந்தான். அதைச் சல்லியன் பழிக்க இருவர்க்கும் சச்சரவுண்டாயிற்று. அப்போது துரியோதனன் சமாதானப்படுத்தினான். பின்பு கர்ணன் பொருது அர்ச்சுனனைப் புறங்காட்டச் செய்தான். அதனால் தருமர் அர்ச்சுனனைப் பழித்தார். அதை அர்ச்சுனன் பொறுக்க முடியாமல் தருமரைக் கொல்லத் துணியும்போது கண்ணபிரான் தடுத்தான். பின்பு கர்ணன் வீமனை எதிர்த்தான். அர்ச்சுனன் விடசேனனைக் கொன்றான். பிறகு கர்ணன் மறுபடியும் அர்ச்சுனனுடன் பொர வரும்போது கண்ணபிரான் அந்தண வடிவிற் சென்று அவன் அறத்தைப் பெற்று வந்து அவன் மேல் அம்பை ஏவுமாறு அர்ச்சுனனை ஏவினார். அர்ச்சுனன் ஏவவுங் கர்ணன் இறந்தான். அன்றைப் போரில் துச்சாதனனும் தம்பிமாருடன் துஞ்சினான்.

பின்பு பதினெட்டாம் நாட் காலை சல்லியன் படைத் தலைவனாகித் தருமரால் சாய்ந்தான். நகுலன் சகுனியைக் கொன்றான். துரியோதனன் பீமனால் மாண்டான். அப்பொழுது தீர்த்த யாத்திரை சென்றிருந்த பலராமர் அங்கு வந்து துரியோதனன் முடிவுக்குப் பெரிதும் வருந்தினார். கண்ணபிரான் அவரைத் தேற்றி அர்ச்சுனனைத் தேரினின்றும் இறங்கச் சொன்னார். அவன் இறங்கினான். உடனே தேர் பற்றி எறிந்தது. அது பாண்டவர் துன்பமே பற்றியெரிந்தாற் போலிருந்தது.

பின்பு அசுவத்தாமன் படைத்தலைவனாகி இளம் பஞ்சபாண்டவரையுஞ் சோழனையும் உருத்திர வாளால் இராப் போரில் கொன்றான். அப்போது அர்ச்சுனன் பிரமாஸ்திரமேவி அவன் சிரோமணியைக் கவர்ந்தான்.

கடைசியில் அசுவத்தாமன் கணை பாண்டவ தேவியரின் கருவழிக்கச் சென்றபொழுது, கண்ணபிரான் உத்தரையின் வயிற்றிலிருந்த பரிச்சித்தைக் காத்து அசுவத்தாமனையும் மூவாயிரமாண்டு குட்டநோய் கொள்ளச் சபித்தார். அதோடு பாரதமுந் பூமாரமுந் தொலைந்தன. கண்ணபிரான் கடமையும் முடிந்தது. திருதிராட்டிரன் மனைவிமாருடன் காட்டிற்குச் சென்று தீயிற் பாய்ந்து மாய்ந்தான். பாண்டவர் ஐவரும் பல்லாண்டு வாழ்ந்தனர். குரு நாடெல்லாம் தருமபுத்திரர் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டார். காடாண்டவரும் பாண்டவர். நாடாண்டவரும் பாண்டவர்.

> "நச்சரா வுச்சி மேயநானிலப் பொறை தீர்ப்பான் வந்
> திச்சையாஞ் சூதென்றோது மெரிசினத் தழலைமூட்டிக்
> கச்சமார் களிற்று வேந்தாம் கடுவன மெரித்தகண்ணா
> பச்சைமாலே நின்மாயை பகருதற் கெளிய தற்றால்"
>
> – ஆரியப்பப் புலவர்

25. குசேலர் குறையறை

கண்ணபிரானுக்குக் குசேலர் என்றொரு நண்பரிருந்தார். அவர் அந்தணர். அவருக்கு இருபத்தேழு வெள்ளி (நட்சத்திரம்) களைப் போல இருபத்தேழு பிள்ளைகள் பிறந்தன. ஒருவனுக்குப் பிள்ளைகளைப் பார்க்கிலும் பெரிய செல்வம் ஒன்றுமில்லை.

> "பெறுமவற்றுள் யாமறிந்த தில்லை யறிவறிந்த
> மக்கட் பேறல்ல பிற"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

> "பொன்னுடையரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
> றென்னுடையரேனு முடையாரோ – இன்னடிசில்
> புக்களையுந் தாமரைக்கப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
> மக்களையிங் கில்லாதவர்"

என்றார் புகழேந்தியார்.

"படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுக் கல்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைதம் வாழு நாளே"

என்றார் அறிவுடை நம்பியார்.

பிள்ளைகளே பெற்றோரைத் தள்ளாடும் பருவத்தில் தாங்கக் கூடியவர்கள். பிள்ளையில்லாதவரை மலடரென்று உலகம் பழித்துப் பேசும். பெற்றோரைப் புத் என்னும் நகரகத்தினின்று மீட்பவர் புத்திரர் என்பது வட நூல் வழக்கு.

"எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

பிள்ளையை விரும்பாதவர் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. முற்றத் துறந்த முழு முனிவர்க்கும் பிள்ளைமேற் பற்றுண்டு. ஆனால் அளவுக்கு மிஞ்சினாலும் அமிர்தமும் நஞ்சு என்பது போலப் பிள்ளைகளும் அளவாய்ப் பிறக்க வேண்டும். மழையானது அளவாய்ப் பெய்தால் செழிப்பும், அதிகமாய்ப் பொய்தால் அழிப்பும் உண்டாகும். அது போலப் பிள்ளைகளும் அதிகமாய்ப் பிறந்தால் பெற்றோர்க்குப் பீடையே பெரிதாகும். வறியனுக்குச் சில பிள்ளைகளும் வளவனுக்குப் பல பிள்ளைகளும் பிறப்பின் அவ்விருவருக்கும் பெருஞ்சுகமாம். இம் முறைமாறின் இருவருக்கும் பெருந்துயராம். ஆனால் இறைவன் செயலை எவராலும் மாற்ற இயலாது. திருவருள் ஞானமும் ஒருவர்க்குந் தெரியாது. பிள்ளையினாற் பெற்றோர்க்கு இன்பமுமுண்டாம்; துன்பமுண்டாம். இன்பஞ் சிறிதாயின் துன்பமே மிகுந்து தோன்றும்.

"மதலையைப் பெருநாள் துன்பம் வளர்த்திடு நாளுந்துன்பம்
மிதலை நோயடையில் துன்பம் வியன் பருவத்துந் துன்பம்
கதமுறுகாலர் வந்து கைபற்றில் கணக்கில் துன்பம்
இதமுற லெந்நாள் சேயாலெற்றைக்குந் துன்பமானால்"

என்றார் தேவராஜப் பிள்ளை.

'அஞ்சுக்கு மேல் அரசனும் ஆண்டி' என்பது பழமொழியே. இயல்பாகவே ஆண்டியாயிருந்த குசேலர் வறுமையோ மிகக் கொடிதாயிருந்தது. 'கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது' என்றார் ஒளவையார். ஆயினும் குசேலர் வறுமையிற் செம்மையுள்ள பொறுமைசாலி. அவர் குடும்பம் குடிப்பது கூழ்; உடுப்பது கந்தை. அவர் மனைவியார் தம் குடும்பத்திற்குக் கூழைப் பகிரும்போது படும் பாட்டிற்கு எமனும் இறங்குவான்.

"ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு
கைநீட்டு முந்தி மேல் வீழ்ந்
திருமகவுங் கைநீட்டு மும்மகவுங்
கைநீட்டு மென்செய் வாளால்
பொருமியொரு மகவழுங்கண் பிசைந்தழுமற்
றொருமகவு புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்திற் கிடந்தழுமற் றொருமகவெங்
ஙனஞ்சகிப்பாள் பெரிதும் பாவம்"

"அந்தோவென் வயிற்றெழுந்த பசியடங்கிற்
றில்லையென வழுமாலோர் சேய்
முந்தார்வத் தொருசேய்மி சையப்புகும்போ
தினிலொரு சேய்முடுகி யீர்ப்ப
நந்தாமற் றச்சேயு மெதிரீர்ப்பச் சிந்துதற்கு
நயக்குமோர் சேய்'

இப்படி எந்நாளும் பட முடியாமல் ஒருநாள் அவர் தம் கணவனாரைக் கண்ணபிரானிடம் காசு பெற்று வரச்

சொன்னார். அவரும் அதற்கிசைந்து கடவுள், அரசன், குரு, கர்ப்பிணி, குழந்தை என்னும் ஐவரகத்திற்கு வெறுமையாய்ச் செல்லலாகாதென்னும் முறைமை பற்றிச் சிறிது அவலெடுத்துக் கொண்டு துவாரகை சென்றார். அங்கு கண்ணபிரானைக் கண்டு அவலை அவரிடம் கொடுத்தார். கண்ணபிரான் தம் இளமையில் தம்முடன் ஒரு சாலை மாணவராயிருந்த குசேலரைக் கண்டதும் குதூகலங் கொண்டு அவரைக் கட்டித் தழுவி அவர் கட்டிக் கொணர்ந்த அவலையும் ஆவலாயுண்டார். அப்போது உருக்குமணி கண்டு அதைத் தடுத்தாள். பின்பு கண்ணபிரானும் அதைத் தவிர்த்துக் குசேலரை யன்றிரவு இருத்தி மறுநாட் காலை வெறுமையாய் விடுத்தார்.

குலேசர் கண்ணபிரானது மாயையை யறியாமல் மன வருத்தத்துடன் தன் மனைக்குத் திரும்பும்போது அது ஒரு மாளிகையாயிற்று. அவர் மனைவியார் அவரை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டழைத்தார். குசேலர் தம் புது மாளிகைக்குட் புகுந்ததும் பொன்னாலும் மணியாலுஞ் செய்த பல பொருள்களைக் கண்டு அவையெல்லாம் கண்ணபிரான் செயலென்று கடவுளைத் துதித்தார்.

"மிடித்தில்வாள் பசித்தொறுக்கிற் குசேல னென்னும்
விப்பிரன்றா னஞ்சியுன்றன் பதிக்கு வந்தால்
அடுத்த சினேகிதன் வந்தானேன்றே சிந்தித்
தறிந்தழைத்தென் கொடுவந்தீர் தாருமென்றே
மடிக்கணுற பொரியவலா மதனை வாங்கி
மகிழ்ந்து விர லாலள்ளி யிருகாலுட்கொண்
டிடுக்கணறச் சம்பத்து முத்திவீடும்
இரங்கியவற் களித்தனையே யெம்பிரானே"

– எம்பிரான் சதகம்

26. இறந்த மக்களை ஈதல்

தேவகி, கண்ணபிரானுக்குப் பின் பெற்ற சுபத்திரியாகிய சுபத்திரை ஒன்பதாவது பிறந்தவள். தேவகிக்குப் பிறந்த நவமணிகளில் முதல் ஆறும் கம்சனால் இறந்தன. கண்ணபிரானைக் கண்டதும் வசுதேவரும் தேவகியும் இறந்த குழந்தைகள் ஆறையும் மறந்தனர். சூரியனுக்குப் பின் மின்மினி மறைவது போலக் கண்ணபிரானுக்கு முன் மற்றக் குழந்தைகள் மறைந்தன. பூனைக்குட்டிகள் பல வற்றினும் புலிக்குட்டி ஒன்றேமேல். தேவகிக்குப் பிறந்த ஒன்பது குழந்தைகளில் கண்ணபிரான் ஒருவரே திருக்குழந்தை. மற்றவை கருக்குழந்தைகள். கடவுளுக்கும் உயிர்களுக்கும் எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு உண்டோ அவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு கண்ணபிரானுக்கும் மற்றக் குழந்தைகளுக்கும் உண்டு. கண்ணபிரான் திருமாலின் அவதாரம் என்பதை அவர் பிறப்பினாலும் நாமகரணத்தினாலும் திருவிளையாடல் களாலும் அற்புதங்களாலும் வசுதேவரும் தேவகியும் நன்றாய் அறிந்திருந்தார். அவ்விருவரும் அவரைத் திருமால் என்று நம்பி அவர் தெய்வத் தன்மையில் ஈடுபட்டாரேயொழிய இறந்த மக்களை அவரால் உயிர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று எண்ணவேயில்லை. அப்படி எண்ணவும் இருதயத்தில் இடமில்லை. முழு மனதையுங் கண்ணபிரான் மேற்செலுத்தினார்.

இப்படியிருக்குங்கால் கண்ணபிரான் குரவன் மைந்தனைக் கொணர்ந்த செய்தி எட்டிற்று. உடனே தேவிக்கு இறந்த குழந்தைகள் மேல் எண்ணஞ் சென்றது. ஆயினும் அன்றே கேட்கவில்லை. நெடுநாள் நினைத்துக் கொண்டேயிருந்தாள். அவளுக்கும் கிழப்பருவம் கிட்டிற்கு. அப்பொழுது ஒரு நல்ல சமயத்தில் கண்ணபிரானிடம் தன் கருத்தை வெளியிட்டாள். உடனே கண்ணபிரான் சுதலோகஞ் சென்று அங்கிருந்த மாவலியைத் தேவகி மக்கள் அறுவரையும் அனுப்பச் சொன்னார். அவனும் அனுப்பினான். தேவகியும் வசுதேவரும் தமது அருமை மக்களாகிய கிரகிவந்தன்,

சுதேஷணம், மித்திரசேனன், ருசு, சமந்தன், பத்திராக்கன் என்னும் அறுவரையும் கட்டித் தழுவிக் கண்ணீர் சிந்தினர்.

இறந்த மக்களை ஈதல் - II

துவாரகையில் ஒரு அந்தணனுக்கு ஒன்பது பிள்ளைகள் பிறந்தன. ஒன்பதும் பிறந்தவுடன் இறந்தன. ஒன்பதாம் பிள்ளையை அவ்வந்தணன் எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்று அழுது முறையிட்டான். அப்போது அங்கிருந்த அர்ச்சுனன் பத்தாம் பிள்ளையை எப்படியும் தன் வில் வல்லமையால் பாதுகாத்துத் தருவதாக வாக்களித்தான். அந்தணனும் ஒருவாறு தேறி அகத்துக்குத் திரும்பினான்..

பத்தாம் பிள்ளைக்குப் பத்தாம் மாதம் வந்தது. அப்போது அர்ச்சுனன் வில்லுங் கையுமாய் நின்று பத்திரமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளை பிறந்ததும் மறைந்தது. உடனே அர்ச்சுனன் தன் சபதம் தவறினதென்று தன் உயிரை மாய்க்கத் துணிந்தான். அப்போது கண்ணபிரான் அவனைத் தடுத்து வைகுந்தஞ் சென்று அங்கிருந்த பத்துக் குழந்தைகளையும் கொணர்ந்து பார்ப்பனரிடம் கொடுத்தார். அவனும் கண் இழந்து பெற்றவன் போல அவைகளைக் கட்டித் தழுவிக் கரையற்று மகிழ்ந்தான்.

"தாளாற் சகங்கொண்ட தாரரங்
காபண்டு சாந்திபன் சொற்
கோளக் கடல் புக்க சேயினை
மீட்டதுங் கேதமுடன்
மாளாப் பதம் புக்க மைந்தரை
மீட்டது மாறலவே
மீளாப் பதம்புக்க பாலரை
நீயன்று மீட்டதற்கே"

– பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார்

27. கெடுவான் கேடு நினைப்பான்

ஒரு காலத்தில் விருகாசுரன் என்பவனுக்கு ஒரு பெரிய வரம்பெற வேண்டுமென்ற விருப்பமிருந்தது. அதனால் அவன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் புரிந்தான்.

"வேண்டி வேண்டியால் செய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப்படும்"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

விருகாசுரன் நீரில் மூழ்கியும் நெருப்பில் நின்றும் நிலத்திற் கிடந்தும் நெடுநாள் சிவபெருமான் மேலேயே மனதைச் செலுத்தினான். அப்போது சிவபெருமான் அவன் தவத்தை மெச்சி அவனுக்கெதிரில் நின்று 'உனக்கென்ன வேண்டு'மென்று கேட்டார். அதற்கு அவன் 'நான் எவன் தலையில் கை வைக்கின்றேனோ அவன் இறக்க வேண்டும்' என்று கேட்டான். அப்படியே சிவபிரானும் வரங்கொடுத்தார். அதை விருகாசுரன் உடனே சோதிக்க விரும்பிச் சிவபிரான் தலையிலேயே கை வைக்கச் சென்றான். அப்போது சிவபிரான் அஞ்சியோடினார். விருகாசுரனும் அவரை விடாது நிழல் போலத் தொடர்ந்தான். சிவபிரான் எங்கெங்கே சென்றும் தப்ப வழியில்லாமல் கடைசியில் திருமாலைச் சரணடைந்தார். அப்போது திருமால் ஒரு பிரமச்சாரி வேடங் கொண்டு விருகாசுரனை நோக்கி, ஓ! அசுர! நீ ஏன் வீணாக அலைகின்றாய்? சிவனுக்கு வரமளிக்கத் திறமுண்டா? திறமிருந்தால் இப்படியேன் உனக்குத் தப்பித்துத் திரிய வேண்டும். வரமளிக்க வல்லவன் அதை மீட்கவும் மாட்டானா? வெகுநான் அவமாகத் தவம் செய்து நீ ஒன்றை வேண்ட அவனும் அவமானத்திற்கஞ்சி அளித்தேன் என்றிருப்பான். இதை நீ மெய்யென்று கொள்ளாதே. அவன் உன்னை ஏமாற்றப் பார்த்தான். நீ அவனை ஏமாற்றுகிற செய்தி முன்னமே தெரிந்திருக்குமாயின் அவன் உனக்குத் தென்பட்டிருக்கவே மாட்டான். இப்போது என் சொல் உனக்கு ஐயத்திற்கிடமாயின் உன் தலையிலேயே நீ கை வைத்துப்பார். அப்போது அது மெய்யென்று விளங்கும்' என்று தந்திரமாய் அவன்

தலையிலேயே கை வைக்கச் செய்தார். அவன் உடனே இறந்தான். இதை இன்னொரு விதமாய்ச் சொல்வதுமுண்டு. அது வைணவர்க்கு உடன்பாடன்றாம்.

சிவபிரானை விருகாசுரன் கையினின்று விடுவித்தது திருமாலாயினும், திருமாலே கண்ணபிரானாய் அவதரித்தாராதலின் திருமால் செய்ததும் கண்ணபிரான் செய்ததும் ஒன்றென்றே எண்ணப்படும்.

28. இருப்புலக்கை

பாரதப் போருடன் பூபாரம் பெரிதுந் துலைந்தது. யாதவர் மட்டும் மீந்திருந்தனர். பூமியில் மனுஷர் பெருகுவதினால் அநேக தீமைகள் உண்டாகும். அடியார்க்குத் கெடுதி வராமற் காப்பது கடவுளின் கடமை. உழவர் பயிரை வளர்ப்பதற்குக் களைகளைக் களைவார். களைகள் இல்லாத விடத்துப் பயிர் அடர்த்தியாயிருப்பின் பயிரையுங் களைவார். அது போலக் கடவுளும் நல்லோரைக் காத்தற்குத் தீயோரை அழிப்பர். தீயோர் அசுரரும் அரக்கருமாவர். தீயோரில்லாவிடத்தும் மக்கட் பெருக்க மிக்கிருப்பின் அதைக் கடவுள் மட்டுப்படுத்துவார். பாரதப் போரில் பல நல்லார் மாண்டதற்கும் இதுவே காரணம்.

இனி பயிர் வளர்ந்து விளைந்த பின்னும் அறுப்புண்பதே பயன். அதனாற் கண்ணபிரான் யாதவரை அழித்து முன் போல் விண்ணுக்கனுப்பக் கருதி விசுவாமித்திரர் துர்வாசர் முதலிய முனிவர்களைத் துவாரகைக்கு விடுத்தார். உடனே முனிவர்கள் துவாரகைக்கு அருகிலுள்ள பிண்டார தீர்த்தஞ் சென்றார்கள். அங்கே யதுகுமார் சாம்பனுக்குக் கருப்பிணி வேடம் போட்டு முனிவர்கட்கு முன் நிறுத்தி ‘ஓ முனிவர்காள்! இவள் வயிற்றிலிருக்கும் கரு ஆணா? பெண்ணா? எதுவென்று சொல்லும்?’ என்று அவமதித்தனர். அப்போது முனிவர்கள், ‘அது ஆணுமில்லை. பெண்ணுமில்லை. உங்கள் குலத்தை யழிக்கும் ஒரு உலக்கை’ என்றார்கள். அப்படியே அவன் வயிற்றில் ஒரு உலக்கையிருந்தது. அதை உக்கிரசேன மன்னன் பொடியாக்கிப் பிரபாச தீர்த்தக் கடலிற் போடுவித்தான்.

அப்பொடிகள் கரையில் ஒதுங்கிக் கோரைகளாய் முளைத்தன. அப்பொடிகளில் ஒரே ஒரு இரும்புத் துண்டு மட்டும் எஞ்சியிருந்தது. இது கனத்தினால் கடலில் அமிழ்ந்தது. அதை ஒரு மீன் விழுங்கிற்று. அம்மீனைச் சரன் என்னும் வேடன் பிடித்து அதன் வயிற்றிலிருந்த இரும்புத் துண்டையெடுத்துத் தன் அம்பின் நுனியிற் பொத்திக் கொண்டான்.

சிலநாட் சென்று துவாரகையில் பல தீக்குறிகள் தோன்றின. அப்போது கண்ணபிரான் தமக்குக் காலம் நெருங்கினதென்று கண்டு யாதவரையெல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு பிரபாச தீர்த்தம் போனார். அங்கே யாவதர் விதியினால் மதியிழந்து மதுவுண்டார். சிறிது நேரத்தில் வெறி கொண்டு அங்கிருந்த கோரைகளைப் பிடுங்கிக் குரங்குகளைப் போல் ஒருவரை ஒருவர் சரமாரியாய் அடித்துக் கொன்றார். முனிவர் யதுகுலத்திற்கு இட்ட சாபம் கிட்டியது.

பலராமர் கடற்கரையில் யோகிருந்து பரமனுடன் கலந்தார்.

29. ஜரன்சரம்

யாதவர் மாய்ந்தபின், துவாரகை வாசிகளை இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குக் கொண்டு போகும்படி கண்ணபிரான் தம் சாரதியாகிய தாருகன் என்பவனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவன் கண்ணபிரானுக்கு நோவதையுங் காணும் பொருட்டுக் காலந் தாழ்த்தான்.

கண்ணபிரான் தம் கடமை முடிந்ததென்று ஒரு மரத்தடியில் யோகத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது ஜரன் என்னும் வன அரசன் அவர் பாதத்தை மான் முகமென்று மதித்து ஒரு சரத்தை (அம்பு) ஏவினான். உடனே அவர் தம் கண்களை மூடிக்கொண்டு வைகுந்தஞ் சென்றார். அவர் சென்றது மின்னலைப் போல வெளிச்சமாகவும் வேகமாகவும் இருந்தது. அதைப் பார்ப்பதற்காகச் சித்தர், சாரணர், யக்ஷர், கந்தருவர் முதலிய பதினெண் கணத்தாரம் வந்திருந்தனர். வானவர் ஆடினர். கானவர் பாடினர். பூமழை பொழிந்தது. பூமியும் மகிழ்ந்தது.

பின்பு தாருகன் துவாரகைக்குச் சென்று பிரபாச தீர்த்தத்தில் நடந்த பெரு மோசத்தையெல்லாம்ட விரிவாகச் சொன்னான். உடனே மாதரெல்லாம் பிரபாச தீர்த்தம் போய் யாதவரைக் கண்டதும் பெருமூச்செறிந்து விழுந்தனர். சற்று நேரம் கழித்து எழுந்தனர். தத்தம் கணவரைக் கட்டித் தழுவினர். முட்டியழுதனர். உருண்டும் புரண்டும் ஓயாது புலம்பினர். கடைசியில் உடன்கட்டை ஏறி உயிரையும் விட்டனர். யாதவருக்கும் மாதவனுக்கும் நேர்ந்ததை அர்ச்சுனன் அறிந்ததும் அறிவழிந்தான். உடனே பிரபாசம் சென்று கண்ணபிரானைக் காணாது பெரிதுங் கலங்கினான். பின்பு யாதவர்க்கெல்லாம் ஈமக்கடன் முடித்துத் துவாரகைவாசிகளையும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் குடியேற்றினான்.

உடனே துவாரகையும் கடலில் முழுகிற்று.

கண்ணபிரான் முன்போல் வைகுந்தத்தில் திருமாலாயிரந்து வைபவஞ் செய்தார். கம்சனும் சிசுபாலனும் வாயிற் காவலராயினர். யாவரும் தேவராய் அவரவரிடத்திலமர்ந்தனர்.

30. வைகுந்த வைபவம்

வைகுந்தமென்பது பரலோகத்தில் திருமால் வைகுந்தலம். திருமாலுக்கு ஐந்து வகையான வடிவங்கள் உள்ளன. அவை பரத்துவம், வியூகம், விபம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்பன.

அவற்றுள் பரத்துவம் என்பது பரமநிலை. அதுவே வைகுந்தம். வியூகமென்பது வாசுதேவன், சங்கருடணன், பிரத்தியும்நன், அநிருத்தனன் என நாற்பால் வடிவில் பாற்கடலிருத்தல். விபவமென்பது இராமகிருஷ்ண அவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வம் என்பது அனைத்தினும் இரண்டறக் கலந்திருத்தல், அல்லது யோகியர் உளத்தில் கூடியிருத்தல். அர்ச்சையென்பது திருவரங்கம் முதலிய திருப்பதிகளில் விக்ரக வடிவாய் வீற்றிருந்தருளல்.

கண்ணபிரான் தன் விபவம் முடிந்ததும் பரத்துவம் அடைந்தார். விபவம் அவதாரகால மட்டும் உளது. அர்ச்சை

உலகுள்ளவரையுளது. ஏனை மூன்றும் என்றும் உள்ளன. அவற்றுள் பரத்துவமே சிறப்புடையது.

அர்ச்சையும் விபவமும் பெத்தருக்கும் அடுத்த மூன்றும் முத்தருக்கும் பயன்படுபவை. பெத்தர் பாசபந்தப்பட்டவர். முத்தர் பாசபந்தம் விட்டவர். முத்தியென்பது வீடு.

"ஈதலறத்தீவினைவிட் டீட்டல் பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்
காதல் மனையாளுங் காதலனுந் – தீதின்றிப்
பட்டதே யின்பம் பரனை நினைந்திம் மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு"

– ஔவையார்

வீடு, விடுதலை, முதல், மோக்ஷம், பரமபதம், வைகுந்தம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

எல்லாவுலகங்களும் பரலோகம், பூலோகம், பாதாளம் என மூன்று பேருலகங்களாயடங்கும். ஒவ்வொரு பேருலகமும் ஏழேழு சிற்றுலகங்களாய் வகுக்கப்படும். பரலோகம் மேலும், பூலாகம் இடையும், பாதாளம் கீழுமிருக்கும். அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாலதம் என்பவை பாதாளப் பிரிவாகிய கீழேழுலகம். இவற்றை ஆதிகூர்மம் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். கிரௌஞ்சம், குசை, சரன்மலி, சாகம், சம்பு (நாவல்), பிலட்சம், புஸ்கரம் என்னும் ஏழு தீவுகளும் பூலோகப் பிரிவாகிய இடையேழுலகம். இவை இந்திரம், கசேரு தாமிரபருணம், கபஸ்திமான், நாகம், சவுமியம், காந்தருவம், வாருணதம், பாரதம் என நவ கண்டங்களாகவும் வகுக்கப்படும். இவற்றுள், இமயம், மந்தரம், கைலை, விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என எட்டுக் குலகிரிகளுள. இவற்றையெல்லாம் ஆதிசேஷன் தன் ஆயிரந் தலைகளாலும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

பூலோகத்தைச் சூழப் பிரமாண்டமும் பெரும் புறக்கடலும் சக்கரவாளக் கோட்டமும் முறையேயிருக்கும். பூலோகத்திற்கு மேற்பட்டது சூரிய மண்டலம். சூரிய மண்டலத்திற்கு மேல் புவர்லோகம், சுவர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மகோலோகம், சத்தியலோகம் என ஆறுலகங்களுள. இவை மேலேழுலகங்களைச் சேர்ந்தவை. இவற்றிற்கு மேல் ஒரு பெரிய

அந்தகார வெளியிருக்கும். அதற்கு நாலு கோடி யோசனை தூரத்துக்குப் பால் சிந்தையும் மனமுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய வைகுந்தமிருக்கும்.

"தொல்லைக் கமடத்தல நவகண்டந் தொடுகடல்நீர்
எல்லைக் கிரிதனக்கிப் புறத்தெண்கிரி யப்புறத்தின்
மல்லைப் பரிதியின் மண்டலநாக மவ்வான் முகட்டூர்
அல்லப் புறத்து வைகுந்தம் பொற்கோயி லரிக்கிடமே"

என்றார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரும்,

வைகுந்த வாயிற்படியில் விஷ்வக்சேனர் என்னும் சேனை முதலியார் கோலுங்கையுமாய் நின்று, திருமாலைத் தரிசிக்குமாறு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் தேவர் திரளையெல்லாம் இடையறாது அடித்து விலக்கிக் கொண்டேயிருப்பர். அப்போது அவர் அடிகளில், தேவர் தமது முடிகள்பட விழுவார், எழுவார், தொழுவார்.

"ஆளிலமரார் அரங்கேசர் சேவைக் கணுகுந்தொறுங்
கோளிற்றிரளை விலக்கு பிரம்பின் கொனைபடலாற்
றோளிலடித்தழும் புண்டர் சுரார்க் கச்சுரர் தொழிலாற்
றாளின் முடிந்ததழும்புண்டு நஞ்சேனைத் தலைவருக்கே"

என்றார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

வைகுந்தத்திற்குள் புகுந்தால் கோடானுகோடி சூரியப் பிரகாசமுள்ள நித்திய சூரியர்கள் நிறைந்திருப்பார்கள். அவரை ஊனக்கண்கள் ஒருபோதுங் காணா. அவருக்கப்பால், ஞானக்கண்ணாலுங் காண முடியாத ஜோதிப் பரஞ்சுடராகிய திருமால், பூமாதும், புவிமாதும் இருமருங்கும் பொருந்த, ஒரு இணையற்ற மணிமண்டபத்தில் மரகதமலைபோல் அரவணையில் அமர்ந்திருப்பார். அவர் தமது நாற்கரங்களிலும் சுதரிசனம் என்னும் சக்கரமும் பாஞ்ச சன்யம் என்னும் வாளும், கௌமோதகி என்னும் தண்டமுமாகிய ஐம்படைகளையும் அணிந்திருப்பார். அவர் அமர்ந்திருக்கும் மண்டபத்தில் மரகதம், பவளம், நீலம், கோமேதகம், வைரம், வைடூரியம், மாணிக்கம், முத்து, புஷ்பராகம் என்னும் நவமணிகளும் பல வகையாய் ஒளி வீசும்.

திருமால் முன்னிலையில் அனந்தர், கருடர் முதலிய நித்தரும் முத்தரும் அமர்ந்திருந்து இடைவிடாது ஏந்தியும் இறைஞ்சியும் போற்றி செய்வர். அவர் உடல்கள் எல்லாம் சுடர்போல் ஒளிவிடும். சூரியனை அடுத்த சந்திரன் விளங்குவது போல முகுந்தனை அடுத்த முத்தரும் விளங்குவர்.

வைகுந்த வாணர்க்கெல்லாம் ஒருக்காலும் பிறப்புமில்லை, இறப்புமில்லை; துன்பமில்லை; துக்கமில்லை; பயமில்லை; பட்டினியில்லை; தாகமில்லை; சோகமில்லை; உழைப்பில்லை; களைப்பில்லை; இருளில்லை; மருளில்லை; விருப்பில்லை; வெறுப்பில்லை; குலமில்லை; கோத்திரமில்லை; என்றும் இடையறாத இன்பமே நிறைந்து நிற்கும். அதை இன்னவித மென்றுரைக்க எவர்க்கும் இயலாது.

"எந்தவுலகத்து மேலது நித்தியலின்பத்தது
பந்தநசிப்பது நித்தரும் முத்தரும்பாரிப்பது
முந்தை மறையினின் றல்லாதெத் தேவர்க்கு முன்னவரி
தந்தமில தரங்கள் மேவுவைகுந்த மானதுவே"

என்றார் பிள்ளைபெருமாளையங்கார். காலம் எப்படி அழியாதோ, அப்படியே வைகுந்தமும் அதன் வாணரும் அழிவதில்லை.

ஆன்மாக்களெல்லாம் முக்தியை அடைய வேண்டுமென்பதே முகுந்தன் ஆவல். பிறவித்துன்பம் பெரிதாயிருப்பதால் அடியார் பலர் புதிது புதிதாய் வைகுந்தமடைந்து கொண்டே இருப்பர். அதனால் முத்தர் தொகையும் மிகுந்து கொண்டே வரும். எத்தனை பேர் முத்தானாலும் அங்கு ஏராளமான இடமுண்டு. பற்றற்றுத்தார்க்கெல்லாம் பரமபதப்பேறு திண்ணம்.

"பிறந்தோ ருறுவது பெருகியதுன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவதறிக"

– சீத்தலைச்சாத்தனார்

முற்றிற்று

தசாவதார நோக்கம்

திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட திருமால் கொடியவரை நீக்கி அடியாரைக் காத்தற்(துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்)கும் அறத்தை நிலைநிறுத்தற்கும் இதுகாறும் உலகத்தில் எடுத்த அவதாரங்கள் ஒன்பது. இனிமேல் எடுப்பது ஒன்று. ஆக மெத்தம் பத்து. அவை, மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பரசுராமன், ரகுராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன், கல்கி என்பன).

அவற்றள் மச்சாவதாரம் வேதங்களைத் திருடி விரிகடலில் ஒளித்த சோமுகாசுரனைக் கொன்று அச்சுருதிகளை மீட்டற்கு மீனுருவானது.

கூர்மவதாரம், தேவரும் அசுரரும் திருப்பாற் கடலைக் கடையும்பொழுது மந்தர மலையாகிய மத்து அமிழ அதைத் தாங்கும் பொருட்டு ஆமையுருவடைந்தது.

வராகவதாரம், பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கொண்டு போய்க் கடலில் எறிந்த இரணியாக்களைக் கொன்று பூமியை மீட்டற்குப் பன்றியுருக் கொண்டது.

நரசிங்கவதாரம், இரணியாக்ஷனைக் கொன்று அவன் மகனாகிய பிரகலாதனைக் காக்கும் பொருட்டு ஒரு தூணில் ஆளரியாய்த் தோன்றினது.

வாமனாவதாரம், தேவருக்குத் தீமை செய்த மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியை மாய்க்குமாறு காசிபருக்குப் பிள்ளையாகிக் குள்ளவடிவு கொண்டது.

பரசுராமவதாரம், கார்த்த வீரியன் வம்சத்தைக் கருவறுக்க, ஜமதக்கினி முனிவருக்கு மகனாய் அவதரித்தது.

இராமவதாரம் (ரகுராமன்) இராணாவதி இராக்கதரை (இராக்ஷஸரை) அழிக்கும் பொருட்டுத் தசரத மன்னர்க்கு மகனாய் அவதரித்தது.

பலராவதாரம், துஷ்டரைத் தொலைக்கும் பொருட்டு ஆதிசேஷன் அம்சமாய்க் கண்ணபிரானுக்கு அண்ணனாக அவதரித்தது.

கிருஷ்ணாவதாரம், பாரதப் போர் நடத்திப் பூபாரம் தீர்க்கும்படி வசுதேவர்க்கு மகனாய் அவதரித்தது.

கல்கியவதாரம், கலியுக முடிவில் அடியாரைக் காத்தற்கு விஷ்ணு வேதியர் மகனாய்க் குதிரை வடிவு கொள்வது.

"மீனாமை கோலநெடு நரசிங்க மாநிலம்
விரகாலளந்த குறளாய்
ஆனாது சீறுமழுவல்வில்லும் வெல்லமு
அலமுற்ற செங்கையவராய்
வானாடர் வந்துதொழ மண்ணாடர் யாவரையும்
மடிவிக்க வந்த வடிவாய்
நானாவி தங்கொள்பரி யாளாக நின்றருளும்
நாராயணயநமவே"

– வில்லிபுத்தூராழ்வார்